

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/28 (68) ● 20 Temmuz 2002 ● 3 Euro

**Amerikan emperyalizmi Ortadoğu'yu
ateşe vermeye hazırlanıyor!..**

**Amerikan heyetiyle ABD hesabına
Irak'la savaşmanın pazarlıkları yapıldı...**

**Borç köleliğinin faturası şimdi de
kardeş halkların kanıyla ödetilmek isteniyor...**

**ABD'ye ve işbirlikçilerine karşı
Ortadoğu halklarıyla omuz omuza!..**

ERSEN YAYINCILIK

Irak'tan önce Türkiye'nin yönetimi değişiyor...**ABD hesabına savaşıacak ve sosyal yıkımı sürdürecektir yeni bir yönetim arayışı**

Savaş kundakçısı Paul Wolfowitz başkanlığındaki Amerikan heyetinin Türkiye'ye gelmesi ve temaslarıyla Irak'a müdahale konusu bir kez daha gündemin ön sıralarına yerleşti. Şimdi, kimin kime ne dediği, ne istediği, "mehmetçiğin kanı"nın bu kez kaç pazarlanmaya çalışıldığı tartışılıyor. Amerika'nın Irak'a saldırı konusunda açıktan ifade ettiği tek "geçerli" gerekçesinin, yönetim değişikliği arzusu olduğu biliniyor. Kitle imha silahları bulundurmak, "terörü desteklemek" vb. türünden iddialar kimsenin ciddiye almadığı sudan bahaneler. Açık ve bir o kadar katı olan gerçek, ABD'nin Irak'ta da kendi yönetimini görmek istemesidir.

Savaşın hedefi Ortadoğu'daki emperyalist egemenliği pekiştirmektir

ABD, Ortadoğu'nun bu önemli petrol ülkesini de kendi yağmacı denetimine almak, kendisi için bölgede yeni bir üs haline getirmek ve böylece siyonist İsrail için de bir sorun olmaktan çıkarmak istemektedir. Tüm sorun, Irak'ın bugünkü yönetiminin ABD'nin bu arzusunun karşısında durmasıdır. Başka pek çok devlet gibi Irak da Amerikan yönetimine gönüllü rıza gösterse, emperyalist bir saldırı savaşına gerek olmak bir yana ortada ciddi bir sorun kalmayacaktır.

ABD, savaşı kendi emperyalist çıkar ve hedefleriyle bağlantılı olarak gündeme getirmektedir. Bu çıkar ve hedefler Ortadoğu'daki egemenliğini pekiştirmek, daha da ötesi, Orta Asya üzerinden girişilmiş bulunan yeni hamleleri güçlendirmek amacına bağlanmaktadır. Irak'ta başarı sağlayacak bir ABD, gündemine bu kez İran ve Suriye'yi alacaktır. "Şer üçgeni" içinde tanımlanan İran'da da "yönetim değişikliği" hedefi, emperyalist şefler tarafından şimdiden açıkça dillendirilmektedir. Suriye ise adı ilkinin ardından açıklanan ikinci "şer üçgeni" içinde anılan bir ülkedir. Daha yakından bakıldığında, tüm bu hedeflerin siyonist İsrail'in dolaysız çıkarlarıyla da olduğu gibi çakıştığı görülecektir. Ortadoğu'yu ateşe verme planlarının gerisindeki en etkin güçlerden birinin Yahudi Lobisi olması, bu lobinin yönetimdeki en etkili adamlarından Paul Wolfowitz gibi savaş kundakçılarının yapılan hazırlıkların ve sürdürülen pazarlıkların başını çekmesi bu açıdan rastlantı değildir.

Irak'a savaş öncesinde ABD'den siyasete "balans uyarı"

Bu çerçevede son gelişmeler üzerinden Türkiye'ye göz attığımızda, ülke yönetiminin nerede, nasıl ve kimlerin çıkarları doğrultusunda belirlendiğini gayet açık biçimde görmemiz mümkündür.

ABD-İMF'nin ihtiyaç ve çıkarları gereği, önce hükümetin altı boşaltılarak bir "siyasal belirsizlik" tablosu yaratılmış, ardından siyasetin bu aynı ihtiyaçları karşılayacak biçimde yeniden belirlenmesine girişilmiştir. Birincisi, yeni hükümetin, hazırlıkları yapılan Irak savaşında Türkiye'nin aktif rol almasına elverişli, istekli ve kararlı olması gerekmektedir. İkincisi, IMF'nin borçlar üzerine kurulu yıkım programlarını aksatmaksızın uygulamaya devam edecek, bunun için içerdeki muhtemel her türlü çatışmayı göze alacak bir siyasal irade ortaya çıkarılmak istenmektedir. Hükümeti yıkma, yıllardır etkin konumda bulunan ABD memurlarını ve sermaye uşaklarını "yeni oluşum" adı altında parlatıp piyasaya sürme operasyonu bunun için gerekmiştir. Bu siyasi

iradeyi yeniden belirleme operasyonunun kansız-barutsuz gerçekleşmesinin açıklaması, Türkiye'nin yönetimini zaten çoktan Beyaz Saray'a bağlamış olması gerçeğindedir. Bu ülke yıllardır hep Amerikancı hükümetler eliyle yönetilmekte, ülke çıkarları hep emperyalizmin çıkarlarına feda edilmektedir. Bu duruma sistem içinden en küçük bir itiraz duymak mümkün değildir. Tersine, burjuva düzen partileri kuruluşlarında ABD'den vize almak (Tayyip'li AK Parti'nin ilk işi de bu olmuştur!), seçimlerde ise ABD'ye sadakat ve uşaklık yarışmasına girişmek gibi bir ihanet batağının içindedirler. Tümünün durumu budur. (Yeni seçim döneminde emekçilerden sol adına oy istemeye hazırlanan Baykal CHP'sinin Kemal Derviş gibi bir ABD ajanı ve IMF komiserinin peşine düşmesi bu açıdan yeterince açıklayıcıdır. Amaç ABD ve TÜSİAD'ın öncelikli desteğini almaktır).

İMF'nin geçtiğimiz hafta gerçekleştirdiği son teftişinde olan da budur. Seçime katılacak partilerden "programa devam" taahhüdü alarak, emperyalizmin bu kuruluşu da Türkiye'de siyasetin yeniden belirlenmesi konusunda kendi üstüne düşeni yapmış bulunmaktadır.

Ama, yeni bir siyasal "irade" belirlemek ve siyasal istikrarı yeniden oluşturmak konusunda, Wolfowitz'li Amerikan heyetinin yürüttüğü temasların daha etkili ve belirleyici olduğu kesindir. Heyetin görüşmeleri büyük oranda basına kapalı tutuldu. Görüşmelere ilişkin açıklamalarsa, yine büyük oranda Irak'a saldırı konusuyla sınırlıydı. Ne var ki, gerek heyetin temas noktaları, gerek ziyaret zamanlaması, gerekse de ABD'nin "başka ülkelerin yönetimlerini belirleme" politikası, konunun Irak'la ve savaşla sınırlı tutulamayacağını göstermektedir. ABD heyeti, Türkiye'deki siyasi gücün gerçek sahipleri ve gerçek aktörleriyle görüşmeyi tercih etmiştir.

Bunlardan ordu, MGK üzerinden ülke yönetiminde asıl belirleyici olma konumunu 20 yılı aşkın bir zamandır etkin biçimde sürdürmektedir. Amerika tarafından eğitilen, donatılan ve yönlendirilen düzen ordusunun Amerikan heyetiyle yapılan görüşmelerde tutumu, basında söylendiğine göre, eski askeri borçların silinmesinden ve yeni askeri yardım talebinden ibarettir.

Heyetin temas noktalarından TÜSİAD ise siyasal iktidar sahibi sınıfın, işbirlikçi tekeli burjuvazinin ana örgütüdür. Çıkarlarını emperyalizmin çıkarlarıyla birebir örtüştürmüş bulunan işbirlikçi sermaye sınıfının sahnedeki sözcüsü olarak, siyasal tablodaki değişiklikler konusunda ABD ile çalışması zaten düşünülemez. Nitekim, heyetle görüşmelerin ardından herhangi bir çelişki, bir farklı görüş yansıtılmış değildir. Tam tersine, yeni bir seçim dönemi öncesinde ülkenin yeni dönemde nasıl ve kimlerle yönetileceği sorununun birlikte bir sonuca bağlanmaya çalışıldığı kesindir.

Kaldı ki, daha hükümeti düşürmeye yönelik ilk girişimler ve ortaya sürülen "yeni oluşum"un ilk isimleri, Amerika'nın, Irak'tan önce ve aynı zamanda Irak'a saldırı için Türkiye'deki yönetimi tahkime giriştiğini gösteriyordu. Mevcut hükümet de Amerikancı olmakla birlikte, Irak'a yönelik bir saldırının yükünü kaldıramayacak kadar yıprandığı, belli bakımlardan bu yükü taşıyacak bir bileşime sahip olmadığı içindir ki bu operasyona ihtiyaç duyulmuştu. Derviş, ABD'den gelmiş, ekonominin başına ABD-İMF adına oturtulmuş bir memur olarak, Amerikancı yeni yönetimin kilit isimlerinin başında geliyor. Dışişleri Bakanı olarak Amerikancılık sınavını büyük

başarıyla veren İsmail Cem'in durumu ise ABD'nin gözünde Derviş'ten farksızdır. Sermaye medyasının şimdilerde birlikte parlattığı bu yeni "ikili", tescilli ve sadık Amerikan memurlarıdır.

İçerde sosyal yıkım dışarda ABD hesabına savaş

Türkiye'nin yeni Amerikancı yönetimi, İMF-TÜSİAD yıkım programlarını uygulamakta kararlı ve ustalaşmış isimlerden oluşturulmak isteniyor. Okuyan'la yürüttüğü söylenen tartışmada Derviş'in tutumu ibret vericidir. İnsan yaşamını ve sağlığını ilgilendiren bir konuda, "program elvermiyor" sözünü rahatlıkla kullanabiliyor. Bu acımasız ve gözü dönmüş kararlılık, son dönemde sınıfa yönelik sayısız saldırının yürütücüsü konumundaki Yaşar Okuyan gibi bir sermaye uşağına bile "burada söz konusu olan insan sağlığıdır" türünden sözler sarfettirebiliyor. ABD çizgisinde hareket eden İMF-TÜSİAD çetesi, yeni dönemde Türkiye'yi işte böyle adamlarla yönetmek istiyor. ABD memuru ve İMF komiseri konumundaki Dervişler için milyonlarca emekçinin yaşadığı açlık ve sefaletin, hastalık ve perişanlığın, işsizlik ve yoksunluğun zerre kadar bir önemi yoktur. Onlar için önemli olan emperyalizmin ve tekeli sermayenin çıkar ve ihtiyaçlarıdır. (Piyasa acımasızlığının bu "tavizsiz" uygulayıcılarının gündemdeki seçimlerde emekçilerin karşısına "sol" adına çıkarılmak istenmesindeki pervasızlık ise ayrı bir konudur).

Amerikancı yeni yönetimi bekleyen ikinci temel konu, Irak saldırısında Amerika'nın kararlı bir müttefiki olduğunu kanıtlamaktır. Kanıt, elbette Irak halkının kırımına katılmak ve çocuklarımızın Irak'ta kırdırılmasına imkan vermektir. Kanıt, işçi ve emekçi çocuklarının kanıdır. Yeni hükümet işçi ve emekçilerin sırtına bir de savaş yıkımını yüklemek isteyecektir. Burjuva basın sürekli Amerikan heyetiyle yapılan kan pazarlığını öne çıkarmaktadır. Aynı pazarlık Afganistan konusunda da yürütülmüştü. Ama sonuçta İSAF'ın komutanlığı için yapılan harcamalar Amerikan bütçesinden değil, işçi ve emekçilerin cebinden çıktı. Bugün yürütülen kan pazarlığını onaylayanlar bunu elbette biliyorlar. Sadece görmezden gelerek kitlelere unutturmaya çalışıyorlar.

Oysa işçi ve emekçiler için her ikisi de çirkin ve kirlidir. Onların ne kardeş Irak halkıyla bir alıp-veremediği vardır, ne de Amerika için feda edecek canı ve dökecek kanı... Ne var ki bunları bilmek önlemeye yetmiyor. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin tüm muhalefetine rağmen ülke yıllardır Amerikan uşakları tarafından yönetilmekte, emperyalizme kölelik her geçen gün biraz daha pekiştirilmektedir. Sınıf ve emekçiler, işin hükümetlerle başlayıp bitmediğini, asıl iktidar gücünün emperyalizme göbekten bağlı burjuvazide olduğunu, onun sınıf egemenliğine son vermeksizin emperyalizmle kölelik bağlarından kurtulmanın mümkün olmadığını kavrayıncaya ve bu kavrayışla iktidara sınıf olarak talip oluncaya kadar, alınterinin ve kanının satışına boyun eğmek zorunda kalacaktır.

Seçim ve savaş kışkırtıcılığı ile siyasetin yeniden alevlendiği bu sürecin, sınıf kitlelerinin bilincinde de daha hızlı gelişime ve değişime zemin hazırlayacağı açıktır. Bilinçsizliği bilince, boyun eğişi başkaldırıya dönüştürmek, sınıf ve emekçi kitlelere devrimci politika alternatifini sunmak için tüm imkanlar kullanılmalı, tüm güçler seferber edilmelidir.

Düzen siyasetine emperyalist müdahale devam ediyor...

Düzen çözümsüzlüğe mahkumdur

Başbakan Ecevit'in partisi DSP'de ve hükümette yaşanan dağılmayı geçtiğimiz hafta bir IMF-TÜSİAD darbesi olarak değerlendirmiştik. Yaşananları ayrıca emperyalist kurumların Türkiye'yi yönetenler üzerindeki güçlü hakimiyetinin bir göstergesi saymış ve siyasete son derece kaba müdahalelerde bulunduğu halde Dünya Bankası memuru Kemal Derviş'e kimsenin dokunamamasını bu duruma örnek göstermiştik.

Son bir hafta içinde, hem hükümet cephesinde yaşananların bir IMF-TÜSİAD darbesi olduğu gerçeğini, hem de emperyalizmin Türkiye'deki siyaset üzerindeki denetim gücünü tekrar tekrar gösteren gelişmeler yaşandı.

İMF-TÜSİAD darbesi ilk amaçlarına ulaştı

Hükümete karşı başlatılan operasyonun öncelikli amaçlarından birisi Avrupa Birliği sürecinin tıkanmış olmasıydı. Hükümet ortaklarından MHP, AB yasalarının meclisten geçmesinin önünde pratik bir engele dönüşmüştü ve bu sorunun en kısa zamanda aşılması gerekiyordu.

ABD yönetiminin de Türkiye'yi ziyaret eden Savunma Bakan Yardımcısı'nın ağzından Avrupa Birliği sürecine destek verdiğini ilan etmesi, MHP'nin bu tutumunu terketmesine neden oldu. Wolfowitz'in resmi temaslarını sürdürdüğü gün yapılan liderler toplantısında, MHP Başkanı Devlet Bahçeli eski görüşlerinden çark ederek AB yasalarının meclisten geçirilmesine engel olmayacaklarını açıkladı.

İMF-TÜSİAD cephesinde son zamanlarda sıkça dillendirilen fakat hükümet engeline takılan bir diğer konu ise seçim tarihinin belirlenmesiydi. Bundan iki-üç ay kadar önce, "siyasal istikrar" konusundaki yakınmaların yoğunlaştığı bir evrede, Kemal Derviş "seçim tarihi belirlensin" diyerek İMF-TÜSİAD cephesindeki bir beklentiye dillendirmişti. Fakat DSP ve MHP buna itibar etmediler. Bu tartışmanın her gündeme gelmesinde "Bir erken seçim söz konusu değildir. Bu hükümet 2004'e kadar işbaşındadır" demeyi tercih ettiler.

Oysa ki çalışma temposu giderek düşen, yarattığı problemler ise giderek daha fazla uğraştıran bu hükümete 2004'e kadar mahkum olmak, emperyalistlerin ve tekeli sermayenin işine gelmiyordu.

İMF-TÜSİAD darbesi hükümetin seçim tarihi konusundaki direncini de kırdı. Bu darbenin gelişini gören MHP Başkanı Devlet Bahçeli inisiyatifini kaybetmemek için daha DSP'den istifalar başlamadan 3 Kasım'ı erken seçim tarihi olarak ortaya attı. Ne var ki MHP'nin bu çıkışı darbenin önünü kesmeye yetmedi.

Neticede tüm koalisyon ortaklarının 3 Kasım'da erken seçim yapılması fikrinde ortaklaşmaları ve meclisi Ağustos ayı başında olağanüstü toplantıya çağırılmaları, İMF-TÜSİAD cephesinin hükümete karşı kazandığı ikinci başarı oldu.

Wolfowitz'in Türkiye gezisi

ABD Savunma Bakan yardımcısı Wolfowitz bir diplomat olmasının ötesinde ABD'nin dış politika stratejisinin oluşturulmasında söz sahibi olan biridir.

Wolfowitz'in gezisi emperyalistlerin Türkiye'de

kısa dönemde neden "siyasal istikrar"a ihtiyaç duyduklarını bir kez daha göstermiştir. Çünkü Irak'a saldırı artık bir zamanlama sorunudur. Türkiye'nin bu savaşa ABD'nin emrinde gireceği ise aylar öncesinden kararlaştırılmıştır. Şimdi ABD, Türkiye'deki bir takım siyasal belirsizlikler nedeniyle kendi savaş planlarının bozulmasını istememektedir. O yüzden ABD Savunma Bakan yardımcısı cephedeki askerlerini denetleyen bir komutan edasıyla gelmiş, son bilgileri almış, son talimatları vermiştir.

Wolfowitz'in gezisinin asıl gündemi Irak operasyonudur. Fakat o kalabalık bir ekiple Türkiye'ye gelmişken düzen siyasetine belli müdahalelerde bulunma işini de ihmal etmemiştir.

ABD emperyalizminin en has temsilcilerinden biri olan Wolfowitz göstermelik diplomasi kurallarını bile bir kenara itmiş, düzen siyasetini ABD'nin çıkarları doğrultusunda düzenleyecek girişimleri açıktan açığa yürütmekte hiçbir sakınca görmemiştir. Daha resmi görüşmeler bile gerçekleşmemişken İstanbul Conrad Otel'de yaptığı konuşma, bir yanıla Türkiye'deki Avrupa Birliği tartışmalarına açık bir müdahale ve özellikle MHP'ye bir gözdağı anlamı taşımaktadır.

"Türkiye'nin AB üyeliği ve bunun faydaları, bu (Kopenhag) kriterleri yerine getirmekte ortaya çıkabilecek her türlü zorluğun kat kat ötesinde bir fayda. Siz AB içinde olmak istiyorsunuz. ABD sizin AB içinde olmanızı istiyor. Dünyanın buna ihtiyacı var..."

Wolfowitz'in tek yaptığı AB ile ilgili tutum açıklamak değildir. O aynı zamanda başta Kemal Derviş olmak üzere emperyalizmin sadık uşaklarıyla da Koç'un yalısında görüşmüştür. Kesin olarak söyleyebiliriz ki, bu görüşmede Wolfowitz Ecevit hükümeti sonrasında düzen siyasetinin alacağı biçim

üzerine ABD yönetiminin düşüncelerini ortaya koymuştur.

Emperyalistlerin Türkiye'yi yönetenler üzerindeki siyasal denetimlerinin ne kadar utanç verici boyutlara ulaştığını bu olay bir kere daha göstermektedir. Ülkedeki siyasal çalkantıların kendi çıkarlarına zarar verdiğini düşünen emperyalistler, İMF türünden kurumlar ya da Kemal Derviş aracılığıyla siyaset sahnesine olur olmaz müdahalede bulunmayı bir süredir olağan bir davranış haline getirmişlerdi. Şimdi sırada ABD'li bakanların doğrudan doğruya gelip düzen siyasetine çeki düzen vermesi var. Arka plandaki manzara bu olunca, DSP ve hükümet şahsında son yaşananların bir İMF-TÜSİAD darbesi olduğunu anlatmak bile gereksizleşiyor. Emperyalizme bağımlılık ve uşakça sadakat eğer bu düzeydeyse, emperyalizmin temsilcilerinin siyasete doğrudan ve bu denli kaba bir biçimde müdahale etmelerinde şaşılacak bir şey yok.

Tüm gelişme ve tartışmalar gösteriyor ki, Ecevit hükümeti yerine hazırlanmak istenen "yeni oluşum"un emperyalizmle kurulan bu uşakça ilişkinin anlayış ve siyaset planında kurumlaşmış ifadesi olması düşünülmektedir. Bizzat bunun için kotalırmaya çalışılmaktadır.

Fakat hem emperyalizmle uşaklık ilişkilerini kurumlaştırma zorunluluğu, hem de işçi ve emekçileri sahte umut pırıltılarıyla kör etmek için "sosyal demokrat"lığa soyunma ihtiyacı, bu "umut veren" projenin zayıf yanını oluşturmaktadır. Çok geçmeden çökeceği şimdiden belli olan bu siyasal projeye umut bağlamak durumunda kalmaları ise, emperyalizmin ve tekeli sermayenin açmazlarını ortaya koymaktadır.

Emperyalizm “seçim”ini yaptı!

Seçim tarihinin 3 Kasım olarak belirlenmesi ile birlikte erken seçim tartışmaları geride kalmış, seçim tüm ağırlığı ile gündeme oturmuş bulunuyor. Gündeme oturan seçimle birlikte düzen cephesinde hummalı bir çalışma da başladı. İktidara giden yolu sermayeye uşakça hizmette gören düzen partileri, IMF programlarına sadakat yeminleri ederek, ordu karşısında esas duruşa geçerek, tek çıkar yolun AB olduğu açıklamaları yaparak birbirleriyle yarışırken; emperyalistler ve TÜSİAD seçimini çoktan yapmış, DSP’den istifa edip “yeni oluşum” olarak sahneye çıkanlar ulusal ve uluslararası burjuva medyada “yeni bir umut” olarak ilan edilmiş durumda. Hükümetlerin ömrünün üç yılı aşamadığı Türkiye’de seçim kaçınılmaz bir sonuç oluyor. Gündeme gelen her seçim ise düzen siyasetinin ve partilerinin gerçek yüzüne ışık tutuyor.

Çok partili tek programlı seçim

Türkiye tarihinde hiç bu kadar çok parti kurulmamıştı. Ancak bu çokluk isim ve amblemden ibaret. Sağcısından sol etiketlisine kadar hepsinin tek bir programı var. Bu programın ekonomik ayağını IMF ile yapılan Stand-by anlaşmaları, siyasi ayağını ise yine emperyalist efendilerin çıkarları uğruna savaş maceralarına atılmak oluşturuyor. Bu köleliğin faturası ise her zaman olduğu gibi işçi ve emekçilere çıkartılıyor. Uygulanan yıkım programlarının kaçınılmaz sonucu olarak iktidar partilerine karşı tepkiler artıyor ve yorulan atları değiştirme ihtiyacı gündeme geliyor. Son seçimde birinci parti olan Ecevit’in DSP’sinin birkaç yıl sonrasında yapılan araştırmalarda oy oranı %3'lere düşebiliyor. İşçi ve emekçi kitlelerin artan tepkisi karşısında “yeni oluşumlar” vb. ile düzene karşı yitirilen umutlar yeniden tazelenmek isteniyor. Bugün yeni diye sunulanların düne kadar hükümette olması ise burjuvazinin “yeni” arayışlarındaki tıkanmışlığı gösteriyor.

Demokrasinin temeli sayılan seçimler işçi ve emekçileri aldatma işlevi görüyor. Emperyalistler ve işbirlikçi sermaye kendi adaylarını belirleyip tek umut olarak dayatıyorlar. Bunun için her yolu mübah sayıp topyekûn bir seferberlik içine giriyorlar. Seçimlere kabaca müdahale etmekte sakınca görmüyorlar. Buna en iyi örnek ABD’dir. Geçen Nisan ayında Venezüela’da askeri darbe yaptı, başarısız olmasına rağmen yeni darbe girişimleri peşinde. Geçtiğimiz yıl Nikaragua’daki seçimlere müdahale etti. Yürüttüğü kampanya ile muhafazakar partileri bir araya getirerek Ortega’yı yenilgiye uğrattı. Şimdi de önümüzdeki ay Bolivya’da yapılacak devlet başkanlığı seçimlerine müdahale ediyor, köylülerin adayı Evo Morales’in seçilmesi halinde ekonomik yardımları donduracağını açıklayıp, karşı kampanya örgütlüyor.

Türkiye’de de benzer bir durum söz konusu. ABD savunma bakan yardımcısı Paul Wolfowitz Türkiye’ye gelerek Mustafa Koç’un evinde Kemal Derviş, DTP başkanı Mehmet Ali Bayar ve Cem Boyner ile üç saat görüşüyor. ABD savunma bakan yardımcısı, Türkiye’nin en büyük sermayedarlarından Koç ve Boyner, ABD tarafından biri bir partinin başkanlığına, diğeri ekonomi bakanlığına atanmış iki memur... Bu tabloya bakıldığında, geriye söyleyecek pek bir söz kalmıyor.

Yıllardır aynı senaryo sergileniyor

Türkiye yıllardır başta ABD olmak üzere emperyalizm tarafından yönetiliyor. 12 Eylül darbesi yapıldığında ABD başkanı “bizim çocuklar yaptılar” diyor. Irak’a müdahale tartışmalarının yerini savaş hazırlıklarına bıraktığı bir evrede Türkiye’nin vereceği destek tartışılırken, ABD basını “IMF Türkiye’yi bizim için 16 milyar dolara satın aldı” diyor. Geçtiğimiz günlerde Türkiye’ye gelip Irak’a kesin saldıracağız diyen ABD savunma bakan yardımcısı Wolfowitz’in, Conrad otelindeki toplantıda Ulusal Kanal muhabirinin “Bir saldırı durumunda Türkiye size İncirlik Üssü’nü kullanma izni verecek mi?” sorusuna cevabı, “Biz zaten on yıldır İncirlik’i istediğimiz gibi kullanıyoruz” oluyor. Tüm bunları açıktan söylemekte hiçbir sakınca görmüyorlar. Darbeler, bir savaşa girmek gibi stratejik önemde

konular emperyalistler tarafından kararlaştırılıp uygulanıyor. Yıllardan beri olduğu gibi şimdi de, ABD’si, AB’si, IMF’si, TÜSİAD’ı kendi seçimlerini önceden yapıp kendi hizmetkarlarını belirliyorlar. Sonra da sağcı, solcu, islamcı, orta yolcu yaftaları yapııştırarak halka “seçin” diye sunuyorlar.

Yıllardır umut olarak gördüklerimiz ya da umut vaat etmese de kötünün iyisidir mantığıyla oy verdiklerimiz bizlere daha fazla açlık, sefalet ve her geçen gün artan ağır sömürü koşulları dışında hiçbir şey vermiş değiller. Emekçilerin karşısına aday olarak çıkıp binbir vaatte bulunanlar, IMF karşısına çıktıklarında ise en iyi ben sömürürüm güvencesini veriyorlar. İşçi ve emekçiler için tek çözüm yolu, kurulu düzene karşı mücadeleyi yükseltmekten geçiyor.

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

“Yeni oluşum”un solculuğu!

DSP’den istifalarla toparlanan sözde “yeni oluşum” ideolojik kimliğini açıkladı: Kurulacak parti sosyal-demokrat bir çizgide yer alacak.

Derviş dışında tümüyle Demokratik Sol partiden kopanlardan ibaret olduğuna göre, “yeni oluşum”un en az DSP kadar “sol” bir parti kurması anlaşılır bir durumdur. Ne var ki, yeni oluşumun başını çeken üçlünün üstlendiği misyon, hiç tereddüde yer vermeyecek biçimde emperyalizmin ülkedeki çıkarlarına hizmet olduğuna göre, oluşumun solcu kimliği de, DSP’li geçmişten ziyade bu misyonun zorunlu bir gereğidir. Geçmiş sadece bu gereğin bir örtüsü olabilir. Ancak, iktidarda bulunduğu son üç yıl faşizme rahmet okutan bir DSP’nin sol kılıf yapılmaya ne derece uygun olacağı da tartışmalıdır.

Ama yine de “yeni oluşum”un, ya da yeni IMF-TÜSİAD hükümetinin sol bir kılıfa ihtiyacı olduğu açık. Gerek çökmekte olan hükümetin geçmiş üç yıldaki icraatları, gerekse yerine geçecek olanı bekleyen bundan da beter uygulamalar, bu ihtiyacı zorluyor. Bu, sol muhalefetten ziyade işçi-emekçi tabanına yönelik bir oyalama taktiği olarak düşünüyor. Zira, emperyalizmin bu derece açıktan desteği ortada iken, ÖDP’li reformistlerin bile yeni oluşuma destek sunma ihtimali son derece düşüktür. Geriye, sendikal bürokrasinin de desteğiyle, işçi-emekçi kitlelerin oyalanması imkanı kalıyor. Zaten sendika bürokratları böyle konularda artık direktife bile ihtiyaç duymuyorlar. Sermayeye hizmet/sınıfa ihanet görevlerini öylesine sindirmişler ki, daha “yeni oluşum” görevini üstlenmeye kalmadan onlar göreve soyundular. Sınıfa yönelik saldırılar karşısında hiçbir şey yapmayan Emek Platformu, düzen siyasetinin ihtiyaç duyduğu ilk anda toplanarak, “yeni oluşum”un misyonunu onaylar kararlar açıkladı.

Sosyal-demokrat partilerin sağ icraatları yüzünden Türkiye’de ve dünyada iyice gözden düştüğü bir süreçte emperyalistlerin hala bu kimlik üzerinden politika yürütmek ihtiyacı duymasının temel nedenlerinden biri, işçi ve emekçi kitlelerin

hala soldan umut bekler durumda olmalarıdır. “Yeni oluşum” da, en azından yönetimin başına geçinceye kadar, sol söyleme ihtiyaç duymaktadır. Üç yıldır iktidarda olan bir partinin kilit görevlerinden birini, dışişleri bakanlığını yürüten Cem’in ağzından belki de hayatında ilk kez “işçi” lafı çıkmış bulunuyor. Partisinin ve bizzat kendisinin üç yıl boyunca işçilere etmedikleri kötülük kalmadığı halde.

Ancak egemenlerin bu oyunu, aynı zamanda, egemen sınıfın bir çekincesini de ele veriyor. Kendilerinin işçi ve emekçilere verebileceği hiçbir iyi haber olmadığı için, işçi ve emekçi kitleleri kendi öz ideolojileriyle yönetmeleri mümkün olmadığı için, sınıfa sınıfın dilinden seslenmek sahtekarlığına mecbur kalıyorlar. Kandırmak, oyalamak amacıyla bile olsa, sınıfın karşısına sol söylemle çıkma ihtiyacı duyuyorlar.

Ne var ki, düzenin sol söylem için bu kez seçtiği kimlikler bu işlevi yüklenmeye pek müsait görünmüyor. En başta da Derviş... Daha gelir gelmez, herhangi bir uygulamaya girişmesine gerek kalmadan, sırf gönderildiği yer-üstlendiği misyon yüzünden, işçi ve emekçiler tarafından “Derviş evine” sloganlarıyla karşılandığı unutulmadı. Burjuva medya unutmış görünebilir, ancak bu sloganı sokaklarda haykıranlara unutturmak, konuları kendi çıkar ve bilinçlerine karşı bir siyasal oluşumun basit destekçileri haline getirmek o kadar kolay mı? Derviş, Dünya Bankası’nın memuru, IMF’nin, ABD’nin, kısacası emperyalizmin adamıdır. İster sol adına üstlensin ister sağ, işi de icraatı da emperyalizmin çıkarlarına hizmet olacaktır.

Emperyalizm ise IMF üzerinden özelleştirmeleri, işten çıkarmaları, zamları, ücret kayıplarını, mezarda emekliliği dayatandır. Böyle olunca da, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin emperyalizme ve uşaklarına karşı olması gayet doğaldır. Dolayısıyla, emperyalizm uşaklarının başını çektiği “yeni oluşum”un, sosyal-demokrat söylemle bile olsa, bir seçimle yönetimi alabilmeleri pek kolay görünmüyor.

İMF-TÜSİAD koalisyon hükümetinin üç yıllık icraatları/1**Emperyalizmin ve sermayenin hizmetinde emek ve ülke düşmanı bir çizgi**

Bir "istikrar" arayışının ürünü olarak kurulan, fakat istikrarsızlığı daha da artırmaktan kaçınamayan 57. cumhuriyet hükümeti de bir seçim dönemini tamamlamadan yıkılma aşamasına gelmiş bulunuyor. Ve sistem bir kez daha istikrarı sağlamanın yolunu erken seçimlerde arıyor.

Yolun sonuna gelmiş bulunan DSP-MHP-ANAP koalisyon hükümeti, tıkanıp noktaya kadarki tüm icraatlarında gösterdiği müthiş uyumla, güya ülkede siyasi bir istikrar ortamı oluşturmuştu. Gerçekten de, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerinin giriştiği kısmi mücadele dışında, düzen cephesinden bu hükümete karşı ciddi bir muhalefet yürütüldüğü iddia edilemez. Ecevit'in bir dönem ikide bir tekrarladığı "alternatifimiz yok" sözleri de, düzen cephesindeki bu siyasal daralmışlığın itirafından başka bir anlam ifade etmemektedir.

3'lü koalisyondan oluşan bu "istikrar hükümeti"nin nasıl olup da tam tersinden istikrarsızlığın artmasına yol açtığını anlamak için üç yıllık icraatına kabaca göz atmak bile yeterlidir. Ama önce, gelinen noktada erken seçimi zorunlu hale getirmiş bulunan istikrarsızlığın ana hatlarını ortaya koyalım.

57. hükümet döneminde ülke ekonomisi, eğer Amerika stratejik çıkarları nedeniyle desteklemeseydi, ardarda yaşanan krizler yüzünden çöküş noktasına getirilmişti. Ekonomiyi krize sürükleyen asıl etmenin IMF programları olduğunu artık dünya alem biliyor. Bu hükümet ise daha kurulmadan IMF programlarının kararlı uygulayıcısı olma sözü vermiş, bu sözü sonuna kadar tutmakta tereddüt göstermemiştir.

İkinci istikrarsızlık alanı siyaset alanıdır. Hükümetin düzen içi bir ciddi muhalefetle karşılaşmaması, hatta her alanda destek gören bir "ulusal mutabakat" hükümeti misyonuna büründürülmesi, ülkede siyasal istikrar sağlandığının göstergesi değildir. Ezen ve ezilen sınıflardan oluşan bir toplumda siyasal istikrar, bu sınıflar arasındaki çatışmanın asgariye indiği koşulların ifadesi olabilir. 57 hükümet ise uyguladığı IMF-TÜSİAD programlarıyla sınıflar arasındaki uçurumu hızla derinleştiren, dolayısıyla sınıf çelişkilerini keskinleştiren bir rol üstlenmiştir. Bu hükümetin iş başında olduğu üç yıl süresince, işçi sınıfı ve emekçi kitleler en az 33 kat yoksullaştırılmıştır. Bu hükümetin imzaladığı ve uyguladığı Stand-by'larla ücretler sabitlenirken ürünler sürekli zamlanmış; IMF direktifleriyle kapatılan veya satılan kamu işletmelerinden tasfiye edilen onbinlerce işçiye, kriz nedeniyle kapatılan işletmelerden tasfiye edilen onbinlerin eklenmesiyle, işsizler ordusuna yeni açıkl taburları eklenmiştir.

Hükümetin bu alanlarda aldığı kararlar, yürüttüğü programların 3 yıllık dökümünü özetleyecek olursak:

* Daha iş başına geçer geçmez, IMF ile yakın izleme anlaşmasının yeni Stand-by'ın imzalanacağı 2000 başına kadar uzatılması konusunda anlaştı. Bu uzatmanın koşulları; kamu ürünlerine zam, kamu mallarının satışı, ücretlerin enflasyona endekslenmesi,

uluslararası tahkimin, özel tüketim vergisinin, mezarda emekliliğin yasalaştırılması, devlet bankalarının özelleştirilmesi, tarımda destekleme alımlarının en aza indirilmesi, kamu emekçilerine sahte sendika yasası dayatması idi. Bu saldırı anlaşmasına karşı işçi ve emekçiler yükselen bir eylemlilikle yanıt verdi. 24 Temmuz'da Ankara'da yapılan merkezi eyleme 500 bin işçi ve emekçi katıldı.

*

Hükümet yıkım programlarına karşı yükselen bu eylemli direnişi kırmayı 17 Ağustos depremi sayesinde başaramadı. Depremle gelen büyük felaket, iş başındaki hükümetin olduğu kadar egemen burjuvazinin de ne kadar acımasız olduğunu bir kez daha ve çok çarpıcı biçimde kanıtladı. Yıkıntılar altından yükselen feryatlara gözünü-kulağını tıkayan 3'lü koalisyon hükümeti, yıkılan sanayi bölgesinin büyük çoğunluğu işçi ve emekçi olan mağdurlarına yardım etmek için kılını kıpırdatmazken, IMF direktiflerini uygulamak için bu acıyı fırsat bildi. Deprem yıkımı için toplanmadığı söylenen hükümet ve meclis, mezarda emeklilik ve tahkim yasalarını çıkarmak için toplandı.

* Yılın sonuna doğru, Kasım ayı içinde, 2000 Ocak ayında yürürlüğe girmek üzere IMF ile imzalanacak 3. Stand-by ve niyet mektubu hazırlandı.

Aralık ayında ise hükümet deprem vergisi adı altında yeni bir vergi getirdi. 9 Aralık'ta, yeni Stand-by'ın gerektirdiği yeni bir para ve kur politikası açıklandı.

2000'in ilk ayından itibaren IMF direktifleri harfiyen ve adım adım uygulamaya devam edildi. Ancak sermayeye bu derece kölece hizmetin bir de getirisi olmalıydı. Milletvekillerine kıyak emeklilik yasası, Ocak ayının son icraatlarından biri olarak meclisten geçti. Mart başında ise POAŞ'ın satış ihalesi yapıldı.

Ancak IMF'nin yıkım direktiflerini öyle çok kolayından uygulamak mümkün görünmüyordu. İşçi ve emekçi mücadelesi bastırılmadan yıkımı gerçekleştirmek mümkün görünmüyordu. Mayıs ayında deprem yıkımını yaşamış ve halen yaralarını saramamış durumdaki Kocaeli işçisinin grevleri ertelendi. Good-Year, Brisa, Pirelli fabrikalarının işçileri grev yasağıyla bastırıldı. Haziran'da ise Çorlu'daki deri işletmelerinde direnişe geçen işçilere yöneltildi bu kez devlet terörü. Üç sendikacı tutuklandı. Özelleştirilen Çayırhan Termik Santrali işçilerinin Ankara yürüyüşü de benzer bir biçimde engellenmeye çalışıldı. Askerler işçilerin önünü Sincan'da kesti.

Bu arada hükümet IMF'ye vereceği 2. ek niyet mektubunu hazırlıyordu. Sınıf mücadelesini

bastırmaya yönelik baskılara Temmuz'da 10 sendikanın yetkisinin düşürülmesi eklendi. Kamu emekçilerinin mücadelesini bastırmak içinse daha özgün baskı araçları devreye sokuldu. Bir yandan ilk fırsatta yeniden gündeme getirilmek üzere hazır tutulan sahte sendika yasası, diğer yandan tasfiye kararlarıyla bu alandaki direniş baskı altına alınmaya çalışıldı. Grev ertelemelerine Ağustos sonunda belediyeler eklendi.

Ağustos sonundaki IMF teftişinin hemen ardından, elektrik faturalarını fahiş miktarlara çıkaran enerji tasarrufu genelgesi yayınlandı. Ekim'de açıklanan 2001 bütçesi ise, önceki yılı bile aratacak bir saldırı bütçesi olarak gündeme getirildi. Mart'ta İş Bankası-Doğan Holding ortak girişimine satışı gerçekleştirilen POAŞ, Ekim'de toplu tensikata girişti. 1200 işçi direnişe geçti.

Kasım'da üç kamu bankasının özelleştirilmesine imkan sağlayan kamu bankaları kanunu Cumhurbaşkanı tarafından onaylanarak yürürlüğe girdi. Aynı günlerde, daha yılını bile doldurmamış olan hükümetin

uygulamaları ilk meyvelerini vermeye başlıyordu. Sonradan Kasım krizi olarak adlandırılan kriz, aslında birkaç ay sonra patlayacak büyük krizin habercisiydi.

Nitekim büyük kriz 21 Şubat'ta patlak verdi.

Ekonomiyi batıran aslında hükümetin ekonomi yönetimini tümüyle eline bıraktığı IMF'nin programlarıydı. Kriz, ekonomiyi çökertecek şiddette olmasına rağmen, ABD-İMF'nin desteğiyle, atlatılamadıysa da yönetilebilir duruma getirildi. Ama bunun için IMF'nin ekonominin başına fiilen de geçmesi gerekiyordu. Dünya Bankası'nda memurluk yapmakta iken ekonomiden sorumlu bakan sıfatıyla kriz yönetimi için görevlendirilmek üzere Kemal Derviş gönderildi. 15 günde 15 yasa iddiasıyla göreve başlayan Derviş, ardardına, kamu bankaları yasasını, tütün yasasını, ek vergileri çıkardı. Derviş'in ekonomi yönetimi, krizi aşmanın yolu olarak onu yaratan IMF'ye daha geniş yetkiler tanımak anlamına geliyordu.

Şimdi aynı Derviş, 57. hükümete alternatif olacak/yerine kurulacak yeni bir ABD-İMF hükümetinin liderliğine parlatılıyor. Tam da ABD'nin Ortadoğu'da yeni bir savaşa hazırlandığı ve Türkiye'yi de etkilemesi kaçınılmaz bir krizin Latin Amerika'dan doğru yayılmaya başladığı bir evrede.

Hükümeti bugünkü yıkılışa götüren icraatların başında ekonomi alanındaki geliyor, ki bu da esasta IMF tarafından hazırlanmış programların uygulanmasından ibarettir. Koalisyon hükümetinin daha "bağımsız" bir inisiyatifle yürüttüğü siyasal programı ise işçi ve emekçi kitlelerin yıkıma karşı itirazlarının bastırılması üzerine inşa edilmiştir. AB'ye uyum yasaları ve demokratikleşme adı altında yürütülen bu siyasi programın ayrıntılarına ayrıca değineceğiz. Fakat bunun da, tıpkı IMF-TÜSİAD yıkım programlarına "istikrar programı" adı verilmesi gibi, korkunç bir yanılsama üslubu olduğunu, "reform" adı altında çıkarılmış bulunan hiçbir yasanın, öncekine kıyasla bir adım dahi ilerilik taşımadığını belirtmek gerekiyor. Tam tersine, Avrupa demokrasisine uyum adı altında yapılan tüm yasal düzenlemeler, kırıntı demokratik hakların dahi ortadan kaldırılmasını hedefliyor.

Esnek üretim saldırısı eylemli bir mücadeleyle püskürtülebilir

Henüz genele yayılmamış olsa da iş yasası ön tasarısı ile ilgili tepki son bir-iki hafta içinde arttı. Tepkilerin öne çıkan biçimi, kimi sendikaların ve sendikacıların yazılı-sözlü beyanatlarıdır. Buna imza kampanyaları da eklenebilir. Bugüne kadar Genel-İş 2 No'lu Bölge Şube, Haber-İş 1 No'lu Şube gibi birkaç sendikanın örgütlemiş olduğu kitlesel basın açıklamaları dışında, eylemli tepkiler ise ortaya konulabilmiş değil. Reformist-sendikal çizgiyi aşamayan kimi sendikacıların tasarısı ile ilgili işçileri aydınlatma çabalarını, bu çerçevede yapılan işçi toplantılarını da olumlu tepkilerden sayabiliriz. Reformist bir içerikle de olsa liberal-reformist çevrenin iş yasası tasarısına karşı kampanya tarzında sürdürdüğü çalışmalar da bu bağlamda değerlendirilebilir.

Diyebiliriz ki, yalnızca komünistler esnek üretim saldırısını devrimci bir kampanyanın konusu yapmış bulunuyorlar. Bulundukları alanlarda çok çeşitli araç ve olanağı kullanarak işçi ve emekçi kitleleri bilinçlendirmek, tepkilerini devrimci bir temelde örgütlemek, mücadeleye çekmek için faaliyet yürütüyorlar.

Ne var ki bütün bu tepkiler, yürütülen faaliyetler, sermayeyi zorlayacak düzeyde değildir. Bu bir yana, henüz sendika bürokrasisi üzerinde güçlü bir basınç yaratmanın da uzağındadır. Yapılan çalışmalar, ancak sınıfın nispeten ileri sayılabilecek bir kesiminde, belli sendikalarda örgütlü işçilerde bir etki yaratmakta, esnek üretim saldırısı ancak bu kesim içinde gündemleşebilmektedir. Üstelik bu kesimlerde bile saldırının başlıca gündemlerden biri olması gerekliliği yeterince algılanmamıştır. Sözlü-yazılı açıklamalara rağmen esnek üretim saldırısının temel bir gündem haline gelmediğini, tabanda mücadele-eylem örgütlerinin, örneğin işyeri komitelerinin kurulmamış olmasına, fiili tutumların ortaya konulmamasına bakarak görmek mümkün. Sermayenin tüm hazırlıklarını tamamladığı bir evrede dahi, işçi sınıfı cephesinden sadece sözlerle yetinilmesi başka türlü nitelenemez. Sınıfın ileri kesimlerinin ağırdan hareket etmek gibi bir lüksleri olamaz. Hele de ülkenin, toplumsal muhalefetin, sınıf ve kitle hareketinin, işçi ve emekçilerin durumu ortadayken... Nerden bakarsak bakalım, bu tarihsel saldırıyı püskürtmekte de sorumluluk, tüm yakıcılığıyla işçi sınıfının ileri kesimlerinin omuzlarındadır.

Sermaye iktidarı, işçi sınıfına yönelik esnek üretim saldırısını hazırlarken pek bir sorunla karşılaşmadı. Hükümet, işverenler ve sendika bürokrasisi el ele verip tasarıyı gizlice hazırladılar. Tasarısı ancak bitirildikten sonra kamuoyuna açıklandı. Hazırlıkların hızlandığı bu süreçte de çalışmalar neredeyse sorunsuz yürütülüyor. Buraya kadarki süreci sorunsuz atlatmanın rahatlığıyla tasarının son rötuşlarını da yapmış bulunuyorlar. Çalışma Bakanı Okuyan daha Temmuz başında yaptığı bir açıklamada, tasarıya taraflarca son şeklinin verilmiş olduğunu tam bir özgüvenle belirtmişti.

Sermaye çevrelerinin ellerini büyük bir hoşnutlukla ovuşturduklarına kuşku yok. Zira tasarının ilanından bugüne, beklediklerinin oldukça gerisinde bir muhalefetle karşılaştılar. Söz planında kalan tepkilerin sermaye nezdinde ciddiye alınmadığını, muhalefetten anladıklarının fiili tutumlar olduğunu söylemeye bile gerek yok. Esnek üretim saldırısıyla ilgili çalışmaların hala kamuoyundan gizlenebilmesi, sermayeyi zorlayacak bir mücadelenin örgütlenememesinden dolayıdır. Bir başka açıdan söylemek gerekirse;

sendika bürokrasisinin saldırı çerçevesindeki rolünü tam bir arsızlıkla oynaması, bu hainleri zorlayacak güçte bir tepkinin ortaya konulamamasından kaynaklanıyor.

Tasarının açıklanmasıyla beraber sermaye için tepkileri ölçme süreci başlamıştı. Herşey gösteriyor ki, kapitalistler halihazırdaki durumdan memnundur. Bu durum değiştirilmezse, sendika bürokrasisini pervasızlaştıran suskunluk havası dağıtılmazsa; tarihsel saldırı hedefini bulur, sermayenin hanesine tarihsel bir başarı daha yazılır.

Halbuki esnek üretim sermayeye yenilgi tattırmanın olanağına dönüştürülebilecek kapsamda bir saldırıdır. Esnek üretim iyi anlatıldığında, işçi-emekçi kitlelerin duyarlılık sergiledikleri, isabetli müdahalelerle mücadeleye kanalize edilebilecekleri bir saldırıdır. Bu saldırıyla, hep yakınılagelen sınıfın/sınıf hareketinin verili zayıflığının, parçalanmışlığın, dağınıklığın ve örgütsüzlüğün olumlu yönde giderilmesinin zeminini de döşemektedirler. Bu açıdan sermayenin ateşle oynadığını söylemek abartı olmayacaktır. Kapitalistler bunun bilincindedirler. Okuyan'ın, aslında basit bir tepki karşısında bile “o zaman mevcut yasa devam eder, problem yok” demesi, bir şantaj olduğu kadar, sermayenin ateşle oynadığının farkında olduğuna da bir işarettir.

Bu noktada şunu sormak gerekir: Esnek üretim saldırısı neden sermayeyi yakacak bir ateşe dönüştürülemiyor, dönüştürülmesinin önündeki engeller nelerdir? Ya da ateşi harlayıp sermayeyi yakacak hale getirecek güç kimdir? Elbette ki bunu yapabilecek olan güç, bir bütün olarak işçi sınıfıdır. Komünistler bu saldırıyı püskürtme görevinin sınıf seferberliğini gerektirdiğini bu nedenle söylüyorlar. Ama sınıf seferberliği yaratacak, sınıfı harekete geçirecek motor güç sınıfın ileri kesimleridir. Esnek üretim saldırısının mahiyeti hakkında bilinç açıklığı taşıyan, işçi kitlelerini bilinçlendirmeye çalışan, tasarısı karşıtı açıklamalar yapan, mücadele çağrıları çıkaran bilinçli, öncü işçileri ve sınıftan yana olduğunu savunan sendikacıları bu kategoride sayalım. Bu durumda, saldırıyı püskürtme işinin üstesinden gelebilecek bir ileri kitle ile karşılaşırız.

Şube başkanlarından sendika yöneticilerine, işyeri temsilcilerinden örgütlü-örgütsüz ileri işçilere dek, sınıfın mücadelecisi ya da öyle görünen kesimleri tarafından yapılan açıklamalar gösteriyor ki, herkes saldırının anlamı konusunda hemfikir ve püskürtülmesi konusunda ortaklaşıyor. Petrol-İş Genel Merkezi işyerlerine bildiri dağıtıp, “toplu ve yaygın eylem” çağrısı yapıyor. Başkanı, “Kazanılmış tüm haklarımızı elimizden alan, çağdışı, kölelik koşullarını dayatan bir taslaktır. Bu tartışılmaz. Burada getirilenler 15-16 Haziran direnişlerine neden olan, 1970'te yapılmak istenenlerin çok daha fazlasıdır. 15-16 Haziran Direnişi bu taslakta bize ışık tutacaktır” diyor. Birleşik Metal-İş imza kampanyasıyla tasarıyı “kesin bir dille” reddediyor. Liman-İş Genel Başkanı Raif Kılıç, tasarıyla “vahşi kapitalizm koşullarının yeniden hayata geçirilmesinin hedeflendiği”ni belirterek, “haklarımızı korumak için, hukuki ve meşru bütün yolları kullanacağız” diyor. Çeşitli sendika temsilcileri, bilinçli işçiler tasarıya kesinlikle geçit verilmemesi gerektiğini, esnek üretim saldırısını püskürtmek için her türlü bedeli ödemeye hazır olduklarını belirtiyorlar. Yüzlerce sendikacı, işyeri temsilcisi, “Basına ve kamuoyuna” başlığıyla, “Bizler, işçi sınıfına yönelen tarihin gördüğü bu en insafsız saldırı karşısında sessiz kalmayacağımızı ilan ediyor, tüm sendikal hareketi var olan bütün

imkanlarıyla bu saldırıyı püskürtmek için mücadeleye çağırıyoruz” yönlü ilan veriyor. (12 Temmuz tarihli Evrensel)

Kendisine bağlı bazı sendikaların (Birleşik Metal-İş, Genel-İş vb.) ve işçilerin basıncıyladır ki, iş yasası ön tasarısının hazırlanmasına bizzat temsilci gönderen ve son şeklini verme çalışmalarını hala da sürdüren DİSK, “iş yasasının değiştirilmesi ile ilgili hazırlıkların tamamlanmasını beklemek, bir anlamda binlerce işçinin işsiz bırakılmasına göz yummak anlamına gelmektedir”, “Meclis hemen toplanmalı ve iş güvencesi yasası öncelikli olarak çıkarılmalıdır. Bu haliyle hazırlanan iş yasası taslağının meclise sevkedilmesine ve yasalaşmasına dur diyeceğimiz bilinmelidir” demek zorunda kalıyor.

Örneklerden de anlaşılacağı gibi, önemli bir kesim esnek üretim saldırısına karşı mücadeleden, bunun tabandan geliştirilmesi gerektiğinden bahsediyor. Ancak salt çağrı ve beyanatlarla sınıf harekete geçirilemeyeceğine ve sınıf harekete geçmeden de sermaye geri adım atmayacağına göre, eylemliliği örgütlemek için harekete geçilmesi gerekmez mi? Sınıfın durumu, bilinç ve örgütlülük düzeyi bellidir; işçiler iktisadi-sendikal bir mücadeleye bile kendiliğinden girememektedir. Sınıfın önündeki engeller de biliniyor; halihazırdaki en güçlü barikat sendika bürokrasisidir. Sınıfın ileri-öncü kesimleri yaratılan duyarlılığı, oluşan bilinci ve tepkileri eylemlere dönüştüremezlerse, örgütlülüğü yaygınlaştırmanın imkanına çeviremezlerse, tabandan bir mücadele gelişebilir mi?

Komünistler, ortaya konulan esnek üretim karşıtı tepkileri, şimdilik kaydıyla kimin koyduğundan bağımsız olarak destekliyorlar. Ancak bu, sendikal mevzileri tutanların gerçekliğini yok saydıkları, izlenilen sağlıksız çizgileri görmezden geldikleri anlamına gelmiyor. Kimin ne söylediğini, söylediğinin arkasında durup durmadığını, mücadele gereklidir diyenlerin sendikal imkanları eylem geliştirmek için kullanıp kullanmadıklarını bu süreç bir kez daha gösterecektir. Komünistler, süreç boyunca sınıfın çıkarlarını savunma konusunda samimi olan sendikacılarla ikiyüzlüce hareket eden sendikal bürokrasi eklentilerini ayırtırmayı, esnek üretim karşıtı mücadeleyi sağlıklı temellerde geliştirmenin bir gereği olarak değerlendiriyorlar.

Örneğin DİSK yönetimine hakim çizginin bir yandan esnek üretim yasa tasarısına burjuvaziyle elele son şeklini verirken, diğer yandan tabanın basıncıyla kerhen karşı durması tam bir riyakarlıktır. Gene mücadele çağrıları çıkaranlar, altlarına imza atanlar, fiili tutum ve eylemlilikler geliştirmedikleri durumda aynı duruma düşeceklerdir. Neticede bir sendikacının haydi mücadeleye demesi pek bir anlam ifade etmiyor. Sermaye bu kadarına dünden razıdır. Çünkü salt açıklamalar kendi başına bir şey ifade etmiyor. Önemli olan, en azından örgütlü olunan işyerlerinde mücadeleyi geliştirme pratik çabasını vermektir. Mesela işçileri bilinçlendirmek, işyeri komiteleri oluşturmak, kitlesel basın açıklamasından iş durdurmaya kadar bir dizi eylem örgütlemek, bu çerçevede şubesini, genel merkezini, konfederasyonunu zorlamak çabasını ortaya koymaktır. Eylem bilinçlendirir, örgütler, hareketi yaygınlaştırır. O halde esnek üretim saldırısını püskürtmek için gecikmeksizin eylemliliğe yönelinmelidir. Açıklamalarda ortaya konulan tepkilerin anlamlı hale gelmesi ancak bununla mümkündür.

Sınıfı köleleştirme saldırısına karşı kampanyamız sürüyor

Yeni iş yasa tasarısı, başta esnek üretim saldırısının yasallaşması ve kıdem tazminatlarının gaspı olmak üzere işçi ve emekçilerin bugüne kadar mücadeleye kazanılmış haklarını yok etmek anlamına geliyor. Ancak bu denli kapsamlı saldırı karşısında ortaya çıkan sesler oldukça zayıf. İşçi sınıfı taban örgütlülüklerinden yoksunluğunun da etkisiyle, tabandan yansıyan herhangi bir tepkisi olmadığı gibi; konfederasyonlar da bizzat Bilim Kurulu'nda temsil edilmeleri üzerinden bu saldırının altına imza atmışlardır. Böylelikle sendika bürokrasisinin ihaneti bir kez daha tescil edilmiştir.

Komünistler, işçi sınıfının kazanılmış haklarına yönelen bu tarihsel saldırı karşısında sınıf seferberliği çağrısıyla kampanya başlattılar. Kampanyayı bölgemizde geçtiğimiz günlerde gerçekleştirdiğimiz "Anadolu Yakası İşçilerinin Birlik ve Dayanışma Pikniği" ile başlatmış olduk. Pikniğin ana tartışma gündemi yeni iş yasa tasarısı idi. Forum, yasa tasarısının kapsamını tartışmak, genel saldırılarla bağını kurmak, mücadeleyi yükseltmek ve her alanda taban örgütlülüklerini yaratmak çağrısıyla gerçekleşti. Yeni sayısı hazırlanan bülten ise, yasa tasarısının kapsamı hakkında bilgi verirken, emekçileri yasa tasarısına karşı mücadeleye çağırıyordu.

Bülten ile birlikte devreye giren bir diğer aracımız imza kampanyası oldu. Geçmiş dönemlerde farklı kampanya süreçlerinin deneyimleri de göstermiştir ki, imza kampanyaları kitlelerle doğrudan iletişim kurmanın en etkili araçlarından biri. Yasa tasarısının iptal edilmesi ve çeşitli taleplerimizi içeren imza kampanyasını işyerlerine (özellikle örgütlü işletmelere) ve semtlere yönelik planladık.

İmza kampanyasının işletmeler ayağında, Pendik ve Kartal bölgesinin örgütlü işletmelerinin hemen hemen hepsine gitmeyi hedefledik. Alanımızı Gebze'ye kadar genişlettik. İşyeri temsilcilerine imza metinlerimizi ilettik. Tasarıya ilişkin çalışmalarımıza olumlu yaklaşılar. Sendika temsilcilerinin büyük çoğunluğunun yasa tasarısına ilişkin genel bir fikirleri olduğunu gördük. Ancak bunların hiçbiri sendikaların çabaları doğrultusunda değil (tam tersine gizleme çabaları mevcut), temsilcilerin ve belli ileri işçilerin girişimleri ve zorlamaları sonucu gerçekleşmiş bulunuyor. İşçilerin tabandan birlikteliğinin olmadığı yerde, sendikaların bugün bizzat Bilim Kurulu'nun içinde yer alarak saldırıya ortak olmaları ve bugüne kadar gelişen saldırılara karşısında işbirlikçi ve ihanetçi tutum almalarından kaynaklı olarak güvensizlik ve saldırıların püskürtülebileceğine dair umutsuzluk mevcut.

Tüm bu ziyaretler sırasında çalışmalarımız olumlu karşılandığı gibi, sınıfın ve sendikaların durumu ve taban örgütlülüklerinin yaratılması ekseninde anlamlı tartışmalar gerçekleştirme imkanı bulduk.

İmza kampanyasının ikinci ayağını ise, bugüne kadar faaliyet yürüttüğümüz semtler oluşturuyor. Semtlerde on günü geride bırakan imza kampanyası sürecinde en fazla tanık olduğumuz, emekçilerin bu yasadaki biber olduğunu iddia. Özellikle örgütsüz küçük ve orta ölçekli işletmelerde çalışanlar yasa tasarısına ilişkin hiçbir şey bilmedikleri gibi, anlattığımızda oldukça şaşkınlılar. Saldırının bu kapsamda olabileceğine inanmakta zorluk çektiler. Ancak hiçbir yasanın tanınmadığı, azgın sömürün yaşandığı yerlerde çalışanlar yasa tasarısına o denli ilgi göstermediler. Yasanın getireceklerini fiilen bugünden yaşayan bu işçilerle tartışmamız sınıfa

dönük saldırıların toplamı üzerinden şekillendi. Görüştüğümüz emekçilerle sıklıkla, ülkedeki hükümet krizi ve seçimler üzerine tartışma imkanı yakaladık. Emekçilerin gündemini seçimlerin ne denli meşgul ettiğini gördük. Bu olgu, propagandamızın kapsamını önümüzdeki günlerde gerçekleşecek seçim, emekçilerin tutumu ve yasa tasarısı arasındaki bağ güçlü tarzda ele almak gerektiğini gösteriyor.

Bu kampanya sürecini, uzun vadeye yayılan, işçi sınıfının siyasal bilincini geliştirme, yasayı püskürtme ve burjuvaziye belli talepler çerçevesinde geri adım attırma hedefiyle bütünleşen bir çalışma olarak görüyoruz. Bu hedefle bağlantılı olan bir diğer yan ise, siyasal sınıf çalışmamızı kuvvetlendirmenin, işçi ve emekçilerle bağımızı güçlendirmenin bir vesilesi olmasıdır. İmza kampanyasına başladığımız andan

itibaren, bire bir kurulan diyaloglarla, alandaki orta ölçekli işletmelerde çalışan bir dizi işçi ile tanışma, sohbet etme fırsatını yakaladık. Bazı işletmelerde çalışan arkadaşlar, imza metinlerini kendi işyerlerinde toplamak amacıyla aldılar. İmzaların çokluğu ve yaygınlığı bizim için kuşkusuz önemlidir. Ancak her imza atan üzerinden girilen tartışmaların ve sonrasında kurulan ilişkilerin çok daha anlamlı olduğunu düşünüyoruz. Çalışmamızı bültenler, broşürler ve belli aralıklarla gerçekleştireceğimiz panel ve toplantılarla besleyip zenginleştirmeye devam edeceğiz. İşçi sınıfına yönelik tarihsel saldırı karşısında, sınıf devrimcileri yasa tasarısını püskürtme perspektifiyle,

üzerine düşen görevlerin ağırlığının bilinciyle, ısrarlı, kararlı ve soluklu bir mücadele hattı izlemek zorundadırlar.

Anadolu yakasından sınıf devrimcileri

Kıdem tazminatının gaspedilmesine ve Ortaçağ'a özgü sömürü koşullarının yasallaşmasına HAYIR!..

1475 sayılı iş yasasında yapılması amaçlanan değişikliklerle işçi sınıfı ve emekçilerin 150 yıllık tarihsel kazanımları gaspedilmeye çalışılıyor. Sınıf bilinçli işçiler bulundukları her alanda yasaya karşı bir imza kampanyası başlattılar. Çok yönlü ve sistemli bir faaliyetin parçası olarak düşünülen imza kampanyası çalışması, fabrikalarda ve emekçi semtlerinde sürdürülüyor.

Başlatılan imza kampanyasıyla işçi ve emekçiler saldırıya karşı bilinçlendirilirken, aynı zamanda kendi talepleri etrafında birleşmeye çağırılıyor. Sınıf bilinçli işçiler sermayenin esnek çalışmanın yasallaşması, kıdem tazminatı hakkının gaspının karşısına "Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi", "7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!" ve "Tüm çalışanlara grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı!" talepleriyle çıkıyorlar. Çok yönlü bir kampanyanın ilk ayağını oluşturan sınıfı uyarma ve aydınlatma faaliyetinin bir parçası olan imza kampanyası metnini yayınlıyoruz.

TBMM Başkanlığı'na...

İş yasalarının çağdaştırılması bahanesiyle "Bilim Kurulu" tarafından "İş Yasası Ön Taslağı" hazırlanmış bulunuyor. Bu tasarıyla biz işçilerin, mevcut yasalarda yer alan, ülkemiz ve dünya işçilerinin yüzlerce yıllık mücadelesi sonucunda elde edilen tüm haklarımız gaspediliyor. Kıdem tazminatı fiilen kaldırılıyor. İş yaşamının işverenlerce keyfi bir şekilde düzenlenmesi ve Ortaçağ sömürüsü anlamına gelen "esnek çalışma" yasalaştırılıyor. İşverenlere günlük çalışma süresini

12 saate kadar uzatma yetkisi veriliyor. "Telafi çalışması" adı altında işverenlere, çalıştırmadığı saatler için işçiyi istediği gün bedava çalıştırma hakkı tanınıyor ve fazla mesai ücreti fiilen kaldırılıyor. "Emsal işçi" kavramı ile ücretleri toplu sözleşmeyle belirleme hakkımız geçersizleştiriliyor. İş sözleşmelerinin işverenlerce keyfi bir şekilde düzenlenmesinin önü açılarak taşeron, geçici, mevsimlik, sözleşmeli vb. çalışma sistemleri yasalaştırılıyor. İşverenlere "ödünç işçi" adı altında işçiyi oradan oraya sürme hakkı veriliyor vb...

Biz aşağıda imzası bulunanlar, bu tasarıyı kesinlikle kabul etmediğimizi bildiriyor ve 12 Eylül artığı çağdışı yasaların tümüyle iptal edilerek aşağıdaki taleplerimizin yasal güvence altına alınmasını istiyoruz. Arz ederiz...

Taleplerimiz:

- Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- 7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası! Kesintisiz iki günlük hafta tatili!
- Tüm çalışanlar için genel sigorta! (İşsizlik, sağlık, kaza, emeklilik, yaşlılık vb.)
- İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!
- Parça başı, akord, primli, taşeron, geçici, mevsimlik, sözleşmeli vb. çalışma sistemleri yasaklansın! Tek biçimli iş sözleşmesi!
- Sendikal ve siyasal örgütlenmenin önündeki tüm engeller kaldırılmalı! Sınırsız örgütlenme, toplanma, söz, basın, gösteri ve grev hakkı!

Sıra Adı-Soyadı Mesleği İşyeri İmza

Türkiye nasıl yönetiliyor?

Serhat Ararat

Son birkaç haftanın siyasal gelişmelerine çok genel ölçülerıyla bakıldığında bile, bu sorunun yanıtını vermek hiç de zor olmayacaktır. Ecevit'in hastalığı gerekçe gösterilerek yürütülen kampanya, ardından DSP'de başlayan çözülme ve parçalanma, Bahçeli'nin bu kampanya karşısında erken seçim isteminde bulunması ve bunu "sivil darbeyi önleme hamlesi" olarak açıklaması, DSP'de yaşanan istifalar sonucu hükümetin düşme sınırına dayanması, Kemal Derviş'in istifa girişimi ve bu girişiminin TC Cumhurbaşkanı tarafından önlenmesi, DSP'den kopanların Kemal Derviş'in de içinde bulunduğu yeni bir parti çalışmasını başlatması gibi gelişmeler, Türkiye siyaset düzleminde yaşanan çatışmanın yönünü ve özünü anlamamıza yardımcı olmaktadır.

Belli ki, DSP-MHP-ANAP koalisyon hükümeti gelinen noktada tekelci sermayenin, AB ve ABD'nin çıkarlarını karşılama konumundan çıkmış ve giderek bir engel haline gelmiştir. Ecevit'in hastalığı ve yaşlılığı bir olgu olmakla birlikte, esas olarak, hükümetin AB ve ABD'nin Irak politikaları karşısındaki duruşu aşılma gerektiriyordu. ABD, hazırlıklarını sürdürdüğü Irak saldırısında her açıdan kendisine uyumlu bir hükümet istiyordu. Tekelci sermaye bir an önce AB ile uyum yasalarının çıkarılmasını istiyordu. Ama bu noktada MHP ayak diretiyordu, kitle tabanını yitirmek istemiyordu çünkü. Yoksa gerçek anlamda emperyalizm karşıtı bir konumu hiçbir zaman olmamıştır.

Hükümetin engel konumuna geldiğini gören tekelci sermaye ve gerçek iktidar gücü olan ordu, düğmeye bastı. Etkili bir kampanya başlattı. Bu kampanyanın en önemli ögesi, DSP'nin içten çözdürülmesi ve yeni bir siyasal parti hareketinin başlatılmasıdır. Bu oluşumun başını çekenlere bakıldığında, kampanyanın kimlerin ürünü olduğu rahatlıkla anlaşılabacaktır.

Kemal Derviş, Türkiye ekonomisini IMF reçeteleri doğrultusunda yönetmek için gönderilen bir IMF ve Dünya Bankası memuru. Kemal Derviş, Türkiye ekonomisinin dolaysız IMF ve Dünya Bankası tarafından yönetilmesinin adıdır. Onun hükümet içinde özel bir yeri vardır, konumu partiler üstüdür, onun üzerinde hükümetin, Başbakanın herhangi bir tasarrufu yoktur. Kemal Derviş'in koalisyon

hükümetini yıkma ve yerine yeni bir hareket geliştirme çalışmaları içinde doğrudan ve açıkça yer almasına rağmen, hükümet ve onu oluşturan partiler, Kemal Derviş'i yerinden bile oynatamadılar. Kemal Derviş konumunu daha da güçlendirmek ve hangi güçte olduğunu göstermek için istifa girişiminde bulundu, ama Genelkurmay ve Cumhurbaşkanı duruma müdahale ederek anılan bu istifayı önlediler. MHP'nin Derviş'in görevden el çektilmesi yönündeki sözde dayatmaları ise lafın ötesine geçemedi ve sonuçta bütün bu istemlerinden vazgeçmek durumunda kaldı.

İsmail Cem, sosyal demokrasinin ideologu olarak gösterilir. Pratiği onun sermayenin ve emperyalizmin en iyi adamlarından biri olduğunu net bir biçimde gösterir. Hüsamettin Özkan'ın ise Genelkurmayın adamı olduğu hemen hemen paylaşılan ortak bir kanıdır.

Daha da önemlisi, AB, ABD ve tekelci sermaye ile Genelkurmay, hükümeti engel olmaktan çıkarma ve yeni bir hükümet oluşturma hareketinin arkasındadırlar; bunu da gizli ve dolaylı olarak değil, doğrudan ve açıktan açığa yapıyorlar.

Ecevit ve MHP, yürütülen kampanyanın nereye varacağını görek "karşı hamleler" yapmak istediler. MHP yürütülen kampanyayı erkenden kavradı ve "erken seçim" kartını ileri sürdü. Bunun gerekçelerini de hemen açıkladı: "Sivil darbe girişimlerine karşı erken seçim!" Ecevit, ilk planda MHP'nin "erken seçim" önerisini kabul etmedi, bunu "liderler zirvesi"nde de onaylattı. Ancak DSP'deki çözülme çok hızlı başladı ve kısa sürede hükümetin dayanaklarını tüketme sınırına kadar getirdi. Gelinen noktada "bir karşı hamle" olarak 3 Kasım 2002 tarihinde erken seçim kararı aldılar.

Erken seçim kararıyla, DSP ve MHP şu yararları elde edebileceklerini düşünüyorlar:

Birincisi, hükümet dayanaklarını yitirmişti, erken seçim kararı alınmamış olsa düşürülmesi artık "an meselesi" idi. Düşürülmüş bir hükümetin üyeleri olarak seçime gitmek yerine, erken seçim kararıyla, hem ömürlerini biraz uzatmış oluyorlar, hem de "hükümet olmanın avantajlarıyla" seçime girme fırsatını yitirmemiş oluyorlar.

İkincisi, erken seçim kararı kendilerine zaman da

kazandırmış oluyor. Özellikle DSP açısından bu daha bir böyledir. Yeni bir seçimin somut bir olgu haline gelmesi yeniden milletvekili seçilmek isteyenlerin davranışları üzerinde önemli bir etkiye bulunabilir, DSP bunu kullanarak iç çözülme durdurabileceğini düşünüyor.

Üçüncüsü, Cem-Derviş-Özkan üçlüsü öncülüğünde başlatılan "Yeni oluşumu" seçim dışı bırakma olasılığı çok büyük ölçüde artmış oluyor. Anılan girişimin partileşmesi ve seçime girebilmesinin asgari koşullarını yerine getirmesini olanaksızlık düzeyinde güç görüyorlar.

Dördüncüsü, bir erken seçim ortamında AB'ye uyum yasalarının çıkarılamayacağını biliyorlar, böylece kendilerine karşı kampanya yürütenleri cezalandıracaklarını düşünüyorlar. Kopenhag Zirvesine kadar gerekli uyum yasalarının çıkarılmaması durumunda AB ile ilişkilerin çok sorunlu bir sürece girebileceğini de hesaplıyorlar.

Ayrıca iç politikaya dönük başka hesaplar ve beklentiler de var, ancak bunlar üzerinde durma gereğini duymuyoruz.

Bütün bu hesapları birlikte değerlendirdiğimizde, 3 Kasım erken genel seçim kararının "bir karşı hamle" olduğunu söyleyebiliriz. Fakat bu kararı alanların beklentilerinin ne ölçüde gerçekleşip gerçekleşmeyeceği tartışma konusudur.

Türkiye yeni bir seçim sürecine girmiştir. Seçimin Türkiye'nin siyasal sistemine ve rejimine getirebileceği bir yenilik ve değişiklik olmayacaktır. Bu seçimden demokrasi ve demokratik haklar da çıkmayacaktır. Bu düşünceler yeri geldiğinde ayrıntılarıyla açılacaktır. Ancak her şeye rağmen seçim süreci kitlelerin yoğunca ve yaygınca politika ile ilgilendikleri, politika ilgilerinin yoğunlaştığı bir süreçtir. Bu sürecin kendine özgü olanakları ve fırsatları vardır. Bu olanakları ve fırsatları değerlendirmek; kitlelerle en geniş ilişkileri geliştirmede, halka gitmede bu sürecin avantajlarından yararlanmak gerekmektedir. Sadece genel gerçekleri açıklamak değil, doğru ve ilkel bir seçim politikası oluşturarak kitlelere gitmek, etkin ve yaygın propaganda ile örgütlenme çalışmalarını birleştirmek kaçınılmaz bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Belediyelerde TİS süreci üzerine

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı faaliyet gösteren kuruluşlarda (İSBAK A.Ş., İSFALT A.Ş., İSTON A.Ş., BELBİM A.Ş., Kültür A.Ş.'de) çalışan 7 bin işçiyi kapsayan toplu sözleşme görüşmelerinde 10 Temmuz'da anlaşma sağlandı. Belediye-İş Sendikası'yla Büyükşehir Belediyesi arasında imzalanan sözleşmede, hedef enflasyona göre, ilk yıl %35, ikinci yıl %25 oranında ücret artışı gerçekleşti.

Ankara'da ASKİ, EGO işyerlerinde 8.450 işçi adına yürütülen toplu sözleşmede anlaşma sağlanarak, ilk altı ay için %20, 2, 3 ve 4. altı ay aylık sürelerde %15 zam verildi. Bu sözleşme, aylarca sürdürülen görüşmelerden sonuç çıkmayınca Yüksek Hakem Kurulu'nda belirlendi.

Anadolu yakasında toplu sözleşme görüşmeleri Üsküdar ve Ümraniye Belediyesi ile Belediye-İş arasında devam ediyor. Bu belediyelerde de diğerleri gibi greve gidilmeyeceği açık. Aylardır süren görüşmelerde sendika şubeleri tarafından ne greve hazırlık anlamında bir çalışma yapılmıştır, ne de taban duyarlı hale getirilmiştir.

Uzayan görüşmelere karşı işçilerden gelen en anlamlı cevap, İstanbul ve İzmir'de 5 Haziran'da genel katılımla yapılan bir günlük iş bırakma eylemi oldu. Ama sendika başkanları bu tepkiyi değil, "ülkenin sıkıntıları"nı dikkate aldılar. Belediye-İş Genel Başkanı Nihat Yurdakul örneğinde olduğu gibi, belediyelerde örgütlü sendikalar işveren tarafından

dayatılan sözleşmeye imza attılar.

Sendika başkanları toplu sözleşme süreçlerini masa başında çözmek istediklerini sürekli dile getirmişler, daha baştan greve çıkmaya niyetleri olmadığını göstermişlerdi. Grevler, sınıfın hak gasplarına karşı taleplerini kazanmada en etkili silahıdır. Son yıllarda işçilerin bu silahı elinden alınarak, grevler yasaklanmaktadır. Bu silahı etkin kullanabilmenin yolu grev yasaklarına direnişle cevap vermekten geçiyor. Bugün bünyesinde en fazla işçi ve tabanında sınıf bilinçli işçiler olduğu halde, sendikaların aldığı tutum sermayenin değirmenine su taşımaktadır. Ehven-i şere razı edilen işçiler, hem "ekonomik anlamda yaşanan güçlük" hem de "halkla belediye çalışanlarının karşı karşıya gelmesini önlemek" adı altında pasifleştirilmekte, grev bir silah olarak değil bir felaket olarak gösterilmektedir.

Belediye başkanları her toplu sözleşme sürecinde türlü oyunlar tezgahlamışlardır. Belediye işçileri güya yüksek ücret alıyorlarmış ve bundan dolayı da belediyenin kasasında para kalmıyor, hizmetler yerine getirilemiyormuş. Sadece Büyükşehir Belediyesi bütçelerinden birçok birimin taşeronlaştırılmasıyla ve dönen rüşvetlerle işçiye verilen paraların kat kat fazlası buralara aktarılmıştır. Birçok belediye SSK prim borçlarını ödemişlerdir. Genel hizmetlerin taşeronlaştırılmasıyla hem sendikalı işçi sayısı azaltılmıştır, hem de buralarda asgari ücret

uygulanmaktadır. İkramiyeler ödenmemekte, fazla mesai paraları gaspedilerek esnek çalışma dayatılmaktadır.

Belediye işkolunda çalışan işçiler üç ayrı sendikaya üye yapılarak bölünmüşlerdir. Kimi belediyelerde yetki sorunu yüzünden yıllarca toplu sözleşme imzalanamamıştır. Sözleşmeler belediye gelirleri üzerinden değerlendirilerek imzalanmaktadır. İstanbul üzerinden düşünüldüğünde, ilçe belediyelerinde aynı sendikaya üye farklı belediyelerde çalışan işçiler aynı işi yaptıkları halde ücretler farklılaşmıştır. Bu durum belediye çalışanlarını bölmekte, birlikte hareketini engellemektedir. Adalar ve Maltepe belediyelerinde Belediye-İş toplu sözleşme imzalamışken, Üsküdar ve Ümraniye'de görüşmeler sürmektedir.

Yeni iş yasası tasarısına karşı da belediyede örgütlü sendikalarda herhangi bir hazırlığa girilmiş değildir. İşçileri yasaya karşı harekete geçirecek toplantılar henüz yapılmamıştır. Belediye-İş Sendikası esnek çalışma yasasına karşı yaptığı açıklamada; "Bu tasarı çağdaş ve demokratik değildir. Bu tasarıyı dayatan işverenlere cevabımızı meydanlarda vereceğiz" demesine rağmen, pratikte hiçbir çalışma yapılmamaktadır. Gereken cevabın verilebilmesi için, tabanda komitelerin oluşturulması ve fiili eylemlerin hayata geçirilmesi gerekmektedir.

Sınıf bilinçli bir işçi/İstanbul

“Hücre ölüm demektir!” Tecrit çarkı sonuçlarını üretiyor...

F tipinde intihar!..

K. Ferhat

15 Temmuz gecesi F tipinden bir intihar çılgılığı yankılandı. Çılgılığın sahibi 25 yaşındaki bir genç, Volkan Ağırman'dı. Ağırman, Ümraniye Cezaevi'nden 19 Aralık katliamı sonrasında Kandıra F Tipi Cezaevi'ne götürülenler arasındaydı. Amcası İsmet Ağırman'ın açıklamasına göre Volkan Ağırman itirafçılığa zorlanmış, kabul etmeyince üç kişilik hücrede tek başına tutulmaya başlanmıştı. Babasının yaptığı açıklamalara bakılırsa Volkan Ağırman'ın intiharı geliyor demiydi. İHD Başkanı Hüsnü Öndül'ün 18 Temmuz tarihli Evrensel'deki yazısında aktardıkları bu durumun bir göstergesi niteliğinde: "12 Temmuz Cuma günüydü ve TAYAD'lı ailelerle, TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu Başkanı Hüseyin Akgül ile görüşüyorduk", görüşmede Volkan'ın babası "'Volkan Ağırman' dedi, 'benim oğlumdur ve tecrit yüzünden çıldırmak üzeredir.' Adam ağlamaklı idi." Yine babasının anlattığına göre Volkan Ağırman görüşmeleri sırasında "Baba burada yaşanmaz. Burada geçen her gün bir ömre bedel" demiydi.

Bu kısa açıklamalardan da anlaşılacağı gibi Volkan Ağırman'ın katili F tipidir. Fakat burada gencecik bir insanın hayatının güzel günlerinde ölümü yaşama tercih etmesine biraz daha yakından bakmamız gerekiyor. Volkan Ağırman'ın tüm insanlığa yönelttiği çılgılık bunu yapmamızı bir anlamda zorunlu kılıyor. Volkan Ağırman F tipi cezaevlerinden çıkan ilk ölü değil. O'na onlarcasından sonuncusu demek daha doğru olur.

Bu intihar F tipinin gerçekliğine can pahasına tutulmuş bir başka ışıktır. Ağırman tecrit çarkının canından etmek anlamında öğüttüğü ilk insan ve öyle görünüyor ki son insan da olmayacak. Çünkü basında Volkan Ağırman'ın intiharı üzerine yapılan haberler, yalnızca O'nun intiharını vermekle kalmıyor. Ölüm düzeyinde olmasa da, ölümle boy ölçüşür örnekler de bu habere eşlik ediyor. Bir örnek olarak *Evrensel* gazetesinin 18 Temmuz tarihli haberini verebiliriz. Volkan Ağırman'ın intiharının verildiği haberin yanında verilen üç küçük haberi özetleyelim. İlk haberde "Avukatlar Gülizar Tuncer ve Mihriban Kırdök; Kandıra, Tekirdağ ve Sincan F Tipi cezaevlerinde tutulan müvekkillerinin psikolojilerinde bozulmalar meydana geldiğini söylüyorlar... Bu kişiler arasında Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'ne kaldırılanların bulunduğu işaret eden avukatlar, bir kısmının da cezaevi revirine kaldırıldığını ve Kandıra F Tipi Cezaevi psikoloğu denetiminde tedavi gördüklerini aktarıyorlar". İkinci haberde "Bir müvekkilinin gösterdiği davranış bozuklukları yüzünden Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'ne kaldırıldığını dile getiren Av. Oya Ersoy Ataman...". Üçüncü haberde ise 19 Aralık katliamı sonrasında düzenlenen operasyonlarda tutuklanan ve F tipinde on buçuk ay kalan Yüksel Atay, bu süre içerisinde F tipinde kalmasının üzerinde yarattığı etkileri ifade ediyor: "...İnsan çürüyor... F tipine giren insanın davranışlarının değişmemesi olanaksız... Çok sinirli biri oldum. En ufak bir şeyden kavgaya ediyorum... Ev yaşamımda hep bir şeyler eksik gibi... Vücudun iflas ediyor, beynin iflas etmesine de..."

Bu örnekler elbetteki buzdağının görünen

kısımından. Bir de görünmeyen kısmı var. F tipinin insan öğüten çarkları işledikçe kimbilir daha kaç Volkan'ın intiharını duyacağız. Daha kaç kişinin psikolojik durumuyla ilgili açıklamalar yapılacak. Ya da bu konularla ilgili daha kaç yazı yazacağız. Belki de gitgide bu ölümleri ve olayları da kanıksayacağız. Onlarca kişinin ölümünü kanıksadığımız gibi.

Ağırman'ın çılgılığının ve diğer örneklerin ortaya koyduğu bir başka gerçeklik daha var. Evet, gencecik bedenler için intiharı bir kurtuluş haline getiren tecrit gerçekliği, devletin propagandasının yalan olduğunun göstergeleri. Çünkü hatırlanırsa F tiplerine geçilmeden önce, devlet tarafından F tipleri konforlu, rahat vs. gibi nitelendirme ve görüntülerle kamuoyuna propaganda edilmişti. Tecridin olmadığı hala iddia ediliyor! İntiharlar F tiplerinin yaşanabilir yerler olmadığının yakıcı kanıtları. Ama bunun da ötesinde, bu tür olaylar F tiplerinin amaçlananı yerine getirdiğinin birer

kanıtıdır aynı zamanda. Çünkü F tipleriyle amaçlanan insanları teslim almak, alamadığını yoketmektir. Bedensel olarak tutsak edilseler de ideolojik ve siyasi kişilikleri teslim alınamayanların F tipinin dehlizlerinde yitirilmesi amaçlanmaktadır. Bu ise çeşitli şekillerde gerçekleşiyor. Bazen intihara kadar varıyor... Bazen ileri derecede ruhsal bozukluklar... Bazen ise fiziki rahatsızlıklar...

Evet, Volkan Ağırman'ın intiharında da bir kez daha görüldüğü üzere F tipleri işliyor. Bu işleyiş o kadar insanlık dışı sonuçlar üretiyor ki, ne kadar görmezlikten gelinse de sonuçları kendini dayatıyor. Bu dayatma her seferinde "Hücre ölüm demektir!" ifadesinin doğruluğuna tanıklık ediyor. Aynı anlama gelmek üzere devrimcilerin bu konudaki söylediklerini de doğruluyor. Hatta daha da ötesini... Ne diyordu Volkan Ağırman babasına "Baba burada yaşanmaz. Burada geçen her gün bir ömre bedel".

Tecride hayır, ölümleri durdurun!

12 Temmuz Cuma günüydü ve TAYAD'lı ailelerle, TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu Başkanı Hüseyin Akgül ile görüşüyorduk. Mavi gömlekli, esmer, bıyıklı bir baba benim yanımda oturuyordu. Sanıyorum benden gençti. İki oğlu cezaevindeymiş. Anlattı. "Volkan Ağırman" dedi, "Benim oğlumdur ve tecrit yüzünden çıldırmak üzeredir." Adam ağlamaklı idi. Tutuyordu kendisini. Besbelli. Benim yanımda oturuyordu. Ben, özellikle ailelerin anlatımlarının kayda geçmesi için, tutuklu ve hükümlülerin adlarının ve hangi cezaevinde bulunduklarının belirtilmesini istiyordum. Kayda geçirilmişti, Volkan'ın adı.

15 Temmuz Pazartesi günü, sabah erkenden geldi TAYAD'lı aileler; İstanbul'dan, İzmir'den, Antalya'dan, Malatya'dan ve başka yörelerden Ankara'daki demokratik kitle örgütlerinin çok sınırlı sayıdaki temsilcisi ile karşıladık onları, Ankara'ya girişte, turnikelerde. Sıhhiye Abdi İpekçi Parkı'na kadar, polis eskordu eşliğinde geldik. Konuşmalar yapıldı. Heyetler oluşturuldu. Yüz bini aşkın imza idi bizi buluşturan. Tecridin ortadan kaldırılması için, ölümlerin durdurulması için atılmış imzalar bunlar.

Randevu istemlerine olumlu yanıt alamamıştı TAYAD'lı aileler. İHD'nin Adalet Bakanlığı nezdindeki girişimi de sonuç vermemişti.

Beşer altışar heyetler oluşturuldu. Cumhurbaşkanlığı, Başbakanlık ve Adalet Bakanlığı'na imzalar götürülecekti. Özenle düzenlenmiş, dosyalanmış imzalar. İmzalar dilekçe olarak sunuldu, yetkili devlet organlarına.

Saadet Partisi Genel Merkezi'nde de görüşme vardı. Aileler yine anlattılar sorunlarını. Ben de söz aldım. Yalnızca, 'Durum acildir' dedim. Gerçekten durumun ne kadar acil olduğunu, bir saat geçmeden hepimiz anlayacaktık. Görüşmeden sonra Abdi İpekçi Parkı'nda bizi bekleyen tutuklu yakınlarının yanına döndük. Artık eylem sona ermişti ve İstanbul'a dönecek olanlar, otobüslerine yönelmişlerdi.

Herkes sıra sıra otobüslere binmeye çalışıyordu. "Eksik var mı" diye soruyorduk.

Mavi gömlekli, siyah güreş bıyıklı esmer adam, ağlıyordu. Hem de hıçkırarak.

Volkan'ın ölüm haberi gelmişti.

Eylem sona ermişti. Volkan'ın ölüm haberi gelmişti. Bizim eylemimiz sona ermişti ama, sona eren neydi?

Sarayı kuşatmazsak, bize saray içinde olanı biteni,

entrikaları, diziler halinde pek de eğlenceli biçimde izlettirirler. Biz sarayın dışındakiler, gerçek sorunlarımızla, ölümlerle, tecritlerle, işsizlikle, pahalılıkla, sağlık ve eğitim sorunlarımızla, onları aşamadan yaşar dururuz, yaşayabildiğimiz kadar. Saray dışındakiler, gerçek sorunlarla yüz yüze olanlar, birleşmezsek, sürekli ve düzenli kılmazsak mücadelemizi, daha çok mavi gömlekli, siyah güreş

bıyıklı babalarımız ağlayacaklardır.

Yigittir halkımızın babaları ve anaları. Yalnızca bilelim ki, tecrit şu anda hapishane duvarlarının kuşattığı insanların sorunu değildir. O nedenle bırakmayalım anaları babaları bir başlarına.

Yaralı yüreklere söyleyebileceğimiz, gerçekleştirmek istediklerimiz olmalıdır. F tipi cezaevi gerçeği, tecritte kendisini ifade ediyor. Bırakalım şimdi bazı tutuklu ve hükümlülerin ölüm orucu eylemini sürdürüyor olmasını. Biz dışarıdakiler, somut programla ve gerçekten birleşik güçlerimizle ve gerçekleştireceğimiz etkinliklerle çıktığımızda yeryüzüne, kendisini sonu ölümle biten eyleme başvurmak zorunda hisseden mahpus, güvencesiz bize. Bu aynı zamanda bir çağrıdır. Her birimizin aynı ayrı çabaları ve soruna mesleki açıdan ilgisi (hukuksal ya da tıbbi açıdan) elbette saygı değer çabalar. Ancak özgürleşmemiz mesleki çabaların en iyi şekilde yerine getirilmesi yanında, artı çabaları ve girişimleri de gerektiriyor. Gün, tecrit koşullarında tutulan insanların çılgılığına güçlü yanıtlar verme günüdür.

Hüsnü Öndül

(18 Temmuz tarihli *Evrensel* gazetesinden alınmıştır...)

Saldırılara karşı ortak tutum ve kararlılık...**“Devrimci basın susturulamaz!”**

Ülkedeki baskı ve terörden devrimci basın ve kurumlar da payını alıyor. En son Atılım gazetesi, Etkin ajans, EKB, DMP, Dayanışma gazetesi bu saldırıların hedefi oldu. Yapılan baskında tüm bilgisayarlarına el konuldu ve 14 çalışanı gözaltına alındı.

Gözaltına alınan 14 kişinin bırakılacağı gün olan 14 Temmuz'da DGM önünde Atılım, Alinteri, SY Kızıl Bayrak, Barikat, Devrimci Demokrasi, İşçi-Köylü, Mücadele Birliği, Odak dergi ve gazete çalışanları, muhabirleri bir basın açıklaması düzenlediler. Eylem gözaltındakilerin DGM'ye getirilmeleri ile başladı.

Yapılan açıklamada, emperyalizmin ve onların uşaklarının elele yürüttükleri saldırı politikalarının artarak sürdüğü, emekçilerin açlık ve sefaletle sürüklendiği, zindanlarda emekçilerin öncülerinin devrimci tutsaklara ağır bir tecridin uygulandığı, devrimci ve sosyalist basın ve kurumları üzerindeki saldırıların arttığı, devlet terörünün yargı ayağı olan DGM'ler öncülüğünde bu saldırıların sürdürüldüğü belirtildi ve DGM'lerin kapatılması gerektiği vurgulandı.

Bizler Atılım gazetesine yapılan saldırıyı tüm devrimci basına yapmış sayıyoruz. Ve bu saldırıların devrimci basın çalışanlarını yıldırmak bir yana kararlılıklarını daha da güçlendireceğini buradan bir kez daha ilan ediyoruz.

Devrimci basın kuruluşlarının ortak açıklamasını okurlarımıza sunuyoruz...

Basına ve kamuoyuna...

Dünyada ve yaşadığımız coğrafyada emperyalistler ve uşaklarının yürüttüğü saldırı politikaları her geçen gün artarak devam ediyor. Emperyalistler arası hegemonya dalaşının bir sonucu olarak dünyanın çeşitli ülkelerinde yaşayan halklar her gün biraz daha ölümle, açlıkla, işsizlik ve sefaletle yüzyüze geliyor; milyonlarca insan emperyalist politikaların kurbanı ediliyor. Ülkemizde de devletin yürüttüğü katliamların, ekonomik ve siyasi saldırı paketlerinin emperyalistlerin yürüttüğü bu sömürü politikalarından bağımsız bir tarafı yoktur. 19 Aralık'ta hapishanelere yönelik katliam ve ardından gelen ağır tecrit ve izolasyon da, bu politikaların yaşama geçirilmesinin ayaklarını oluşturmaktadır. Toplumu köleleştirmek,

devrimci, demokrat, muhalif kesimleri etkisizleştirmek için de, dışarıda ivmesi sürekli tırmandırılan bir baskı ve terör uygulanmaktadır. Bugün ağızlara sakız edilen “AB'ye giriyoruz”, “demokratikleşiyoruz” söyleminin kocaman bir yalan olduğunu devrimci, muhalif güçlere dönük saldırıların ayyuka çıkmasında görüyoruz.

Devrimci, sosyalist basın kuruluşları ise bu süreçte saldırıların boy hedefi olarak öne çıkmaktadır. Devrimci, sosyalist basının yerel büroları üzerindeki baskın ve gözaltı terörü son dönemde daha da artmıştır. Toplatma, kapatma, gözaltı ve tutuklamalar devrimci, sosyalist kurumların karşı karşıya kaldığı olağan saldırılar olarak kabul edilirken bugün bu saldırılar; milyarlarca lira para cezalarıyla, bilgisayarlarına, teknik malzemelerine el konarak daha da boyutlandırılmıştır. Mücadele Birliği dergisi, Alinteri gazetesi bu saldırıların hedefi olmuş ve son olarak Yeniden Atılım gazetesi ve gazetenin teknik çalışmasının yapıldığı Etkin Ajans basılarak bütün teknik malzemelere el konulmuş, çalışanları gözaltına alınmıştır. Kuşkusuz çıkarılan özel DGM kararıyla yürütülen bu saldırılardaki amaç devrimci, sosyalist

basının susturulmasıdır. DGM'ler tamamen keyfi ve özel olarak aldıkları kararlarla, anti-demokratik yapılarıyla kapatılmayı çoktan hak etmişlerdir. Bugün burada yine “DGM'ler kapatılsın” diyoruz.

Amaçlanan gözaltı ve tutuklama terörüyle, ekonomik baskıyla yıldırmaktır. Ancak tüm bu saldırılar devrimci, sosyalist basın ve çalışanlarını halka doğruları açıklama sorumluluğundan, haklı bir davanın parçası olma kararlılığından geri adım attıramamaktadırlar. Bu kararlılığın devrimci dayanışmayla ifade edildiği bugün devrimci, demokratik kurumları, halkımızı bu baskılara karşı durmaya çağırıyoruz. Devrimci, sosyalist basın ve çalışanları üzerindeki baskıları protesto ediyor; Atılım gazetesi ve Etkin Ajans çalışanları üzerindeki baskıları kınıyoruz.

Devrimci sosyalist basın susturulamaz!

Yaşasın devrimci dayanışma!

DGM'ler kapatılsın!

*Yeniden Atılım, Alinteri, Barikat
Devrimci Demokrasi, İşçi-Köylü
SY Kızıl Bayrak, Mücadele Birliği, Odak*

TAYAD 100 bin imza ile Ankara'daydı...**“Tecrite karşı mücadelemiz devam edecek!”**

Çeşitli illerden gelen TAYAD'lı aileler topladıkları 100 bin imzayı Adalet Bakanlığı, Başbakanlık, Cumhurbaşkanlığı ve Avrupa Birliği Temsilciliği'ne vermek üzere 15 Temmuz Pazartesi günü Ankara'ya geldiler.

İstanbul'dan gelen aileler Ankara'ya girişte turnikelerde bir saati aşkın bir süre bekletildi. Kitle GBT kontrolleri yapıldıktan sonra Ankara'ya girebildi.

Ankara'ya gelmekte olan Samsun Ekmek ve Adalet temsilcisinin Çorum'da, arandığı gerekçesiyle, gözaltına alındığı haberi geldi. Abdi İpekçi Parkı'nda toplanan TAYAD'lı aileler, Ahmet Kulaksız'ın yaptığı basın açıklamasının ardından, imzaları vermek üzere heyetler oluşturdular. Kitle heyetlerin dönüşünü slogan ve halaylarla bekledi. “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!”, “Yaşasın ÖO direnişimiz!”, “Kahramanlar ölmez halk yenilmez!” sloganları sıkça atıldı.

Heyetlerin gelmesinin ardından Ahmet Kulaksız yaptığı açıklamada şunları söyledi: “100 bin imzayla geldiğimiz Ankara'da muhatap bulamadık. 100 bin imzayla değil de 100 bin kişiyle gelmemiz gerekirdi, ileride bunu da yapacağız ve bundan sonra da tecrit karşıtı mücadelemiz devam edecektir.” Yaklaşık 400 kişinin katıldığı eylemde TAYAD'lı ailelere, Eğitim-Sen, PSAKD, EMEP, Yapı Yol-Sen, Mazlum-Der, İHD, ÇHD, Hak-Par, Hacı Bektaş Derneği destek verdi. Muhatap bulamayıp imzaları kaleme teslim eden aileler geldikleri illere geri döndüler.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Parti programı üzerine kitaplarımız...

EKSEN YAYINCILIK

Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.

(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39

Halkların katili Wolfowitz'in Türkiye ziyareti...

Irak'a karşı emperyalist saldırı

Savaş, bölge halklarının karşısında somut bir tehdit olarak durmaktadır. Bu ciddi tehdide karşı tüm bölgeyi kapsayan emperyalist savaş karşıtı bir kampanya başlatmak vazgeçilmez bir görevdir. Halkların kardeşliği temeline dayalı bir dayanışma örmek için bütün olanakları seferber etme zamanıdır.

Türkiye emekçi halkı tüm bu kirli ve kanlı suç ortaklığı ile onun tüm sonuçlarına karşı direnmek durumundadır.

Burjuva siyasal arenada yaşanan hükümet darbesinin yarattığı toz duman arasında ABD Savunma Bakanı Yardımcısı Wolfowitz Türkiye'ye geldi. ABD'nin Irak'a yönelik emperyalist saldırı savaşı için artık geri sayımın başladığı bugünlerde yapılan bu ziyaret açıktır ki Türkiye'nin bu savaşta ABD hesabına üstleneceği rolün kesinleştirilmesi amacıyla bağlıdır.

Amerikan yönlendirmeli olduğu kesin olan hükümet darbesiyle aynı günlerde yapılıyor olması bu geziye ayrıca bir anlam kazandırmaktadır. Burjuva siyasetinde yaşanan gelişmeler ABD'nin Irak'a yönelik savaş planları içerisinde Türkiye'ye verilen rolün gerekleriyle tam bir örtüşme halinde. Dolayısıyla birbirleriyle iç içe ve tamamlayıcı biçimde yaşanan bu gelişmeler, Türkiye'nin yakın dönem iç ve dış politik konumunu ve yönelimini belirler nitelikte.

Nitekim Wolfowitz'in Türkiye ziyareti boyunca ayyuka çıkan pazarlıklar ve hesaplar tümüyle bu gerçeği doğruluyor. Türkiye'nin iç politik süreci ile bölgesel gelişmeler tam bir bütünlük içerisinde gelişerek, esasta ABD emperyalizminin çıkar ve hesaplarına dayalı olarak biçimlendiriliyor. Bu düzlemde doğrudan ve kaba müdahaleler olağan bir siyasal ilişki biçimi haline geliyor.

Bush'un "kurt sürüsü" Ankara'da

ABD Savunma Bakanı yardımcısı Paul Wolfowitz, Dışişleri Bakan yardımcısı Marc Grossman, Avrupa'daki ABD Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Joseph W. Rolston ve kalabalık bir heyet Türkiye'ye geldi. Heyet ziyaret boyunca "genel güvenlik" adı altında Irak ve civarı bölgeye ilişkin görüşmelerde bulundu, perde arkasında, demek oluyor ki halktan gizli, kirli pazarlıklar yapıldı.

Bakan yardımcısı Wolfowitz, ABD'de şahinler diye adlandırılan en saldırgan çevrelerin başını çekiyor. Bundan dolayı Wolfowitz Pentagon'da "Kurt" ya da "yırtıcı dinazor" lakaplarıyla, ekibi ise, "Wolfowitz'in kurt sürüsü" olarak anılıyor.

Bu lakaplar Wolfowitz'e boşuna yakıştırılmamış. 30 yılını ABD Savunma ve Dışişleri bakanlıklarında geçirmiş, askeri faşist cuntalarla yakın işbirliği içinde olmuş (özellikle Güney Kore, Filipinler, Endonezya'da) bu soğuk savaş artığı, İsrail siyonizminin Filistin halkına uyguladığı teröre tam destek vermekte, ABD'deki Yahudi lobisi ile yakın ilişkiler içinde bulunmaktadır. Afganistan'ı yakıp yıkan ekibin ve Irak halkına karşı topyekûn bir saldırıyı savunanların başında da Wolfowitz bulunmaktadır.

Eli kanlı bu katil, devlet erkanının yanı sıra ünlü iş adamları, siyasetçiler ve medyanın satılık kalemli

tarafından özel bir ilgiyle karşılanmış, verdiği konferans dikkatle izlenmiştir.

Wolfowitz ve kalabalık heyetinin önceden planlanan gezisi, Türkiye'de ciddi bir hükümet olmadığı halde ertelenmemiştir. Bu, işin siyasilerle değil, onların da üstünde yeralan güçlerle halledilmek istendiğini gösteriyor. Kolaylıkla tahmin edilebileceği gibi Wolfowitz'in asıl muhatabı Genelkurmay'dır. Bu, belirleyici görüşmelerin generallerle yapılmak istendiğinin önden bir göstergesiydi.

Rahatlatıcı, okşayıcı ama aynı zamanda hatırlatıcı açıklamalar

Amerikancı Türk generallerinin Kürt sorunu konusundaki hassasiyetlerini iyi bilen Wolfowitz'in ilk mesajı da bu konuyla ilgili oldu. Yaptığı açıklamada; Kuzey Irak'ta ayrı bir Kürt devletinin kurulmasının Türkiye'nin hoşuna gitmeyeceğini belirterek, "bu ABD için de kabul edilemez" ifadelerini kullandı. Türkiye'ye, Amerikan işgalinin Irak'ın toprak bütünlüğünü bozmayacağına dair "güvence" verdi.

Türkiye ve ABD'nin son olarak Bosna, Kosova ve Afganistan'da birlikte görev yaptıklarını hatırlatan Wolfowitz, "*bundan çıkan sonuç, Türkiye-ABD ortaklığının ne derece önemli olduğudur*" dedi. ABD, NATO ve Batı'nın çok şanslı olduğunu söyleyen bakan yardımcısı bunu şöyle gerekçelendirdi: "*Çünkü bu son derece önemli stratejik kesişme noktasında, son derece güvenilir, kendine güvenen bir müttefikimiz var.*"

Irak'a saldırının ABD'nin baş gündem maddesi olduğu bir zamanda yapılan bu açıklama rahatlatma ve okşamanın yanı sıra, temel önemde bir hatırlatmayı da içeriyor. Türkiye'nin saldırıda üstleneceği rolün belirleyici bir önem taşıdığı hesaba katılırsa bu mesajlar daha iyi anlaşılır.

Saldırıda hava operasyonunun ana merkezi İncirlik olacak. Ancak ABD'nin, Diyarbakır ve Malatya'daki üsleri de kullanmak istediğini göz önüne aldığımızda "koç başı" olarak Türkiye'nin önemi artmaktadır. Amerikalı emekli general Thomas G. McInerney bunu özlü ifadelerle dile getirmiştir. Ünlü bir Amerikan gazetesinde yayınlanan makalesinde general şöyle diyor: "*Irak'a karşı bir operasyonda Türkiye'den daha önemli bir müttefik olmayacak.*" General haklı olarak şu gerçeği dile getiriyor, "*ABD'nin ihtiyacı olduğunda, Türkiye her zaman yardımına koşmuştur.*"

Yine de emekli generalin en çarpıcı sözleri ordu ile ilgili olanlarıdır. "*Türkiye mükemmel bir orduya, olağanüstü bir hava üssüne ve seçkin bir liderliğe sahip Müslüman bir ülkedir.*" Bu övücü sözlerle varılmak istenen sonucu tahmin etmek güç değil. Dolayısıyla Irak'ın yeniden yapılandırılması sürecinde Türkiye'ye önemli bir rol de düşüyormuş!..

İMF kredileriyle hizaya getirme

Son üç yıl içinde IMF-Türkiye arasında 35 milyar dolara varan kredi anlaşmaları imzalandı. Bu anlaşmalar bir yıkım programı şartına bağlı olmakla beraber, söz konusu rakam bir rekor anlamına geliyor. Bütün taraflar bu "cömertliğin" Türkiye'nin "stratejik konumuna" biçilen bir fiyat olduğu konusunda hem fikirdir. Nitekim Afganistan'daki işgal kuvvetlerinin komutası Türk ordusunda bulunmaktadır.

Irak'a saldırının gündemden düşmediği son günlerde, Türkiye'nin 2003 yılında borcunu çevirip çeviremeyeceği tartışılıyordu. Bu noktada "stratejik önem" yeniden gündeme geldi. Burjuva basına göre

İMF 2003 yılında Türkiye'ye 10 milyar dolara kaclar kredi verebilecek.

Irak'a saldırı konusunda kararlı görünen Amerikan emperyalizminin, Türkiye'ye olan ihtiyacı yüzünden IMF'nin Ankara'yı mali açıdan yalnız bırakmasına izin vermeyeceği dile getiriliyor. Zira ABD, Ankara'nın desteğine her zamankinden daha fazla ihtiyaç duymaktadır. Krizlerden bir türlü kurtulamayan işbirlikçi sermaye iktidarının da emperyalizme her zamankinden daha çok bağımlı hale geldiği olayın bir diğer boyutudur.

Efendi-uşak pazarlığı sınıra dayandı

Tüm hazırlık, açıklama ve senaryolar, savaş olasılığının gittikçe artmakta olduğuna işaret ediyor. Bush'un son açıklamaları da bu yönde. Irak sorununun çözümünde askeri seçenekten başka bir çözüm yolu görmediğini, Irak'taki rejimi değiştirmeden dünyanın o bölgesinin güvenli hale gelemeyeceğini buyuruyor haydut başı.

Öte yandan Amerikan işbirlikçileri olan sözde Irak muhalifleri de harekete geçirilmiş durumda. İngiltere'de bir araya gelen bu çevreler, Amerikanın askeri müdahalesine doğrudan destek veriyor. (Irak'a demokrasi getirme iddiasında olan ABD uşağı generaller arasında, Kürt halkını kimyasal silahlarla katledenlerin de yer aldığını belirtelim). İngiliz basınında yer alan yorum ve haberler, İngiliz hükümet kaynaklı açıklamalar da savaş olasılığının yüksek olduğuna işaret ediyor.

Wolfowitz'in ziyareti sırasında da gerek kendisinin, gerekse Türkiye cephesinden muhataplarının yaptıkları açıklamalar, ABD'nin Irak'a yönelik olarak uzun zamandır hazırlanmakta olduğu emperyalist savaşın uygulamaya konmasının artık kesin olduğu gerçeğine dayanıyordu. Bu zemin üzerinden rollerin ve karşılığında ödenecek bedelin netleştirilmesi, gerçekleşmiş bulunan ziyaretin asıl gündemini oluştuyordu. Bu nedenle Wolfowitz, kendisinden önce gelen ABD temsilcilerinden çok daha kesin ve net biçimde, ABD'nin isteklerini Türkiye'yi yöneten işbirlikçi takımının önüne koydu. ABD uşağı iktidara ise bu kararlılık karşısında sadece üstleneceği kirli role fiyat biçmek kaldı. *Hürriyet* gazetesi yazarı Sedat Ergin, ABD'nin isteklerini şöyle formüle ediyor: Ne istiyorsanız, biran önce listenizi hazırlayıp bize verin... Pazarlık masasında durum işte bu denli kaba, çirkin ve sinikçe!..

Bu da gösteriyor ki, Türkiye'nin ABD hesabına savaşa girip girmeyeceği bir pazarlık konusu değildir artık. Pazarlık konusu bu kirli hizmetin fiyatının ne olacağıdır. Wolfowitz'de zaten bu fiyatı kesinleştirmeye gelmiştir. Bu durumda Türk sermaye devletinin Irak'a ilişkin çekincelerinin hiçbir önemi kalmamıştır. Ülkeyi yöneten uşak takımının başka türlü davranmasının imkanı da zaten yoktur. Onlar söz konusu çekincelerini salt "kan parası"nın miktarını yükseltmeye bağlı olarak öne sürüyorlardı. Yoksa sermaye devletinin Irak'a ilişkin çekincelerinin nedenleri ortadan kalkmış değildir.

Ancak efendi ile uşak arasındaki ilişkinin başka türlü olması da beklenemez. Uşak daha yüksek bir bahşiş için mızımlanabilir ama hepsi bu kadar. İsteddiği karşılığın neye bağlanacağı, pazarlıklarda neyin ne kadar koparılacağı, yapacağı hizmetin zamanında ve gereğince yapılmasına engel oluşturmaz. İşte işbirlikçi sermaye iktidarının ABD ile kurduğu ilişki de tam tamına bu biçimde gelişmiş ve

Savaş için son pazarlıklar...

bu sınırlarda kalmıştır.

Wolfowitz bu gerçeği Conrad Otelinde, farklı bir bağlamda sorulmuş olsa da, "ABD tek taraflı mı davranıyor?" sorusuna verdiği yanıtta zaten tüm çıplaklığıyla ifade ediyor: *Bizim asgari noktada uzlaşma sorunumuz yok, ABD'nin liderlik yapması gerekiyor.*

Bu sözler ABD'nin özellikle Bush yönetimiyle birlikte ölçüsünü iyice kaçırdığı küstahlığının bir örneğidir? Ama mevcut ilişki ve pazarlıkların gerçek özü de tamı tamına budur, böyledir. Avrupa, Rusya vb. emperyalist güç odaklarıyla ilişkilerini böyle tanımlayabilen bir emperyalist gücün her bakımdan avucunun içine aldığı, borç kısı kacı içinde nefessiz bıraktığı bağımlı Türk devletiyle ne temelde ilişkilere girdiğini tahmin etmek güç değildir herhalde.

Savaşın ön cephesinde aktif rol

Wolfowitz'in sermaye devletinin siyasi ve askeri yetkilileriyle yaptığı görüşmelerde, Türkiye'ye biçilen rol büyük ölçüde ortaya çıkmış bulunuyor. Yapılan görüşmeler sonrasında gerek ordu, gerekse hükümet sözcüleri savaşta İncirlik, Türk hava üsleri ve hava sahasının ABD'nin kullanımına açılacağını ifade ettiler. Ancak ordu tarafından yapılan açıklamalarda, Türk topraklarının kara savaşında kullanılmasına izin verilmeyeceği de belirtiliyordu.

İlki için bir pazarlığın dahi ABD tarafından yapılmayacağı bilindiği yerde, Wolfowitz ile uşak takımı arasındaki görüşmelerin daha etkin bir rol, yani maşalık üzerinde yürütüldüğünü anlamak zor olmasa gerek. Öyle ki Wolfowitz henüz resmi görüşmelere başlamadan önce verdiği konferans da, *Aydınlık* muhabirinin "İncirlik'in kullanımına ordu izin verecek mi?" sorusunu alayıcı bir dille; "Biz zaten on yıldır İncirlik üssünü kullanıyoruz" biçiminde yanıtlıyordu. Bu yanıt küstühçadır, ama gözler önündeki kaba bir olguyu dile getirdiği de bir gerçektir. Bu durumda, Wolfowitz'in ordu ve hükümet yetkilileri ile yaptığı görüşmelerde bunun ötesi üzerine pazarlıkların yapıldığı, Irak'a karşı gündeme getirilecek emperyalist savaşta Türk ordusunun ABD hesabına üstlenebileceği askeri rol üzerinde durulduğu kendiliğinden ortaya çıkar.

Wolfowitz'in söz konusu konferansında sık sık Kore'ye atıf yaparak, Türk ordusunun bu savaşta "kahramanlığı"ndan ve "ABD ile omuz omuza savaşması"ndan duyduğu memnuniyeti dile getirmesi boşuna değildir. Yine İstanbul-Kabil-Ankara hattının Kabil durağında, Wolfowitz'in "uluslararası güç"ün Türk komutanıyla boy göstermesi, bu komutandan övgüyle söz etmesi de boşuna değildir.

Tıpkı Kore'de olduğu gibi Türk ordusu ABD çıkarları hesabına savaşa sürülecektir. Bu kirli ve gerici savaşta kahramanlık (!) yapacak, kardeş bölge halklarının kırımında birinci dereceden rol alacaktır. Hükümet darbesi sırasında Tansu Çiller tam da bu hesaba dayanarak konuşmuştu: "Irak savaşında ben başbakan olmak istiyorum, çünkü bölgeyi ve terörle mücadeleyi iyi tanıyorum." Bu sözler hükümet darbesinin ABD'nin Ortadoğu hesapları doğrultusunda yapıldığına ilişkin bir bilinç açıklığının ürünüdür. Burjuva siyasi arenada ABD ve TÜSİAD hesabına yapılan düzenlemelerle önleri açılan siyasi aktörlerin üstlendikleri rol de budur zaten. Tansu Çiller bilinen arsızlığıyla hazırlanan role soyunmuş, ABD hesapları çerçevesinde gereken neyse yapacağını açığa vurmuştur. (Bu arsızlık nedensiz de değildir;

amaç, Türkiye'de hükümet olmak için vazgeçilmez olan ABD desteğini arkasına almaktır).

Koç'un evinde ABD memurlarıyla...

Conrad'daki konferans sonrasında Wolfowitz'in Koç'un evinde Derviş ve TÜSİAD üst düzey yöneticileriyle yaptığı gizli kapaklı görüşme, düzenin gerçek iktidar odaklarının ABD ile özel ilişkilerini tüm çıplaklığıyla ortaya sermiştir. İşbirlikçi tek elci burjuvazinin ön plandaki unsurları, Türkiye'nin geleceğini Derviş gibi ABD ajanlarıyla birlikte şekillendirmektedir. Bu ilişki, ülkenin yağmasının sürdürülmesi kadar, ABD hesabına emekçi halkı savaşa sürmeyi de kapsamaktadır. ABD ve TÜSİAD, artık tüm ipleri doğrudan ellerine almış durumdadır. Bundan dolayıdır ki, onlar adına ülkeyi yeni dönemde yönetmeye hazırlananlar da (Kemal Derviş, İsmail Cem, Memet Ali Bayar türünden adamlar), artık doğrudan tescilli ABD memurları oluyor. ABD ve TÜSİAD bunu artık saklama gereği bile duymuyorlar.

Milliyet'e Washington'dan yazan ve Amerikan görüşlerini dolaysız yansıtmakla tanınan Yasemin Çongar ziyaretin hemen öncesinde yayınlanan bir yazısında, Wolfowitz'in ziyaretinin gündeminde Irak, Kıbrıs, AB gibi meseleler yanında "Türkiye'de yakından tanıdıkları siyasi aktörlerin yeni dönemde oynayabileceği rol ile erken seçim ve hükümet senaryolarının" da olduğunu yazıyordu. Yani ABD, yaptırdığı hükümet darbesi sonrasında Wolfowitz'i göndererek, Türkiye'nin siyaset sahnesine sürdüğü memurlarına yeni dönemde oynayacakları rolleri dağıtıyor, bundan sonra ABD hesabına yapacakları işlerin ve izleyecekleri siyasetin çerçevesini bildiriyor.

ABD Irak'ta "Türkiye modeli" istiyor!

Wolfowitz'in ziyareti boyunca yaptığı çeşitli konuşmalarda sık sık kullandığı ifadelerden biri de "Irak'ta istediğimiz Türkiye modelidir" biçiminde oldu. Wolfowitz bu ifadesiyle Irak'a yönelik savaşın temel hedefini de ortaya sermiş oluyor. "Türkiye modeli", ülke yönetiminin tüm dizginlerini ABD'ye vermektir. Her açıdan ülkenin bir Amerikan çiftliği haline getirilmesidir. Amerikan hesabına halklara düşmanlık ve maşalıktır. Uşaklıkta sınır tanımamak, ABD'nin basit bir oyuncağı haline gelmektir. Tüm siyasal ve iktisadi kurumların ABD'ye teslim edilmesidir.

ABD emperyalizminin yere göğe koyamadığı "Türkiye modeli" işte budur. Irak'ta istenen işte bu modeldir. Irak'ın tümüyle ABD'nin çıkarlarına açılması, yağmalanması, bölgede halklara düşman bir koç başı haline gelmesidir. Dolayısıyla Wolfowitz'in bu sözlerinden ülkenin emekçileri adına çıkarılacak bir onur payesi yoktur. Tam tersine bu, ülkeyi yöneten uşak takımından kurtulmanın ve ABD hesabına haksız niteliği bu kadar açık bir savaşa katılmayı reddetmenin zorunluluğunu gösteriyor.

ABD hesabına savaşa sürülecek emekçi çocuklarının kanına fiyat kesildi

ABD'nin savaş planını ve rolünü önüne koyduğu bir durumda sermaye devletinin üst kademedeki temsilcilerinin işi sadece Wolfowitz'le kan parası pazarlığı yürütmek olmuştur. Conrad Otel'de yapılan toplantıda TÜSİAD patronlarının yaptığı budur. Yine Ecevit, Kıvrıkoğlu ve diğerleri de bundan başka bir

şart öne sürememişlerdir. Farklı mekanlardaki pazarlıklarda farklı öncelikler öne çıkmış olabilir. Ordu askeri borçları ve modernleşme kapsamındaki ihtiyaçlarını, hükümet borçlarının çevrilmesini, TÜSİAD sefil çıkarlarına dayalı öncelikleri öne çıkarmış olabilir. Fakat her halükarda hepsi ülkenin ve onmilyonlarca emekçinin kaderini pazarlamaya soyunmuştur. Kapalı kapılar ardında hepsi kendi yeteneğince bu kana bir fiyat biçmiştir.

ABD'nin daha önce aynı mesele üzerinden ülkeye ziyaret eden temsilcileriyle de bundan farklı bir pazarlık yapılmamıştı. Bir takım çekincelerine karşın esasta bu isteklerini karşılamının sınırlarını bildikleri için esas pazarlık konusu dökülecek kanın fiyatı olmuştur. Bilindiği üzere bu pazarlığın sonucu olarak ABD'de birileri kamuoyu önünde, IMF'nin Türkiye'yi ABD hesabına satın aldığını, tam da Irak'a emperyalist saldırıyla ilişkilendirerek, açık açık söyleyebilmişlerdir.

İşbirlikçi burjuvazi ve onlar adına ülkeyi yönetenler bu kez de Wolfowitz'den sefil çıkarları için yeni bir satış fiyatı kopartmış görünüyorlar. Wolfowitz'in giderayak yaptığı açıklamaya bakılırsa bu fiyat; güvenlik sistemleri şartına bağlanan 28 milyar dolardır. Wolfowitz üzerine basa basa bunun "doğallığında" hibe olacağını vurguluyor. Güvenlik sistemleri için, yani ABD'nin savaş için kullanılmak üzere verilecek bu para hiç de hibe değil emekçilerin kanı karşılığında ödenecek paradır.

ABD ve suç ortaklarına karşı direniş!

Wolfowitz'in gezisi ABD'nin Ortadoğu'yu kana bulayacak haksız savaşının son hazırlıkları kapsamında değerlendirilmelidir. Bu savaşta Türk sermaye devleti etkin ve ön cephede bir rol oynayacaktır. Yani ABD hesabına Ortadoğu halkının kırımından geçirilmesi için Türk ordusu ve beraberinde her türlü imkan ABD'nin hizmetine sunulacaktır. Bu herşeyden önce emekçi halkın Ortadoğu halkının kırımında suç ortağı haline getirme sonucunu doğuracaktır.

ABD'nin artık basit bir oyuncağına dönmüş, tüm iradesini ona teslim etmiş ülke yönetenlerinin bugün üstlendiği misyon da budur. Bu misyon emekçilere açık bir düşmanlık ve yıkım getirecektir. Ama bu işbirlikçi uşak takımının umrunda değildir. Onların tek hesabı bu uşaklık misyonunu yerine getirmenin karşılığında sefil bazı çıkarlarını güvenceye almaktır.

Wolfowitz'in ziyaretinden tüm bunlar artık ayan beyan hale gelmiştir. Herşey çıplak biçimde yaşanmış, bu anlamda savaşın sıcaklığına da bağlı olarak tüm kartlar açıktan oynanmıştır. Satış bitirilmiş, roller paylaştırılmış, savaş düzeni alınmıştır.

Savaş, bölge halklarının karşısında somut bir tehdit olarak durmaktadır. Bu ciddi tehdide karşı tüm bölgeyi kapsayan emperyalist savaş karşıtı bir kampanya başlatmak vazgeçilmez bir görevdir. Halkların kardeşliği temeline dayalı bir dayanışma örmek için bütün olanakları seferber etme zamanıdır.

Türkiye emekçi halkı tüm bu kirli ve kanlı suç ortaklığı ile onun tüm sonuçlarına karşı direnmek durumundadır. Ortadoğu'nun kardeş halklarıyla omuz omuza, gerici emperyalist savaş koalisyonuna ve bu koalisyonun aktif bir bileşeni olan sermaye iktidarına karşı enternasyonal mücadele hattında kararlıca yürünmelidir.

Kahrolsun emperyalist savaş!

Yaşasın Ortadoğu halklarının kardeşliği!

Avrupa'daki çeşitli uluslardan işçilere, emekçilere, ilerici kurum ve kuruluşlara!..

Direnişçi İSDEMİR işçileri ile dayanışmayı yükseltelim!

İSDEMİR, Türkiye'nin demir-çelik üretimi yapan en büyük entegre tesislerinden biridir. Bu tesis geçmişte bünyesinde 20 bini aşkın işçiyi barındırıyordu. Bugün ise yarısı kadrolu, diğer yarısı taşeron statüsünde 10 bin işçi çalışmaktadır. Taşeron işçileri kadrolu işçilerle aynı işi yaptıkları halde toplu sözleşmelerin dışında bırakılmış, asgari ücretle çalışmaya mahkum edilmişlerdir. Bu haksızlığa karşı çıkan işçiler anında işten atılmış, açlığa ve yoksulluğa terk edilmişlerdir.

Son olarak, kadrolu işçi statüsüne geçmek, toplu sözleşmelerden yararlanmak istedikleri, geriye dönük olarak toplu sözleşmelerden doğan haklarını talep ettikleri için, bin işçi işten atıldı.

İşçiler, gaspedilen haklarını almak için, yasal yollara başvurmak da dahil, mücadele kararı aldılar. Ne var ki, bu konuda kendilerinin yanında olması

gereken örgütlü bulundukları Özçelik-İş sendikası sözünde durmadı. İşverenle anlaşarak bir kez daha işçilere ihanet etti.

İşten atılan yüzlerce işçi bir araya gelerek direnme kararı aldılar. Kendi aralarında bir direniş komitesi kurdular. İlk iş olarak, yasal haklarını almak için İş Mahkemesi'ne başvurdular. Yargıtay'da görüşülen bu dava 9 Temmuz'da işçilerin lehine sonuçlandı.

Fakat iş bitmedi, mücadele yeni başlıyor. İSDEMİR işçileri direnmekte kararlı olduklarını, kendi aralarındaki birliği daha da pekiştireceklerini, hukuk savaşını kazanmanın sağladığı moralle tüm haklarını alıncaya kadar direneceklerini açıkladılar. Bu arada, 400 işçinin katıldığı toplantıda, Avrupa'daki çeşitli demokratik kurum ve kuruluşlara, haklı davalarını desteklemeleri için bir çağrı yaptılar.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu

olarak bu çağrıya anında sahip çıktık. İSDEMİR işçilerinin yanında olduğumuzu, onlara maddi ve moral destek örgütlemenin bizim için bir görev olduğunu dile getiren bir açıklama yaptık ve bunu direnişçi işçilere ilettik.

Direnışı maddi bakımda desteklemenin bir ifadesi olarak bir bağış kampanyası açmış bulunuyoruz. Bu kampanyadan elde edilecek tüm gelir, işten atılan işçilerin günlük ihtiyaçları ile sürdürdükleri direnişin giderlerini karşılamak üzere direnişçi işçilere iletilecektir.

Avrupa'daki tüm uluslardan işçileri, emekçileri, ilerici kurum ve kuruluşları İSDEMİR işçileri ile dayanışmak amacı ile sürdürdüğümüz bağış kampanyasını desteklemeye çağırıyoruz.

BİR-KAR

15 Temmuz 2002

İSDEMİR'li sınıf kardeşlerimizin direnişini selamlıyoruz!..

Bizler Nürnberg'de siz İsdemir işçilerinin sesi ve soluğu olmak için harekete geçtik, sınıf dayanışması örgütlemeye başladık. BİR-KAR'ın merkezi çağrısı üzerine kolları sıvadık. Almanca-Türkçe çağrı metinlerinizi fabrikalarımızda, kahvelerde, ev ev dolaştırıyoruz. Alman kurum ve kuruluşları, sendikaları vs. ziyaret ederek, hem haklı davanızı anlatıyor, bildiri dağıtıyor, hem de sizlere maddi destek örgütleyoruz.

Direnişiniz direnişimizdir. Ülkemizin ve halkımızın mutluluğu için, işçinin emeği ve onuru için, insanca yaşamak için mücadele etmekten, direnmekten başka yol yok. Bizleri Batılı emperyalistlere sömürmeleri için yollayanlar sizleri IMF direktifleriyle ölüme mahkum ediyorlar.

ABD uşağı aşağılık Türk burjuva sınıfı herşeyimizi emperyalistlere pazarlıyor. Kendi toprağında özgürlükten yoksun ve açlıkla başbaşa bırakılmış emekçiler. Yaşamak buysa, ölüm nasıl acaba!

Başlatmış olduğunuz onurlu direnişinizi selamlıyoruz. Gün safları sıklaştırma günüdür! Gün yerel direnişleri genel direnişlere çevirmenin günüdür!

Mücadelenizde başarılar diliyoruz.

İSDEMİR'li sınıf kardeşlerimize, bu toprakların işçi sınıfının şairi B. Brecht'ten bir şiir...

*Haksızlık dolaşıyor bugün ortalıkta emin adımlarla
Ezenler yerleşmeyi planlıyor onbinlerin yıllıkına.
Baskı teminat veriyor, bugün nasılsa yarın da öyle olacak diye.
Etraftan duyulan sadece yönetenlerin sesi-soluğu,
Ve pazarlarda sömürü konuşuyor bağırarak:
İşte başlıyorum şimdi.
Ve sömürülenlerin bir çoğu da diyor ki
Bizim istediklerimiz gerçekleşmez hiçbir zaman
Sözüm yaşayanlara, gerçekleşmez hiçbir bu
Asla; demesinler.
Garanti olan bugün, yarın için şüpheli
Böyle gelmiş böyle gider.
Hayır!
Böyle gelen şöyle gider
İlk söz yönetenlerin belki
Ama son söz, yönetilenlerindir.
Kim sebep bu zulmün devam etmesine, biz.
Kim sebep olur bu zulmün ortadan kalkmasına, yine biz.
Kim eziliyorsa baş kaldırmalı onu ezene karşı!
Kaybeden döğüşmeli!
Kim durdurabilir safa gireni?
Bugünün yenilenleri, yarının sahipleridir.
Çünkü, değişmez, değişir, bugün bile!*

BİR-KAR/Nürnberg

Direnişçi İSDEMİR işçilerinden BİR-KAR emekçilerine...

Avrupa'daki tüm emek güçlerinden ilgi, dayanışma ve destek bekliyoruz!..

İSDEMİR'de işten atılan taşeron işçiler olarak ikinci mesajınızı almış bulunuyoruz. Haksız bir şekilde bir kağıt gibi fırlatılıp açlık ve sefaletle terkedildik. Hakkımızı almak için yapmak istediğimiz oturma eylemine jandarma biber gazı ve coplarla müdahale etti. Birçok işçi arkadaşımız cop darbeleri ve yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı. Hakkını arayan işçilere şiddet kullanıldığı bir süreçte toplumsal dayanışmanın önemi büyüktür.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu'nun direnişimize gösterdiği ilgi bizleri onurlandırdı ve çok sevindirdi. Avrupa ülkelerinde bulunan işçi temsilcileri, işçi sendikaları ve Avrupa insan hakları kuruluşlarından da aynı ilgiyi bekliyorduk. Bu kuruluşlara tekrar sesleniyoruz. BİR-KAR'ı örnek alarak, sınıf dayanışmasını örmek için çaba sarfetmelerini, bize destek olmalarını bekliyoruz. İşçi sınıfına dönük haince saldırıları püskürtmek için dayanışmanın bir zorunluluk olduğunu önemle vurguluyoruz.

Ben komite sözcüsü Veysel Çelikdemir olarak, tüm arkadaşlarım adına, gösterdikleri yakın ilgiden dolayı BİR-KAR emekçilerine sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

İşten atılan İSDEMİR işçileri

İSDEMİR'in kazanması için!..

Türkiye'de sermaye sınıfı krizin faturasını işçi ve emekçilere ödettirmek niyetinde. Dayatılan IMF-TÜSİAD saldırı programı sonucu yüzbinlerce işçi ve emekçi işten atıldı. Sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma ve esnek üretim bu saldırı programının parçaları.

Sermayenin son hedeflerinden biri de İSDEMİR işçileri oldu. Fakat işten atılan 1000 kadar İSDEMİR işçisi bu dayatmaya onurlu bir direnişle karşılık veriyor. IMF-TÜSİAD yıkım programını püskürtmenin tek yolu, işçi sınıfı öncülüğünde örgütlenmiş emekçilerin mücadelesinden geçiyor.

İSDEMİR gibi önemli bir sanayi tesisinde işçilerin başlattığı bu onurlu direnişi selamlıyor ve yanında olduğumuzu bildiriyoruz. İSDEMİR işçisi mutlaka kazanmalı ve işçi sınıfının diğer kesimlerine örnek olmalıdır. Bunun için, Avrupa'da İSDEMİR'le dayanışmak amacıyla başlattığımız kampanyamızı güçlendirerek sürdürüyoruz.

Yaşasın İSDEMİR işçilerinin onurlu direnişi!

BİR-KAR/Köln

Haklı mücadelenizin yanındayız!

İMF-TÜSAD patentli sermaye uşağı hükümetin saldırılarına boyun eğmeyen yiğit İSDEMİR'li işçi kardeşlerimizin haklı mücadelesinin yanındayız.

Çağrınız üzerine Avrupa'da İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) bir kampanya açtı. BİR-KAR/Stuttgart emekçileri olarak biz de, direnişinize siyasi, moral ve maddi destek olmak için, elimize geçen çağrı metninizi her ülkeden sınıf kardeşlerimize ulaştırmaya çalışıyoruz.

Direnişiniz haklı ve meşrudur. Size yapılan bu haksız saldırıyı nefretle kınıyoruz. Sonuna kadar haklı direnişinizin yanında olacağız. Sizleri en sıcak duygularımızla ve sınıf dayanışmasının heyecanı ile selamlıyoruz.

Stuttgart'tan BİR-KAR'lı emekçiler

Jandarma İSDEMİR işçilerinin eylemine saldırdı...

İSDEMİR işçisi yiğitçe direndi!

16 Temmuz 2002 günü, komitenin aldığı karar gereği, yaklaşık 100 İSDEMİR işçisi ve eşleri İSDEMİR Doğu kapısı önünde sabah saat 8:00'den itibaren oturma eylemine başladı. Öğleden sonra çadır açmayı düşünen işçiler jandarmanın yoğun ablukasıyla karşılaştılar. Kapının önüne geç gelen diğer işçiler jandarmanın engellemesi nedeniyle oturma eyleminin yapıldığı alana giremediler. Böylece grup ikiye bölünmüş oldu.

Saat 11:00'den sonra, daha önce işçilerle sık sık görüşen ve sözde destek veren Dört Yol Kaymakamı Fetullah Gürsoy, bu defa oldukça sert bir dil kullandı. Eylemin yasadışı olduğunu, işçilerin bölücülük ve anarşi yaratmaya dayalı ideolojik bir eylem yaptıklarını, dağılmazlarsa jandarmanın müdahale edeceğini söyledi. İşçiler bu tehdite karşılık, işveren ve sendikanın yasalara aykırı davrandığını, askerlerin onlara müdahale etmesi gerektiğini söylediler. Kaymakam ayrıldıktan kısa bir süre sonra jandarma işçilere saldırdı. Tartaklanarak gözetim altına alınan yaklaşık 30 işçi yerlerde sürüklenirken, "Ekmeğimizi, işimizi istiyoruz!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!" sloganlarını attılar.

İSDEMİR işvereni tarafından tahsis edilen işçi

servisleriyle gözetim altına alınan işçiler Dört Yol Jandarma Karakolu'na götürüldüler. Yaklaşık 5.5 saat jandarma karakolunda elleri kelepçeli olarak tutulan işçiler daha sonra Dört Yol Savcılığı'na götürüldüler. Hükümet konağı önünde sivil polisler, özel tim ve komandalardan oluşan yoğun bir abluka vardı. Destek

vermek için adliye önüne gelen işçilerin eşleri ve diğer destekçi gruplar, işçiler adliyeye götürülürken alkışlarla slogan attılar. Savcılıkta ifadeleri alındıktan sonra mahkemeye sevk edilen işçiler tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldılar.

Payas Belediye Başkanı işçilere, çadırın belediye tarafından temin edileceği ve bir tanker suyun bulundurulacağı sözünü vermişti. Ancak aynı gün belediye başkanı yerinde yoktu.

İSDEMİR işçilerine yönelik saldırı, jandarma, her zaman işçilerin yanında olduğunu söyleyen kaymakam, Payas Belediye Başkanı ve İSDEMİR yönetimi tarafından örgütlü bir

şekilde düzenlendi. Milletvekilleri ve diğer devlet yetkilileri tarafından işçilere şu ana kadar verilen sözlerin hepsinin yalan olduğu görüldü. Amaç işçileri oyalamaktı. İSDEMİR işçileri geç de olsa bunun farkına varmış bulunuyorlar.

SY Kızıl Bayrak/Antakya

İSDEMİR işçilerine!

Sınıfımız için sürdürdüğünüz direnişinizi coşkuyla selamlıyoruz!

İSDEMİR'deki taşeronlaştırma uygulamasına ve sonuçlarına karşı başlatmış olduğunuz haklı mücadeleyi Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu olarak selamlıyoruz. Mücadelenize sınıf dayanışmasının bir gereği olarak her türlü maddi ve manevi desteği sunacağımızı ilan ediyoruz. Çünkü biliyoruz ki, direnişiniz direnişimizdir. Çünkü biliyoruz ki, İSDEMİR işçisi sınıfı için direniyor!

Bilindiği üzere özelleştirme ve taşeronlaştırma uygulamaları emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı derin iktisadi krizi biz işçi ve emekçilere ödetme biçimidir. Türkiye'de olduğu kadar dünyanın her ülkesinde bu politikalar sistemli biçimde ve zor eşliğinde uygulanıyor. Kapitalistlerin krizinin tüm yükü böylelikle, daha ağır çalışma koşulları ve daha vahşi bir sömürü ile işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yükleniyor. Kapitalistler, işçi sınıfının büyük mücadelelerle elde ettiği ekonomik ve sosyal hakları acımasızca tırpanlıyorlar. Çalışma yaşamı her açıdan esnekleştiriliyor, sömürünün önündeki tüm engeller kaldırılıp sermayeye kurnalsız ve sınırsız bir sömürü güvencesi sağlanıyor. İşte taşeronlaştırma uygulamaları da bu saldırının temel biçimlerinden bir tanesidir. Üretim sürecinin parçalara ayrılması, ağır çalışma ve yaşam koşullarının uygulanmasına olanak sağlanıyor. İşçi sınıfı böylelikle kapitalistler karşısında tümüyle örgütsüz ve savunmasız bırakılmaya çalışılıyor. Türkiye'nin birçok işyerinde olduğu gibi İSDEMİR'de yaşanan da bu olmuştur.

Bugüne kadar işçi sınıfımız taşeronlaştırma saldırısına karşı güçlü ve örgütlü bir yanıt veremedi. Örgütsüzleştirme amaçlı bu saldırı, öncelikle işçi sınıfının sendikal örgütlenmelerinin başındaki ağaların ihanetiyle uygulamaya sokuldu. İşçi sınıfı

örgütsüzlüğüne yenildi. Özelleştirme ve taşeronlaştırma saldırıları girmedik işyeri bırakmadı. İSDEMİR'de yaşanan da bu sürecin bir parçasıydı.

Ama siz bugün artık bu saldırıya kendi cephenizden dur demiş oldunuz. Bu duruşunuzla da bu topyekûn saldırıya karşı işçi sınıfı içerisinde güçlü bir soluk oluşturdunuz. Direnişinizin yarattığı ilk sonuçlar dahi bize şunu gösteriyor ki, işçi sınıfı örgütlü bir sınıf olarak davrandığı koşullarda alamayacağı hak, kıramayacağı saldırı yoktur. Yenilgimiz örgütsüzlüğümüzden kaynaklanıyorsa, zaferi de örgütlü gücümüzle kazanacağımız açıktır.

Burjuva propagandacılar yıllarca özelleştirme ve taşeronlaştırmanın önüne geçilemeyeceğini vaaz ettiler. Böylelikle işçi sınıfı içerisinde çaresizliği körüklediler. Ama bugün sizler direnişinizle çaresiz olmadığımızı, birlikteliğimizi koruyarak önüne geçilemez dedikleri saldırıları nasıl da paramparça edebildiğimizi gösterdiniz. Elbette ki henüz yolun başındasınız. Henüz özelleştirme ve taşeronlaştırma uygulamaları İSDEMİR'den kazınıp atılmış değil. Ama direnişiniz bunun nasıl başarılacağını da gösteriyor bizlere. Örgütlü bir tarzda sonuç alınca kadar direnmektir bu yol.

Direnişinizden sınıfımız adına çıkarılacak temel önemde derslerden bir diğeri ise, sendikal ihanet barikatının ancak taban inisiyatifi ile aşılabacağı gerçeğidir. Sendikalarımızın başındaki ihanet çeteleri bizlerin dağınıklığı ve inisiyatiften yoksunluğumuz nedeniyle bu kadar pervasız davranıyorlar. Eğer bizler taban örgütlenmeleri yoluyla kendi geleceğimize ve sendikalarımıza sahip çıkarsak bu ihanet çetelerinin bizi satmalarını engellemiş oluruz. Haklarımızı kazanmanın önündeki bu büyük engelden böylelikle

kurtuluruz.

Sizler direnişinizle işçi sınıfı adına anlamlı bir başlangıç yaptınız. Özelleştirme ve taşeronlaştırma saldırısına karşı kendi cephenizden bir gedik açtınız. Ama saldırı topyekûndur, dolayısıyla saldırıyı püskürtmek de işçi sınıfının birleşik mücadelesiyle mümkün olacaktır. İSDEMİR'leri çoğaltmak, direnişinizi birleşik bir sınıf cephesine büyütmek temel sorumluluğumuzdur. Bunun için direniş ruhunuzu bulduğumuz tüm alanlara taşımak, mevcut örgütsüzlüğü aşmaya dönük olarak işyeri, işkolu, il ve ülke çapında birliğimizi oluşturmak için harekete geçmeliyiz. Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu'nun temel kuruluş gerekçesi de budur.

Ankara'da çeşitli sektörlerden işçi ve emekçiler sermayenin saldırılarına ve sendikal ihanete karşı koymak amacıyla güçlerini bu platformda birleştirdiler. "Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için!" şiarıyla engelleri aşmak, saldırıları göğüslemek için başlatılan bu yürüyüş kararlılıkla yoluna devam ediyor.

Çünkü biliyoruz ki, örgütsüzlük yenilginin anasıdır, biliyoruz ki sermayenin topyekûn saldırıları ancak işçi sınıfının topyekûn direnişiyle parçalanır. Bu nedenle güçlerimizi bulduğumuz işyerlerinden başlayarak birleştirmeli, tüm ülke çapında işçi sınıfının örgütlü birliğini yaratmalıyız.

Bu bilinçle direnişinizi bu yolda atılmış güçlü bir adım olarak görüyor, sınıfımız için sürdürdüğünüz direnişi, Ankaralı sınıf kardeşleriniz olarak coşkuyla selamlıyoruz.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu

Sermaye işçi sınıfını ikiyüz yıl önceki kölelik koşullarına mahkum etmek istiyor...

Saldırı ve ihanete karşı sınıf seferberliği!

İşçi sınıfı iki yıldır sendika bürokratları tarafından iş güvencesi aldatmacasıyla sersemletiliyor. Kasım ve Şubat krizlerinin ardından işçi ve emekçiler pek çok hak gaspına uğradılar. Krizin tüm faturası emekçilere ödettirildi. İşçi sınıfının görece sosyal haklara sahip sendikalı kesimi de payına düşeni aldı. Yıllardır sermayenin yürüttüğü örgütsüzleştirme, sendikasızlaştırma saldırısı sonucu sendikalı olan kesim önemli oranda azaldı. Sermaye, İMF reçetelerinin yarattığı sürekli kriz ortamında, bu saldırısını dört koldan sürdürdü. Bu süre boyunca işten atmalar, ücretsiz izinler, esnek üretim, zamsız çalışma vb. uygulamaların yaşanmadığı işyerleri yok gibidir. Bunun sonucunu görmek için Türkiye’de sendikalı işçi sayısına bakmak yeterlidir. Bugün sendikalı işçi sayısı 600 binlere kadar gerilemiştir. Bu, 30-35 yıl öncesiyle kıyaslandığında, daha geri bir düzeydir.

Sermayenin bu denli pervasız davranmasında, gemi aızıya almasında, tabii ki sendikaların başına çöreklenmiş bürokratların rolü baş sırada geliyor. Saldırıları karşısında bilinç bulanıklığı yaratan bu hainler açıkça sermayeden yana tutum alıyorlar. Bugün istisna kimi sendikalar ve şubeler dışında, genel olarak sendikalarımızın içine sokulduğu durum budur. İşçi sınıfının çıkarlarına yabancılaşmış bu hain güruhun tüm çabası, saldırılar karşısında kitleleri beklemece ruh haline sokarak sersemletmektir. İşçi sınıfı olarak bu ihanet barikatını henüz parçalayamadığımız içindir ki, bu durum sermayeyi daha da pervasızlaştırıyor. Bunun verdiği rahatlıkla, şimdi de işçi sınıfının 150 yıllık kazanımlarını “iş yasası ön tasarısı”yla bir çırpıda gaspetmeyi hedefliyor.

“Bilim Kurulu”nun “iş yasası ön tasarısı”

İş güvencesi yasa tasarısının gündeme getirilmesinin ardından sermaye sözcüleri kıdem tazminatı hakkının kaldırılmasını talep etmişlerdi. Sendika ağaları ise işgüvencesi yasa tasarısını işçiler içinde dayanaksız hayaller yaymak için kullandılar.

Örneğin Türk-İş’in 15-16 Mayıs’taki Güvenpark eylemi, onca yakıcı sorun olmasına rağmen sadece sözde iş güvencesi talepli bir eylemdi. Birleşik Metal-İş Sendikası’nın 1 Mayıs öncesi ve sonrası yürüttüğü kampanya da iş güvencesi taleptiydi. Onca kapsamlı saldırı sürerken talepler iş güvencesi ile sınırlı tutuldu. Beklenti yaratılarak işçilere öyle bir oyun oynandı ki, Çalışma Bakanı Yaşar Okuyan kendisine tarafsız görüntüsü vererek, iki karşı tarafı sözde uzlaştırma rolüne bile soyundu. Sözde iş güvencesi taşıyan yasanın meclisten geçmesi savsaklanırken, tüm hakların masaya yatırılmasının zemini düzlendi.

Sonrasında “çağdaş işçi-sermaye ilişkisi” gereği, uzlaşma ve sorunlara birlikte çözüm getirme adına, işçi sendikaları konfederasyonlarının da dahil olmasıyla bir kurul oluşturuldu ve adına “Bilim Kurulu” denildi. Aralarında Türk-İş, Hak-İş ve DISK’ten birer sendikacının da olduğu bu kurul, işçi ve emekçilerden gizli bir şekilde, kapalı kapılar ardında toplandı.

Sendikalarımızın başındaki ihanet şebekesi bugüne kadar işçi sınıfını sırtından hançerliyordu, şimdi ise sırtını sermayeye dayayarak cepheden açıkça ihanet ediyor. Üstelik bu tasarıda sendikaların da bitmesi demek olan saldırıların yer almasına rağmen.

Saldırının temel başlıkları

- * Esnek üretim saldırısı,
- * Kıdem tazminatı hakkının gaspedilmesi,
- * Toplu iş sözleşmesinin tasfiyesi,
- * Ödünç işçi adı altında, işçilerin kapitalistlerce ortak mal olarak kullanılması,
- * Taşeronlaştırmanın yaygınlaştırılması.

Oldukça kapsamlı bu saldırı 1475 sayılı iş kanununu değiştirmeyi hedefliyor. İşçi sınıfının 150 yıllık tarihsel kazanımlarını bir çırpıda tasfiye edip, 200 yıl öncesi kölelik koşullarını geri getirmeyi amaçlıyor. Böylece yabancı ve yerli sermayeye dizginsiz sömürü alanları açmak istiyorlar.

Esnek üretimden başlayalım. Sermayenin uluslararası saldırısı olan esnek üretim yıllardır değişik biçimlerde uygulanmaya çalışılıyor. Şimdiden kalite çemberi, eşel-mobil vb. ile yaygın bir uygulama alanına sahip. Amaç işçileri birbiriyle yarışan, iş için birbirinin kuyusunu kazmaya çalışan bencil bireyler haline getirmek. Pek çoğumuz ‘98’de Topkapı’daki

Makine Kalıp işçilerinin esnek üretime karşı başlattıkları grevi hatırlayacaktır. İşçiler toplu iş sözleşmesi ya da başka hakları için değil, esnek üretim saldırısını geri püskürtmek amacıyla greve çıkmış ve bunu sınıf kardeşlerin yaymaya çalışmışlardır. Esnek üretim çalışanların haklarını gaspetmek,

parçalayıp örgütsüzleştirmek amacıyla uygulanıyor. Bu uygulamayı yasallaştırmak ise tamamen keyfi ve kuralızsız bir sistemi egemen kılacaktır.

Kıdem tazminatı ise bugün işçilerin işten atıldığında veya emekli olduğunda sahip olduğu tek haktır. Bunun kaldırıldığı koşullarda işçilerin iş güvenceleri de kalmıyor. Patron işçi atmak istediğinde önce o işçinin kıdemine bakar. Şimdi önlerindeki bu engeli kaldırmaya çalışıyorlar.

Ödünç işçi uygulaması ise işçilerin ortak mal olarak kapitalistlerce kullanılmasını sağlayacaktır. Buna göre, patronlar yeni işçi almamak için birbirlerinden işçi ihtiyacını karşılayabilecekler. İşleri yoğun olan bir patron başka birinden ödünç işçi alabilecek. Patron bunun için işçiye danışmayacak, karşı çıkan işçi kendini kapının önünde bulacak.

Ve daha bir çok madde bulunuyor bu tasarıda. Sınıfın tarihsel kazanımlarının temeli olan bu üç madde bizi 200 yıl geriye götürmeyi hedefliyor. Buna karşı topyekûn bir güçle karşı durmak örgütlü, örgütsüz bütün işçilerin görevidir. Sadece bugün için değil, gelecek yeni nesillere karşı da görevimizdir bu.

Organize sanayi bölgelerinde, sanayi sitelerinde, fabrikalarda, atölyelerde, işçi kardeşlerimizle biraraya gelmek, taban birliklerini kurmak, saldırının boyutlarını anlatmak ve yasaya karşı komiteler kurmak, bugün yapabileceklerimizin başında geliyor. Bunun için görev öncelikle biz öncü işçilere düşüyor.

Sadece işçilerin değil, her kesimden emekçinin bilinçlendirilmesi lazım. İşçiler diğer emekçi kesimin desteğini ancak mücadele içine girdiği zaman alabilir. Her türlü yol ve yöntem yaratıcı bir biçimde kullanılmalı, en küçük bir olanak bunun için seferber edilmelidir. Bunun için öncelikli görev köklü bir mücadele deneyimine sahip öncü-devrimci metal işçilerinin omuzlarındadır.

Sermayenin topyekûn saldırılarına karşı topyekûn direniş!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Esnek üretim yasa tasarısı geri çekilsin!

Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

Tüm çalışanlara grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı!

7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!

Sınıf bilinçli bir metal işçisi

İşçi piknikleri üzerine...

Piknikler, geniş işçi kitlelerine politikalarımızın taşındığı. Birlikte paylaşımın gerçekleştirildiği, eğlenceyle düşünceliğin birleştirilebildiği bir tür eğitim günü olabilmelidir. Ancak bu çerçevede yapılan etkinlik gerçek amacına ulaşabilir.

Herşeyden önce, iyi bir organizasyon, disiplin ve ciddiyetimizin ön göstergesi olacaktır. Araç kalkışının belirlenen saatten 15 dakikayı aşmaması, insanlara disiplini öğretecektir. Bir defa aracı kaçırın bir dahaki sefer zamanında gitmesi gerektiğini öğrenecektir.

Piknik programında başlamasından bitişine kadar herşeyin planlı olması, kitlenin dağılmasını önleyip programa yoğunlaşmasını sağlayacaktır.

Vurgulanması zorunlu konulardan birisi de serbest kürsünün amacına uygun etkin kullanımı. Konu ve bu konu üzerinde söz alacaklar önceden belirlenmelidir ki, diğer kişiler üzerinde etki yaratıp kürsüde yer almaları sağlansın. Önceden belirlenen kişiler, her seferinde sahnede konuşan kişiler, öğrenciler vb. değil, çalışmalarda bağlantı kurulan işçiler olmalıdır. Kürsü öyle oluşturulmalıdır ki, gerek konumlanma (kürsü bir tarafta, insanlar bir tarafta olmamalıdır) gerek kitleyle bütünleşme açısından ön çalışma mutlaka yapılmalıdır. Diğer türlü insanların sahneye çıkmasını beklemek gibi

sıkıntılı dakikalar yaşamak zorunda kalırız.

Pikniğe katılım işçilerle sınırlı olmalıdır. Öğrenci katılımı pikniğe farklı hava vermekte, gerek konuşmalarda, gerek iletişimde işçinin kendini yabancı hissetmesine yolaçabilmektedir.

Bilgi yarışması, pikniklerde en eğitici bölümlerden biri olmalıdır. Yarışma sadece yarışmaya katılanlarla sınırlı tutulmayıp bir eğitim programı haline getirilmelidir. Sorular sorulurken, cevaplar verilirken açıklamalı olup, yarışmaya katılmayanlara da hitap edilerek onların ilgisini çekebilmelidir. Yarışmayla bütünleşmeleri sağlanıp, kişinin bilgilendirilmesi amaçlanmalıdır.

Serbest saatin programa dahil edilmesi, diğer etkinliklerde kişilerin sıkılmasını önleyebileceği gibi daha ilgili olmalarını sağlayıp dağılmalarını önleyecektir.

Sonuçta, işçi piknikleri işçilerin kendilerini ifade edebilmelerini sağlayabilmelidir. Aynı zamanda sosyalist kültürün farklılıklarını gösterebilme imkanına dönüştürülebilmelidir. Birilerinin çıkıp onlar adına konuşmaları biçiminde olmamalı, kendilerini varedebilme, kendi güçlerine güvenme, öğrenme ve sahiplenme hedeflerine yönelik olmalıdır.

İ. Deniz

Yeni iş kanunu tasarısı: Sermayeye kuralızsız ve sınırsız sömürü güvencesi!**Saldırı yasasını parçalamak için sınıf seferberliği!****Arkadaşlar!**

Uzun süredir "iş güvencesi" adı altında oynanan oyunun altından esnek çalışma çıktı. Sendika konfederasyonları, Çalışma Bakanlığı ve TİSK tarafından oluşturulan sözde "Bilim Kurulu", yeni bir iş kanunu tasarısı hazırladı. Sermayeye sınırsız ve kuralızsız sömürü güvencesi getiren bu yasa tasarısıyla işçi sınıfı, tarihsel önemde bir saldırıyla yüzyüze.

Tümüyle sermayenin ihtiyaçlarına göre hazırlanmış bu yasa tasarısıyla biz işçilerin kaderi patronun iki dudağı arasına bırakılıyor. İstenildiği zaman kullanılıp, istenildiği zaman atılacak basit bir makina parçası haline getiriliyor. 150 yıllık mücadelemizle kazanılmış haklarımızın üzerine bir çizgi çekiliyor. Fabrikalar bu yasayla vahşi ve dizginsiz bir sömürü cehennemine çevriliyor.

Yeni iş kanunu tasarısının getirdikleri*** Kıdem tazminatı hakkı gaspedilecek!**

"İş güvencesi" aldatmacasıyla hazırlanan tasarı tam tersine iş güvencesi adına varolan kırıntıları da süpürüyor. Kıdem tazminatlarının gaspı, bunun başlıcası. Yasa tasarısıyla işten atılmalarda kıdem tazminatı ödemesi kaldırılıyor. Kıdem tazminatı, 15 yıl kesintisiz prim ödemek, emeklilik ya da ölüm haline bağlanıyor. Bir işçinin bugün 15 yıl kesintisiz çalışmasının imkansız olduğu, mezarda emeklilik yasasıyla da emeklilik hakkının mezara havale edildiği düşünülürse, kıdem tazminatı da mezara gömülmüş oluyor.

*** Çalışma yaşamı her alanda esnekleştirilecek, yani kuralızsızlaştırılacak!**

Yeni iş kanunu ile çalışma yaşamı; işgünü, çalışma süresi, çalışma koşulları ve birçok açıdan

esnekleştiriliyor. Yani tümüyle kapitalistlerin keyfiyetine bırakılıyor.

- Yeni yasayla çalışma süresi haftalık ek bir ücret ödemeksizin 48 saate kadar çıkarılabilecek. Eğer kapitalist isterse, verim düşüklüğünü gerekçe göstererek "telafi çalışma" adı altında ek bir ücret ödemeden tatil günlerinde de bizleri çalıştırabilecek. Eğer kapitalist isterse, "denkleştirme" adı altında bazı günler, yine hiçbir ek ücret ödemeden fazladan çalıştırabilecek.

- Yeni yasayla "deneme süresi" 4 aya kadar çıkarılabiliyor. Bu da kapitalistlere "deneme" bahanesiyle hiçbir hakkını vermeden işçi çalıştırma imkanı sağlayacak.

- Yeni yasayla "çağrı" üzerine çalışmaya dayalı iş sözleşmesi getiriliyor. Böylelikle işçi evinde kapitalistin ona iş vermesini beklemeye mahkum ediliyor.

*** Yeni yasayla TİS ve sendikal haklar işlevsiz hale getiriliyor!**

- Yeni yasayla kapitalist isterse, kriz bahanesiyle ücretleri ödemeyebilecek.

- Yeni yasayla iş sözleşmeleri "belirli", "belirsiz", "tam süreli", "kısmi süreli", "deneme süreli" veya "diğer" biçimlerde yapılarak işçi sözleşmeleri esnekleştiriliyor. Böylelikle bir işyerinde değişik sözleşmelere tabi çok sayıda işçi grubu oluşacak. Bu toplu iş sözleşmesi ve sendika hakkının fiilen ortadan kaldırılmasıdır.

- Yeni yasayla kapitalist, kıdem tazminatından da kurtulmuş olarak istediği zaman istediği kadar işçiyi kapı dışına atabilecek. İşçinin özel yaşamı dahi kapitalist için haklı bir işten atma gerekçesi yapılabilecek. Kapitalist toplu işçi çıkarmak isterse, ekonomik verimliliği bahane olarak sunması yeterli olacak. Yani işten atılmamız tümüyle kapitalistin keyfine bırakılıyor.

- Yeni yasayla işçi, basit bir makina dişlisi haline

getirildiği gibi, "ödünç işçi" uygulamasıyla kapitalistler arasında basit, ama canlı-kanlı kiralık bir mal haline getiriliyor. Böylelikle kapitalistler işçileri birbirlerine "ödünç" vererek, grev kırıcılığı gibi kirli işlerinde kullanabilecekler. Başka bir işyerinden düşük ücretli işçi kiralayıp, işçilere karşı kullanabilecekler.

- Yeni yasa ile taşeronların asıl işverenle birlikte olan sorumluluğu kaldırılıyor. Böylelikle taşeron işçilerinin yargı yolunu kullanarak kadrolu işçilerin haklarından yararlanma olanağı da ortadan kaldırılıyor.

Arkadaşlar!

Sermaye cephesinden bu kapsamda bir saldırının gündeme gelmesinde şaşılacak bir şey yoktur. Çünkü onların işi bu. Sorun, işçi sınıfı ve emekçiler olarak bizim sorumluluklarımızı yerine getirip getiremeyeceğimizdir. Sahip olduğumuz son hak kırıntılarını kaybetmek ya da koruyup geliştirmek bize bağlıdır. Evet, sadece ve sadece bize!

Eğer sessizce seyretmeye devam edersek bütün haklarımızın gaspedileceğinden kimsenin kuşkusuz olmasın. "Bunu yapamazlar", "bu kadarı da fazla" demenin zerre kadar bir kıymeti yoktur. Yakınma ve sızlanma değil, sınıfa karşı sınıf tavrıyla

mücadeleye atılma zamanıdır. Her öncü işçi ve emekçi bu bilinçle mücadeleye dört elle sarılmalı, diğer sınıf kardeşlerini mücadeleye katmak için etkin bir çaba harcamalıdır.

Herşeyi sendika yönetimlerinden bekleme ya da onların bize çizdiği sınıra takılıp kalma lüksüne sahip değiliz. Zaten konfederasyonların başında bulunan işçi düşmanları, patronlarla ortak çalışıyorlar. Yeni iş yasa tasarısının hazırlanmasında baştan beri yer aldılar. Sermaye uşağı "Bilim Kurulu" içinde onların da temsilcileri var. Konfederasyonlarına rağmen tasarıya tepki gösteren sendika sayısı da sınırlıdır.

Artık iş başa düşmüştür! Sendikacı, sendikasıız üretimin her alanında zaman kaybetmeden kendi öz örgütlerimizi oluşturup mücadele sahnesine çıkmaktan başka yol yoktur. Mücadelede samimi olan sendikalar da, saldırıya karşı direnişin örülmesi, geliştirilmesi için çaba harcamalıdır.

Vahşi kapitalizmin saldırısına karşı sınıf seferberliği ilan etmeliyiz. Bu keneleri sırtımızdan söküp atana kadar, meşru zeminde militan mücadelemizi sonuç alıncaya kadar sürdürmeliyiz.

Sözde "Bilim Kurulu" tarafından hazırlanan bu iş kanunu tasarısını kabul etmeyerek; kapitalistin çıkarlarını değil, işçi sınıfının çıkarlarını koruyacak, insanca çalışma ve yaşam koşullarını güvenceye alacak yeni bir iş kanununu mücadele alanlarında yaratmalıyız.

Yasa tasarısı derhal geri çekilsin!**"Bilim Kurulu" dağıtılsın!****Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!****Tüm çalışanlar için sınırsız grev ve genel grev hakkı!****İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!****Esnek üretim yasaklansın!****7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!****Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu****KESK eylemi: "Devlet güdümlü sendikaya hayır!"**

KESK'e bağlı sendikaların üye ve yöneticileri yetki konusunda yaşanan usulsüzlüğü protesto etmek amacıyla Çalışma Bakanlığı önünde bir eylem gerçekleştirdiler.

KESK Genel Başkanı Sami Evren yaptığı açıklamada; 93 bin üyelerinin yok sayıldığını, 6 bine yakın üyelerinin Kamu-Sen üyesi gösterildiğini, bu durumu protesto ettiklerini ve haklarını her yolu deneyerek arayacaklarını söyledi.

300'e yakın kişinin katıldığı eylemde, "Devlet güdümlü sendikaya hayır!", "Yaşasın grev, yaşasın toplu sözleşme!" sloganları atıldı. Bakanlık önünden ayrılarak Adliye'ye giden kamu emekçileri, burada da alkışlar ve ıslıklarla protestolarını sürdürdüler. Ayrıca İş Mahkemesi'nde Çalışma Bakanlığı aleyhine dava açıldı.

Uyarı niteliğinde ilk eylemlerini gerçekleştirdiklerini belirten emekçiler, bundan sonra da eylemlerinin süreceğini ifade ettiler.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi Bülteni'nin Temmuz sayısından...

İSDEMİR işçileriyle dayanışmak için eylemli destek örgütlemeli, direnişi sahiplenmeliyiz...

Selam olsun direnen İSDEMİR işçilerine!

İSDEMİR'de 40 ayrı taşeron firmaya bağlı olarak gösterilen yaklaşık 4800 işçiden 820 taşeron işçisi, kadrolu işçilerle aynı işi yapmalarına rağmen düşük ücret almaları, TİS'lerden faydalanamamaları, hatta sendika seçimlerinde dahi oy kullanma haklarının olmaması üzerine sosyal haklarını talep ederek Dörtüyl İş Mahkemesi'ne dava açtılar. Davanın kazanılması sonucu 2 bini aşkın işçi daha dava açtı. Dava açan işçilerden ilk önce 200 işçi, işveren ve sendikanın baskıları sonucu davadan vazgeçerek işe geri döndü. Davadan vazgeçmeyen işçiler işten atıldı. 1 Temmuz tarihinde de 590 işçinin daha işten atılmasıyla atılanların sayısı 1000'i buldu.

Davanın açılmasında öncülüğü çeken hatta davanın kazanıldığını ilk işçilere müjdeleyen Hak-İş'e bağlı Öz Çelik-İş Sendikası daha sonra işçilere ihanet ederek işverenle işbirliği yapmıştır. İşçilere davadan vazgeçmeleri için her türlü baskıyı uygulamıştır. Hatta bu hain çete işi, Iskenderun'daki esnafı tek tek gezerek işçilerin bu önemli çıkışını karalamaya, direnme kararlılığını ifade eden işçileri moral olarak yıpratmayı amaçlayan tutumlara kadar vardırdı. Bir parantez açıp belirtmek gerekiyor ki, sendikanın bu tavrının arkasında İSDEMİR'in ERDEMİR'e hibe edilmesinden aldığı %11'lik payın önemli bir yeri bulunmaktadır. Bu pay sendikanın İSDEMİR işçilerine karşı işverenle aynı tavrı takınmasına neden olmaktadır.

Tüm bu saldırılara karşı işten atılan ve halen işten atılma tehdidi ile yüz yüze kalan işçiler komiteler kurarak yanıt verdi. Komiteler toplantılar sonunda bir de sonuç bildirgesi yayınladı. Bildirgede; meşru ve fiili mücadeleye yaslanarak, direnerek kazanacaklarını ifade ettiler. Bazı eylem kararlarını gerçekleştirmek

Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi Bülteni

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirtimiz!

- ✓ Esnek üretim yasalaşacak!
- ✓ Kıdem tazminatı kuşa çevrilecek!
- ✓ Sahte "iş güvencesi" karşılığında kazanılmış haklar gaspedilecek!

ESNEK ÜRETİM YASA TASARISINI ALANLARDA PARÇALAYALIM!

istedilerse de devletin kolluk kuvvetleri tarafından engellendiler. Dörtüyl'da bir basın açıklaması yapan işçiler İSDEMİR önüne direniş çadırı kurmak istedi. Çadır jandarma zoruyla söküldü. Dağıtmak istedikleri

bildiri bazı ilçelerde yasaklandı. IMF patentli ekonomik ve sosyal saldırıların had safhaya geldiği, ancak bu saldırılara sınıf cephesinden anlamlı bir yanıt gelmediği böyle bir süreçte, İSDEMİR işçisinin göstermiş olduğu mücadele dinamizmine karşı sermaye devletinin saldırgan tavrının anlaşılır bir yanı var. Direnişin yaygınlaşıp, güçlenmesinden korkuyorlar. Bu yüzden İSDEMİR'de açığa çıkan ve örnek teşkil edebilecek bu tutumu dizginlemek adına her türlü yolu deneyecekler. İşçiler davayı Yargıtay'da da kazandı. Ancak İSDEMİR patronu buna karşı işçilere kadro hakkı tanımıyor. Onları fabrikaya almıyor. Kuşkusuz sermaye ve onun sağ kolu sendikaya karşı en iyi cevap, sadece yasalarla değil, haklılığın vernişi olduğu güçle meşru ve fiili bir eylem dalgasıyla verilecektir.

Türkiye işçi sınıfı için önemli olan bu direnişin, elbette bölgemiz açısından önemi büyüktür. İSDEMİR işçilerinin direnişi, biz Adana'daki işçi ve emekçileri doğrudan etkilemektedir. İSDEMİR işçileri de Adana'lı sınıf kardeşlerinden eylemli destek beklemektedir. Zaten sermayenin topyekûn saldırılarını püskürtbilmelerinin ilk adımı da bölgesel, eylemli bir sınıf dayanışmasını örmektir. Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi olarak İSDEMİR işçilerinin direnişini selamlıyor, direnişlerini maddi ve manevi olarak

desteklemek için elimizden geleni yapacağımızı ilan ediyoruz!

Yaşasın sınıf dayanışması!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

SASA'da biten grevin ardından...

İhanetçi sendika bürokratlarına geçit vermemek için taban örgütlülüklerimizi oluşturalım!

SASA'da coşkuyla başlayan grev bir gün içerisinde sessiz sedasız bir şekilde bitirildi. Bir dönem önceki grevde de 13. gününde taleplerin çok gerisinde, hatta işverenin grev öncesi vermiş olduğunun da altında bir ücreti sendika onaylamıştı. Bugün de işçilerin talep ettiğinin altında bir ücrete imza atılarak grev bitirildi. SASA işçisi bu kadere zorla razı edildi.

Grev öncesi tıkanan TİS görüşmelerinin ardından sendikanın açıklamaları, işverenin öne sürdüğü şartların kabul edilemeyeceği, işçileri enflasyona ezdirmeyeceği doğrultusunda idi. Ancak gelinen noktada enflasyon oranının yarısı kadar bir ücrete, %37'ye imza attı.

Peki bu aşamaya nasıl gelindi? Sendikalar greve çıkmadan neden bitirmediler görüşmeleri? İşçilerin büyük bir çoğunluğu istedikleri ücreti almadıkça anlaşmaya razı değildi. Grevde kararlıydılar. İşçilerin bu basıncı sendikayı greve zorlayan önemli bir etkendi. Grevden bir gün önce sendikanın işverenle yaptığı görüşmede işveren %37 vermişti. Grev sabahı yapılan son görüşmede sendika bu rakama razıydı. Ancak fabrika önünde toplanan yüzlerce işçinin

önünde bu anlaşmayı açıklayacak cesareti kendinde bulamamıştı. Ve göstermelik grev kararı alındı. Ancak işçiler dağıldıktan sonra işverenle anlaşmaya varıldığını basına açıkladı.

Sendikanın greve çıkmak konusunda isteksizliği ta başından kendini gösterdi. Mayıs'ın ilk haftası greve çıkacakken Haziran'a kadar süreyi bir ay uzatarak hem işverene zaman kazandırmayı, hem de işçilerin ilk günkü heyecanını ve coşkusunu yatıştırmayı hedefliyordu.

Petrol-İş Sendikası'nın işbirlikçi tutumunu daha iyi görmek için 2001 yılında işverenin istemleri doğrultusunda ücretsiz izin uygulamasını nasıl hayata geçirdiklerine bakmak gerekiyor. İşçiler birer-ikişer ay, hatta dörder ay ücretsiz izine çıkarılırken, sendika işçiden yana değil işverenden yana tutum almıştı. İşverenin krizde olduğunu, işçilerin de fedakarlık yapmaları gerektiğini söyleyerek işçilerin tepkisini bastırıyordu. O zaman anlamlı bir karşı duruş ve tepki göstermeyen işçiler bunu sineye çekmek zorunda kaldılar. Bundan cesaret alan işveren bir yandan TİS görüşmeleri devam ederken, tekrar ücretsiz izin

uygulamasını gündeme soktu. Bunun karşısında sendika göstermelik olarak esip gürlemeye başladı. Ücretsiz izine ayrılanların haklarını savunmak için yargı yoluna gideceğini söylemesine rağmen bunu dahi gerçekleştirmedi. Satış sözleşmesinde bir kazanım olarak, ücretsiz izine ayrılan işçilerin izinlerini ücretli izine çevirdiklerini böbürlenerek söylüyorlar.

SASA'da bir gün içerisinde başlayıp biten greve baktığımızda; Petrol-İş Sendikası yönetimi bir kez daha işbirlikçi tutumunu sergiledi, tescilli bir ihanet şebekesi olarak karşımıza çıktı. SASA işçisi bu ihanetçi güruhu alaşağı etmeden her sözleşme satışla bitirilecektir. Bugün SASA'da çıkan yangın vesile edilerek yine o bölümde çalışan yüzlerce işçi ücretsiz izin dayatmasıyla karşı karşıya. İşverenin ve sendika yönetiminin "Fabrikanın durumunu dikkate alalım" sözlerine izin vermeyelim. Bugün yanan bölüm vesile edilerek yarın başka bir bölüm bakıma alınacak, böylelikle bütün işçiler ücretsiz izin dayatmasıyla karşı karşıya kalacaktır. Bu saldırıya karşı hep birlikte bir karşı duruş örgütleyelim.

Esenyurt İşçi Bülteni'nin Temmuz sayısından...

Düzen siyasetinin iflası ve yeni manevralar

İMF-TÜSİAD programlarının uygulanmasıyla işçi ve emekçilerin yaşamının çekilmez hale gelmesi, zorlu mücadeleler ve büyük bedeller ödenerek kazanılmış hakların gaspı, düşük ücret politikalarının hayata geçirilmesi, ülkenin emperyalist tekelere peşkeş çekilmesi, cezaevlerine yönelik katliamların yaşanması...

Ecevit hükümeti bizlere yalanlar söyleyerek, bir kısmımızın oylarını alarak iktidara geldi. İktidara geldikten sonra ise IMF'den aldığı emirler gereği durup dinlenmeden işçi ve emekçilere saldırı programları uyguladı. Bundan dolayı da az buçuk sahip olduğu itibarını tamamıyla yitirdi.

Ama emperyalistlere ve sermayeye yıpranmış, inandırıcılığını yitirmiş bir hükümet lazım değil. Aksine kararlı ve güçlü bir hükümete ihtiyacı var onların.

Emperyalistlerin şimdikinden daha güçlü bir hükümete ihtiyacı var, çünkü Amerika Irak'a saldırmaya hazırlanıyor. Ve Amerika Türkiye'yi de bu savaşa sokmayı çoktan kafasına koydu. Fakat şimdi hükümetin zayıflığı yüzünden işlerinin bozulmasını istemiyor. Savaş başlamadan yeni bir hükümetin kurulması için alttan alta uğraşıyor.

Emperyalistlerin ve sermayenin yeni bir hükümete ihtiyacı var, çünkü Avrupa Birliği ile ilgili yasaların bir an önce çıkması gerekiyor. Oysa bugünkü hükümet bu konuda epeyce beceriksiz davranıyor.

Emperyalistlerin ve sermayenin yeni bir hükümete ihtiyacı var; çünkü IMF'nin dayattığı sömürü ve yıkım

Esenyurt İşçi Bülteni

Temmuz 2002 Sayı: 2002/28

SALDIRI VE İHANETE KARŞI SINIF SEFERBERLİĞİ!

✓Kıdem tazminatını ortadan kaldırmayı,
✓Esnek çalışmayı yasalastırmayı,
✓Örgütlenme ve toplu sözleşme hakkını gaspetmeyi amaçlayan

“Esnek üretim” yasa tasarısı çöpe atılsın!

politikalarının daha da hızlanarak uygulanması gerekiyor. Şimdiki hükümet ise hem kendi aralarındaki kavgalardan dolayı hem de eski inandırıcılığını çoktan

yitirdiği için kendisinden beklenen işleri yeteri kadar hızlı yapamıyor.

İşte tüm bunlardan dolayı da Ecevit'in hastalığını bahane ederek şu anki hükümeti düşürmeyi, yerine daha az yıpranmış adamlardan kurulacak yeni bir hükümet kurdurmayı planlıyorlar. Son haftalarda televizyon ve gazetelerde yaşanan baygınlık verici şamanın tüm özü bundan ibaret.

Tüm bu şamanın bizleri bir kez daha aldatmak için tezgahlandığını görmek için, önümüze “yeni umut” diye sunulan adamlara bakmak bile yeterli. Kemal Derviş, İsmail Cem ve Hüsamettin Özkan önceki hükümette de en etkili adamlardı. Fakat hiç bir zaman işçi ve emekçilerin çıkarlarını düşündüklerini gösteren bir şey yapmadılar. Tersine bütün icraatları onların emperyalizmin en has uşakları olduğunu gösterdi. Bizlere yaşamı çekilmez kılan İMF-TÜSİAD programlarının uygulayıcısı olarak emperyalistler tarafından Türkiye'ye sömürge valisi olarak gönderilen ve gerçekte hükümetteki gizli başbakan olan Kemal Derviş bizim için bir umut olabilir mi? Ya da İsmail Cem ve ötekiler?

Biz işçi ve emekçiler hiçbir zaman bu aldatmacalara gelmemeli, kendi örgütlü gücümüze güvenmeliyiz. Sermaye, istediği kadar yeni partiler kurdursun, yeni hükümetler oluştursun, o yapısal sorunlarını aşamaz, krizlerden kurtulamaz, hiçbir hükümet insanlığa bir gelecek sunmayan çözümsüzlüklerle dolu bu sistemin sorunlarını çözemez.

Sermaye uşaklarından oluşan partiler biz işçi ve emekçilerin çıkarlarını savunamazlar. Onların görevi bizleri sömüren sınıfın çıkarlarını korumaktır. İşte bunun için de, yaşam koşullarımızın düzelmesini, insanca yaşayacağımız bir dünya istiyorsak, örgütlenmeliyiz ve mücadele etmeliyiz.

Yaşasın işçi sınıfının örgütlü mücadelesi!

“Deneyimlerden öğrenerek mücadeleyi yükselteceğiz!”

Merhaba,

Bizler Esenyurt'ta petro-kimya sektöründe bir fabrikada çalışan işçileriz. Sizlere yakın zamanda yaşadığımız bir deneyimi aktarmak istiyoruz.

Çalıştığımız fabrika mevsimlik işçi çalıştırıyor. Her yaz başında işveren yaklaşık 2-3 ay çalıştırmak için 200 kadar yeni işçi alıyor. Söylemeye gerek bile yok aslında; mevsimlik işçiler yaz boyunca sigortasız ve asgari ücretle çalıştırılıyorlar. Fabrikada çalışan kadrolu işçi sayısı ise 60-70 civarında. Kadrolu işçiler sigortalı ve asgari ücretin bir parça üzerinde ücret alıyorlar.

Patron işçilerin sorunlar karşısında birlikte hareket etmesini engellemek için prim sistemini kullanıyor. Çünkü prim sistemi uygulandığı bütün fabrikalarda işçileri rekabete sokarak birbirinden uzaklaştırıyor, kendi ortak sorunları için bir araya gelmelerini zorlaştıran bir rol oynuyor, işveren de bunu biliyor.

Bunun bilincinde olan işçiler olarak, işe başladığımız günden itibaren prim sistemini teşhir etmeye ve bu sistemin gerçekte kime hizmet ettiğini arkadaşlarımıza anlatmaya başladık. Zaten 2-3 aylık prim paraları da verilmemişti ve işçiler arasında bu

duruma karşı bir tepki vardı. Bir gün çalışırken primlerin verileceği söylendi ve aynı günün akşamı primler dağıtıldı. Bizim çalıştığımız bölümde bazı arkadaşların prim alma hakkı varken primleri verilmedi. Prim alanlarsa aldıkları miktarın azlığından dolayı tepkiliydiler. Diğer bölümlerde de aynı şekilde tepkiler olduğunu duyduk. Ertesi gün işe başladığımızda bazı arkadaşlarımızın duydukları tepkiden dolayı birbirinden bağımsız bir şekilde iş yavaşlattığını gözlemledik.

Arkadaşlarla aramızda konuşup bu dağınık tepkiyi örgütlü bir eyleme çevirmeyi düşündük. Çünkü bireysel hareket etmenin hiçbir yarar getirmeyeceğini, örgütlü hareket etmedikçe bir sonuç almanın imkansız olduğunu biliyorduk. Arkadaşlarla konuşup paketleme ve kalite kontrol bölümlerinde iş yavaşlatma eylemi yapmaya karar verdik. Birkaç kişi dışında herkes karara uydu. 1-2 saat sonra patronun uşakları durumu fark ettiler ve çalıştığımız bölüme geldiler. Savurdıkları tehditler bir işe yaramadı, eylem devam ediyordu. Sonra müdür bir arkadaşı yanına çağırarak ne yapmaya çalıştığımızı sordu. Arkadaşımız burada çalışan hiç kimsenin hakkının verilmediğini, hakları

verilene kadar eylemin devam edeceğini söyledi. Müdür yanımdan gitti ve 10 dakika sonra tekrar geldi. Kendisiyle konuşan arkadaşına onu işten çıkardığını söyledi. Arkadaşımız da buna haklarının olmadığını, dolayısıyla da işten çıkmayacağını söyledi. Daha sonra diğer işçilere dönen arkadaşımız boyun eğerek işten çıkarmaların devam edeceğini, bu olaya tepkisiz kalınmaması gerektiğini söyledi. Daha üç beş cümle konuşmuştu ki patronun adamları tarafından karga tulumba dışarı götürüldü. Onun atılmasına tepki gösteren iki arkadaş daha aynı şekilde işten çıkartıldı. Bu durum karşısında işçiler öfke içindeydi. Mesai bitiminden sonra birçok arkadaşla görüştük. Herkeste yoğun bir tepki vardı. Mücadelenin devam etmesi gerektiği herkesin ortak fikriydi.

Yaşadığımız bu deneyim sırasında sergilediğimiz davranışlar birçok eksiği de barındırmakta. O nedenle bundan sonra daha bilinçli hareket edeceğiz. Deneyimlerimizden öğrenerek mücadeleyi daha da yükselteceğiz. Eğer mücadelenin gereklerine gerektiği gibi sarılırsak başaracağımızı biliyoruz.

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Genç komünistlerin faaliyetlerinden...

Geçmişi aşarak geleceği kucaklayacağız!

Yaz dönemleri uzunca bir süredir devrimci gençlik grupları açısından temel bir sorun dönemi olagelmıştır. Bunun nedeni, yıl içerisindeki politik çalışma potansiyelinin yaz dönemine taşınamamasıdır. Bunun doğal sonucu, faaliyette süreksizlik ile okul dönemi kazanılan birçok ilişki ve politik çalışma kapasitesinin yok olmasıdır.

Yaz döneminin, öğrenci gençliği birleştiren temel alan olarak okulların kapalı olması nedeni ile bir dağınıklık yarattığı nesnel bir gerçekliktir. Ancak bunun arkasına sığınmak ve bunu olağan bir süreç olarak algılamak hiçbir zaman biz genç komünistlerin bakışı olmamıştır.

Yaz döneminin tüm dağıtıcı etkisine karşın ilkeli bir bakış ve müdahale, bu olumsuz havayı dağıtmanın ötesinde, toplam faaliyetimiz açısından bize önemli imkanlar da yaratabilir. Genç komünistler yıllardır yaz dönemini bu bakışla yeni imkanlar yaratacak bir dönem olarak algılamakta ve bu doğrultuda değerlendirmeye çalışmaktadırlar.

Yaz dönemi ve yeni olanaklar

Yaz döneminin, nitelikli bir çalışma örüldüğü koşullarda, yaratacağı olanakları üç temel başlık altında toplayabiliriz. Birincisi, okulların açık olduğu dönemlerde öğrenci gençliğin amfi ve üniversitelere sıkışmış olan politik çalışması, semt emekçi gençliği ve işçi gençliğe ulaşma noktasında yaz dönemi ile birlikte önemli imkanlar kazanmaktadır. İkincisi, öğrenci gençliği küçük-burjuva sosyal zeminden çıkarak işçi ve emekçilerin doğal yaşam ve çalışma alanına bir süreliğine olsun sokmak için bir fırsattır bu. Bu, yaz dönemi çalışmamızın kendi güçlerimiz nezdinde temel hedeflerinden biridir. Üçüncü nokta ise, gerek çevre ilişkilerimizin gerekse de çalışmanın doğal bir parçası olan insanların ideolojik, politik ve örgütsel bilinç düzeylerinin gelişimini sağlayacak olan eğitim çalışmamızın bu dönemde daha yoğun ve nitelikli olarak sürdürülmesidir. Yaz dönemi bu açıdan da önemli imkanlar yaratmaktadır.

Tüm bunlar, planlı ve ısrarlı bir çalışma örülebildiği koşullarda, bize işçi, emekçi ve öğrenci gençliğin birleşik mücadelesini ve örgütlülüğünü yaratmada önemli imkanlar sağlayacaktır.

Anadolu yakasında faaliyetler

Okulların kapanması ile başlayan yaz dönemi çalışmasını yukardaki bakışla etkin bir tarzda sürdürmekteyiz. Öncelikle *Ekim Gençliği*'nin yaz dönemi çalışmasını oluşturan iki temel halka olan işsizlik sorunu ve iş güvencesi talebi üzerinden yoğun bir propaganda-ajitasyon faaliyeti ile çalışmalarımıza başladık. Bu kapsamda çıkan bildirilerimizden üç farklı bölgeye yaklaşık 4 bin adet dağıttık. Yine bu üç bölge ve E-5 üzerine merkezi afişlerimizden yaklaşık 500 adet yaptık. Öncelikle işsizlik sorunu ekseninde insanları bilgilendirmek ve sorunun kapsamını ortaya koymakla işe başlamış olduk. Ancak faaliyetimizi dar bir propaganda-ajitasyon faaliyetiyle sınırlamak niyetinde değiliz. Çeşitli işyerleri üzerinden geniş işçi ilişkileri yakalayarak, bu potansiyeli çalışmamıza katmayı hedefliyoruz. Ve bu çalışmanın da ilk adımları halihazırda atılmış durumda.

Yaz dönemini toplam faaliyetimize yeni açılımlar ve olanaklar yaratma bakışı ile örgütlemeye çalışıyoruz. Bu kapsamda daha önce politik çalışmamızın olmadığı ve yaz dönemi kampanyasının belli düzeyde etki oluşturabileceği yeni bölgeler oluşturmaya çalışmaktayız. Bu doğrultuda yeni bir alanda gazete satışı, bülten dağıtımı ve afiş üzerinden bir faaliyet başlatmış bulunmaktayız.

Yanısıra ideolojik-politik düzeyimizin yükseltilmesi için eğitim çalışmaları başlatmış durumdayız. Bu ise hem kendi çalışmamıza hem de çalışmanın düzeyinin gelişmesi açısından bize önemli imkanlar sunucaktır. Yeni başlamış olmamıza karşın bu çalışmanın bir dizi olumlu yanını şimdiden görmekteyiz.

Geçmişi aşıp, geleceği kazanacağız!

Yaz dönemine bu tarz bir bakışa uzun dönemdir sahip olmamıza rağmen bugüne kadar istenilen düzeyde bir politik faaliyet örebildiğimiz söylenemez. Ancak şu anda çalışmamızın hedeflerini çok daha somut koyabilmekteyiz. Bunu sağlayan en önemli etken ise YÖK yasa tasarısı karşısı faaliyet sırasında ortaya koyduğumuz kampanya deneyimleri ve bunun yarattığı olanaklardır. Şimdi önümüzde duran görev ise bu olanaklara yaslanarak işçi ve öğrenci gençliğin birleşik-militan mücadelesini örmek ve örülen bu potansiyeli örgütlü güce dönüştürmektir.

Anadolu yakasından genç komünistler

Pratik faaliyetlerden...

Saldırlara karşı kampanyamız sürüyor!

Sınıfa karşı saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde komünistler faaliyetlerini daha da hızlandırdılar. Sermayenin esnek üretim adı altında sendikasızaştırma, sefalet ücreti, sosyal hakların gaspı vb. saldırılarına karşı başlattığımız kampanyamız sürüyor.

Rumeli yakasında başlattığımız kampanyanın bir ayağı, özel sayı dağıtımı, toplantılar, imza kampanyası ve afiş çalışmasıydı. Sınıfa karşı gerçekleştirilen saldırılar öğrenci gençliği de yakından ilgilendiriyor, diplomalı işsiz kalma oldukça yüksek. Bu nedenle *SY Kızıl Bayrak* ve *Ekim Gençliği* afişlerinin beraber yapılmasının daha anlamlı olacağını düşündük. “Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!”, “Sınıfa karşı sınıf düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!”, “Kahrolsun sermaye iktidarı, yaşasın işçi emekçi cumhuriyeti!”, “7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!” *SY Kızıl Bayrak*, “İşçi kıyımına ve diplomalı işsizliğe hayır, herkese iş tüm çalışanlara iş güvencesi!” ve “Kurtuluş devrimde, kurtuluş sosyalizmde!” *Ekim Gençliği* imzalı afişleri E-5 üzerinde Topkapı’dan Küçükçekmece’ye, Taksim’den Mecidiyeköy’e kadar, 400’ü aşkın sayıda astık.

Afiş sırasında insanların tepkisi oldukça olumluydu. İnsanlar kimi zaman durarak afişleri okurken, kimileri bizimle kısa sohbetler yaptılar. Kimileri ise arabaların kornasına basarak bizi selamladılar.

Afiş çalışmasının son noktasındaki afişimizi yaparken Küçükçekmece polisleri tarafından gözaltına alınarak Küçükçekmece TMS’ye götürüldük. Bir gün sonra savcılıktan serbest bırakıldık. Komünistler olarak tüm engellemelere rağmen yaz dönemi faaliyetimizi artan bir tempoyla sürdüreceğiz!

Rumeli Yakası’ndan komünistler

Devrimci faaliyet engellenemez!

Sermaye devletinin işçi ve emekçileri daha azgın sömürmek için hazırladığı esnek üretim yasa tasarısına dönük çıkardığımız *SY Kızıl Bayrak* imzalı bildirilerimizi olabildiğince işçilere ve emekçilere ulaştırmaya çalıştık.

Sümerbank fabrikasındaki dağıtım sırasında işçilerin sermaye devletine öfkelerini ve devrimcileri nasıl sahiplendiğini gördük. Faaliyetimizin ilk günü heyecanını dağıtım yaptığımız fabrika ve işletmelere taşıdık. Yine işçilerin ilgisiyle karşılaştık.

Bu arada kampanyamız çerçevesinde afiş çalışması yapan yoldaşlarımızın gözaltına alındığını öğrendik. Bu zorba düzene karşı olan kinimiz bin kat daha arttı. Ertesi gün daha büyük bir heyecan ve öfkeyle bir sanayi sitesine bildirilerimizi ulaştırdık. Arkasından lastik, tekstil, dokuma işletmelerinde yaptığımız dağıtım sırasında karşılaştığımız yoğun ilgi coşumuzu daha da artırdı.

Faşist sermaye devleti kolluk güçlerini ne kadar üstümüze salarsa salsın, ne kadar baskı yaparsa yapsın devrimci faaliyeti engelleyemeyecektir.

Rumeli Yakası’ndan komünistler

Yaz dönemi faaliyetimiz yoğunlaşarak sürüyor!

Yaz döneminde semt gençliğine yönelik çalışmalarımız sürüyor. E-5 üzerine “İşçi kıyımına ve diplomalı işsizliğe hayır!” ve “Kurtuluş devrimde, kurtuluş sosyalizmde!” şiarlı afiş çalışmalarından sonra, özel sayılarımızın dağıtımına başladık.

Çeşitli sanayi sitelerinde gerçekleştirdiğimiz dağıtımlarda genç işçilerin yoğun ilgisiyle karşılaştık. Temel şiar olarak “Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!” talebini işlediğimiz özel sayılarımız tam da sanayi sitelerinde yaşanan sorunlara değinmekteydi. Bu noktada çok verimli bir çalışma gerçekleştirdik. Bundan sonra da genç işçilere yönelik çalışmalarımız devam edecek.

Rumeli Yakası’ndan Ekim Gençliği okurları

Iddialar ve gerçekler...

M. Sönmez

Siyasette “yeni oluşum”la başlatılan altüst oluş, çok doğal olarak ekonomiye de yansıyor ve her yeni gün, yeni sorularla yeni iddialarla başlıyor. Görünüm tam bir arapsaçı gibi. Ama bütün bu karmaşanın altında çok sade bir gerçek yatıyor: IMF programının tıkanması, daha doğrusu iflası ve bunun en yakın bir seçimde yoksullaşan çoğunluk tarafından fena halde cezalandırılacağı... Yeni oluşumlar, erken seçim salvaları, Derviş’li, Derviş’siz hükümet denemeleri hep bu gerçekle baş edememenin getirdiği çırpınışlar...

Iddialar ve gerçeklerin üstünden sırayla gidelim:

Iddia 1- Yeni oluşum ile, Türkiye AB içinde yer alarak gelişebilecek, küresel düzende kendisine iyi bir yer bulabilecek...

Gerçek 1: İyi ama, yeni oluşum’u oluşturan kadrolar zaten 2 yıldır birlikte değiller mi? İçinde yer aldıkları DSP ve koalisyon mu bu hedeflerine engel oldu? Ayrıca bu hedef, mevcut partilerden hangisinin hedefi değil ki?

Gerçek şu: IMF destekli program-ki bu basit bir borç ödetme programından başka birşey değildir ve özü, çok kaba bir sömürüye dayanmaktadır- tıkanı!..

Borç stoku azalmıyor, tersine yeni borçlanmalar artan reel faizlerle yapılabilir. Borç stokunda beklenen azalma yaşanmadığı için IMF, büyüme eğilimlerini de frenliyor. Reel faizler büyümenin zaten önüne taş koyuyor. 2001’de yaşanan yüzde 30 yoksullaşma pahasına programı IMF parametreleri üzerinden götürmeye çalışmak toplumda önemli bir tepki biriktirmiş durumda. Sosyal patlamanın ilk seçimde sandıkta kendini ifade edeceğini herkes anladı. Ve, toplum, yine her zaman yaptığı gibi, denenmemişi deneyecek ve oyunu büyük ölçüde götürüp AK Parti’ye verecek. Muhalefetteki CHP ve DYP de bu tepkiden nasiplenecekler. Bu gerçeği görenler, DSP’den “yeni oluşum” yaratarak, akıllarınca kırıncı seçmeni yeniden kazanmayı deneyecek ve müflis IMF programı için halktan yeni bir kredi, yeni bir şans elde edecekler. Yeni oluşum, özünde bu tükenmişlikten yeni bir soluk yaratma çabasıdır ama beyhudedir. Kimse de enayi değildir.

Iddia 2- Siyasi çalkantılar ekonomi programı için bir tehdit oluşturmaktadır.

Gerçek 2: Ortada yürüyen bir programı mı var ki, siyasi çalkantılardan etkilensin. Herkes de görüyor ki, program denilen şey, borçları döndürme çabasından başka birşey değil. O da Sysypus’un kayasından farklı değil. Yukarı taşıyacağım diye aşağıdan binbir çile ile tepeye yaklaştırdıkça tekrar aşağı yuvarlanıyor. Her tırmanış yeni bir yoksullaşma ve yeni bir hayal kırıklığı demek. Yüzde 3 büyüme, yüzde 35 enflasyon hedeflerine ulaşılsa dahi, son reel faizler ve aşırı değer kaybetmiş TL ile ekonomi yeni kan kayıplarına

uğramıştır. İşlemeyen programa, birşey olmamış gibi devam etmek, toplumu oksijen çadırında bir süre daha tutmak anlamını taşıyor.

Iddia 3- Derviş ayrılırsa ekonomi çöker.

Gerçek 3- Çankaya’yı da etkilemiş bir iddia. Derviş, misyonunu tamamladı ve manevra alanı iyice daraldı. IMF söyledi, O uygulattı. Ama, bankalar başta olmak üzere, ekonomide kırılmalık devam ediyor. Sermaye birikimi durdu, hatta kan kaybı yaşandı. IMF kaynaklarının dışında bir kaynak girişi yok. Yabancı sermaye yok, global bankalardan kredi yok. AB’den yeşil ışık yok. IMF, 2003’te yeni kredi vermeyecek. O zaman borçlar nasıl döndürülecek? Derviş’e rağmen, reel faiz yüzde 30’un üzerinde ve Derviş’e rağmen dövize rağbet var ve TL aşırı düşmüş durumda. Derviş gitse ne yazar? Bitkisel hayattaki ekonomiye bu gidiş fazla darbe vurmaz..

Iddia 4- Ekonomi yeni bir krize gebe.

Gerçek 4- Ekonomi, Şubat 2001’de yaşadığına benzer bir kriz yaşamaz. Çünkü bir nehirde iki kez yıkanılmaz!.. Şubat 2001’in koşulları ile 2002 yazının koşulları farklı. Ne o dönemdeki kadar ısınmış bir ekonomi, ondan kaynaklanan bir sıcak para girişi, ne de o kadar büyümüş bir cari açık var. Bankalar, o zamanların açık pozisyonlu kırılmalı bankaları değil, kimse de sabit kura güvenip açılmış saçılmış değil. O nedenle Şubat krizi gibi bir kriz yaşamayız.

Ama başka bir sıkıntı yaşıyoruz ve yaşayacağız. O da şudur: Dövizdeki aşırı değer kaybı ve yüksek reel faizler, borç yükümlülüklerini kabartıyor. Bu, bütçedeki kemer sıkma çilesini biraz daha artırıyor. Dolaylı vergilere yüklenmeyi getiriyor, yani halkın devlet harcamaları ve gelirleri trafiğinde sırtına vurulan yükü artırıyor. Bu da daha fazla yoksullaşma demek, ama iç talebin de daha çok düşmesi demek aynı zamanda. Toplum bu cenderede tutmanın da sınırına gelmiş olmalı. Reel faiz yükü ve aşırı düşmüş TL, büyüme eğilimlerini frenleyecek, ihracata dönük üretimi de dizginleyecek. Düşme eğilimindeki enflasyonun da bu olumsuzluklarla yeniden yukarı tırmanma ihtimali yüksek. Kriz, küçülme üstüne küçülme yaşamış Türkiye’nin politik patlaması şeklinde tezahür eder artık.

Iddia: Toplum, seçimlerde AB’den yana olanlar ve karşı olanlar şeklinde saflaşacaktır.

Gerçek: Aksine, toplum IMF politikalarında ısrar edişle, başka bir hayat da mümkün diyenler arasında bir seçim yapacak. En azından IMF politikalarına ve izleyicilerine tepki verecek. Kimse çarpıtmasın, elmalarla armutları toplamaya kalkmasın; IMF politikalarına karşı çıkmak, AB’ye karşı olmak anlamını taşımaz.

(Ekohaber.net sitesinden alınmıştır...)

Anti Mai Çalışma Grubu üyesi Selim Yılmaz

Kapitalizmde reform yapılamaz

BİA (İstanbul) - Anti Mai Çalışma Grubu Cumartesi günü (6 Temmuz) **yüzüncü** toplantısını yaptı. Birleşik Metal İş Sendikası’nın Bostancı’daki merkezinde saat 10:00’da yapılan toplantıda, çalışma grubunun sorunları ve çözüm önerileri tartışıldı.

Anti Mai Çalışma Grubu Üyesi Selim Yılmaz, grubun en önemli açmazının ürettikleri bilgiyi halka ulaştıramamak olduğunu belirtti: "Bağımsız, özerk bilginin üretilmesi konusunda çalışmalar yürütüyoruz ama, ürettiğimiz bilgiyi halka ulaştıramıyoruz. Yönetimler, bilgiyi halka ulaştırmaya çalışmıyor. Demokratik kitle örgütleri gündemleriyle uğraşırken, bilgi aktarımını ihmal ediyorlar. Yüzüncü toplantıyı bir milat olarak görüyoruz. Bilginin yayılabilmesi için yöntemler arayacağız."

“İstanbul Sosyal Forumu Girişimi’ne katılmayacağız”

Sorularımızı yanıtlayan Anti Mai çalışma Grubu Üyesi Selim Yılmaz, İstanbul Sosyal Forumu Girişimi’ne katılmayacaklarını söyledi. Yılmaz katılmama nedenlerini şöyle açıkladı:

Sosyal Forum’a tam olarak karşı değiliz. Ancak, Porto Allegre Sosyal Forumu **kapitalizmin reforme edilebileceği** temel ölçüsü üzerinden hareket eder. Biz ise temel prensip olarak **kapitalizmin reforme edilemeyeceğini** düşünüyoruz.

* **Sosyal forum** tarzı çalışmanın işçi sınıfına yarar sağlayacağını düşünmüyoruz. Bu nedenle bazı arkadaşlarımız gözlemci olarak katılabilirler ama biz içinde yer alamayız. Bizim Sosyal Forum’a katılmamız kendimizi inkar etmek anlamına gelir.

* **Temel eksen** emek, anti-kapitalizm olmayan **reformist hareketler** küreselleşme karşıtı sürece zarar da verebilir. Örneğin 2. Dünya Sosyal Forumu’ndan sonra **Financial Times gazetesi** Sosyal Forumcular hakkında net olarak şunları yazabildi: Bu çocuklara kızmayalım. Bunları anlamaya çalışalım. Bunlar kapitalizme karşı değil, kapitalizmi reforme etmekten yana.

Dört yılda 250 toplantı

Çalışma grubunu akademisyenlerin de takip ettiğini söyleyen Yılmaz, geçen hafta Ortadoğu Teknik Üniversitesi’nde (ODTÜ) 4 ayrı tebliğ sunduklarını hatırlattı.

Dört yıldır 250’ye yakın toplantı ve söyleşiyi düzenleyen Anti Mai Çalışma Grubu 7 kitabı yayına hazırladı. Yurtdışında **78 strateji toplantısına** katılan Çalışma Grubu ayda 50 bine yakın ziyaretçisi olan **www.antimai.org** sitesinde çalışmaları ve güncel olaylar hakkında bilgileri düzenli olarak yayınlıyor.

(BİA Haber Merkezi/Hamza AKTAN/08.07.2002)

Türkiye neden Irak'a girmemeli?

Mustafa Alp Dağıstanlı

Aslında, hareketin olacağı Başbakan Bülent Ecevit'in Ocak'taki Washington seferinde belli olmuştu. O ziyarette belli olan bir şey daha vardı; ABD Türkiye'den de katkı istiyordu, Irak hareketına. Üstelik, biliyoruz ki, istenen bu katkı İncirlik Üssü'nün kullandırılmasından daha fazla bir şeydi. Çünkü Başbakan Ecevit, "İncirlik'i zaten kullanıyorlar" demişti.

Şimdi durumu kabaca bir gözden geçirelim; zira durum da zaten yeteri kadar kaba. ABD'nin Saddam Hüseyin rejimini alaşağı etmek için 250 bin askerin bir kara hareketına girişmesine ihtiyacı olduğu söyleniyor. Peki kim olacak bu askerler? Amerikalılara desteğe uygunadım koşacak 30 bin kadar İngiliz askeri mi? Yetmez. Tabii ki, bu iki ülke bu sayıda asker çıkarabilir, ama iş sayıyla bitmiyor.

Eski CIA Başkanı James Woolsey, Savunma Bakanlığı Başdanışmanı Richard Perle gibi Irak operasyonunu vargüçleriyle itekleyen şahinler ne diyor? "Bir Irak operasyonu için ABD'nin hiçbir ülkeye ihtiyacı yok, Türkiye hariç" diyorlar.

Neden böyle dediklerini anlamak için haritaya bakmak yeterli ipucunu verir. Amerikan askerleri, uçak gemileriyle, çıkartma gemileriyle, uygun başka hangi araçları varsa onlarla Basra Körfezi'nden Irak'a dayanır ve askerlerini yürütebilir kuzeye, Bağdat'a doğru. Ama etkili ve kısa sürede sonuç alınacak bir kara hareketi için bir şey daha gerekiyor. Irak ordusunun Bağdat'ın kuzeyine doğru çekilebileceği, ona manevra ve nefes alma imkanı sağlayacak bir cephe gerisi bulamaması lazım. Yani birilerinin de kuzeyden güneye yürümesi gerekiyor. Kim bu yürüyecek askerler?

Dananın kuyruğunun koptuğu yer burası işte. Yoksa ABD, Türkiye'den Irak operasyonu için müsaade istemiyor, İncirlik Üssü'nü kullanmak için de yalvarmıyor. Gazetelere de yansıdığı gibi, pazarlık aşamasındayız. Aslında, pazarlık da Ecevit'in Ocak gezisinde başlamıştı; daha doğrusu Ecevit'in zaten bunun için çağırışlardı oraya. ABD'nin kendi iç tartışmaları ve zaman ayarlamaları dolayısıyla "araya ara girdi" ve şimdi tekrar operasyon durağına geldik. Wolfowitz'in görüşmelerinden anlaşılıyor ki, Ankara o zaman kimi kabul edilen, ama askıda bekletilen taleplerini tekrar masaya sürmüş. Bunca talep sadece bir üs kullanma ihtiyacı için olabilir mi? Bize söylenmeyen birşeyler var. Pazarlık filan deniyor mesela; bunlar sızdırılmış. Dikkat ederseniz, yine Ecevit'in gezisindeki gibi hep Türkiye'nin istedikleri konuşuluyor. ABD'nin ne istediğine dair bir şey duyan, okuyan, gören var mı? Neyin karşılığında istiyor Türkiye bunları? Sadece bir tarafın isteklerinin konuşulduğu bir pazarlık olabilir mi?

Dahası var. ABD'nin bazı etkili isimleri Türkiye'ye Musul ve Kerkük petrollerinden pay verilmesini bile önermişti, Ankara'yı ikna etmek için. Neye ikna etmek için? Türkiye'yi tava getirmek için ortaya atılmış boş bir vaad de olabilir bu, ama yine de bir şeyin göstergesi: Musul ve Kerkük'ü tepside Türkiye'ye ikram edecek kadar cömertleştiğine göre ABD, karşılığında pek büyük bir şey istiyor demek. Hangi kazan gelmesini bekliyorlar da tavuğu esirgemiyorlar?

Bana öyle geliyor ki, Türkiye'den istenen şey Memetçik'tir. Türk askerinin kuzeyden güneye yürüyerek Irak ordusuna bir cephe arkası bırakmamasıdır. Ağır bir yük!

Buradan devam etmeden, bir de terazinin öbür kefesine bakalım. Türkiye'yi yönetenlerin 'hayır' deme şansı var mı? Askerin karşı olduğunu söyleyenler var. Bilmiyorum, belki de öyledir, ama karşı duracak hali var mı? Pek şüpheli. Askerin tek çekincesi Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti ihtimali. O konuda da en yetkili ağızlardan garanti veriyor ABD.

Türkiye'de askerin bakış açısı, özellikle 11 Eylül saldırılarından sonra ABD'ye gayet uygundur.

Ayrıca, şunu da gözden uzak tutmamakta fayda var: Irak'a askeri operasyonu kışkırtan, asıl olarak, Wolfowitz'in de önde gelen isimlerinden olduğu ABD'deki Yahudi lobisidir. İsrail, en yetkili ve etkili ağızlarından bu kışkırtma işine su taşımaktadır. Türkiye ile İsrail arasındaki stratejik ittifakın mimarı da TSK'dır. Ve yine bütün gelişmeler İsrail-Türkiye ekseninin berkitilmesine doğru akmaktadır. Ecevit'in Washington gezisinde Türkiye ABD'den serbest ticaret bölgeleri kurulması, bazı ticari ayrıcalıklar tanınması gibi isteklerde bulunmuştu. Washington, bu istekleri "nitelikli sanayi bölgeleri"ne yönlendirdi. Nitelikli sanayi bölgelerinin mimarı İsrail'dir ve halihazırda İsrail-Ürdün ve İsrail-Mısır arasında işlemektedir. Washington'ın önerisi, Türkiye'nin de bu eksene dahil edilmesi yönündedir. Bu uzun, ama yine de özet geçtiğim önemli parantezi kapatıyorum.

Bir de malum, Türkiye hala bir iktisadi kriz içinde debelenmekte. Bütün söylenenlere rağmen eğer daha kötü bir yerde değilse, kritik eşikte duruyor Türkiye ve önümüzdeki yıl daha da zor geçecek. Sözü uzmanına bırakayım. Eski Merkez Bankası başkan yardımcısı, *Hürriyet* yazarı Ercan Kumcu'nun "Ülkenin önünü açmak" başlıklı yazısından birkaç cümle (17 Temmuz 2002): "Bu halimizle dahi 2003 yılını çıkarabilmek için IMF'den ek mali yardım almak durumunda olduğumuz unutulmamalıdır. Olası bir Irak müdahalesi ek kaynak ihtiyacımızı artıracak bir olgudur."

Kısacası, işte bu durumun da teşvikiyle bir Irak operasyonuna ve Türkiye'nin de bu operasyona katılmasına kurtarıcı gözüyle bakan insanlar var ülkemizde. Bu kabul edilemez bir şey. Asla kabul edilemez bir şey. ABD'nin Irak'a saldırması da kabul edilemez, İngiltere'yi ve İsrail'i bir kenara bırakırsanız destekleyen bir tek ülke bile yok. Gerekçeleri çok tartışmalı, meşruiyet zemini zedeli bir operasyon olacak bu. ABD tek süpergüç. Türkiye, ABD ile aynı değerleri paylaşmıyor ve paylaşmamalı. Bir ülkeye saldırmak, savunulabilecek, paylaşılacak bir değer olamaz. Üstelik, Türkiye, katılırsa bu operasyona, bir komşusuna saldırmış olacak. Bu önemli bir şey. Ve saldırmak için hiçbir meşru gerekçesi yok. "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" mantığıyla bir şey söylemiyorum, ama dediğim gibi, ABD operasyonunun da gerekçesi meşru olmayacak zaten.

Dahası, bu saldırı, Türkiye'nin güvenliğini pekiştirmek bir yana, daha da riskli bir duruma taşıyacak. Bir kere, öbür komşularımız da bilecek ve her an gözlerinin önünde tutacakları bir yere not edecekler ki, Türkiye komşularına saldıran bir ülkedir.

Sonra, toplumların ortak hafızası var ve Irak halkının hafızasına da kazınacak Türkiye'nin kendilerine saldırdığı. Evet, belki Saddam Hüseyin gidecek, Irak halkı canı bir diktatörden kurtulacak, yerine yakın vadede Türkiye'yle müttefik bir yönetim geçecek, ama Irak unutmayacak Türkiye'nin saldırgan olduğunu. İleride, tarih kitaplarında ne yazacak? Türkiye'nin komşusu Irak'a ABD ile beraber saldırdığı.

Bu hamle, geriye dönülmez ve telafi edilemez biçimde Türkiye'nin bütün dış politikasında kategorik bir değişime yol açacak. Türkiye daha zarar görebilir bir hale gelecek. Bu silahlanma harcamalarının artması demek doğrudan doğruya. Belki de iç politikaya paralel olarak, dış politikada da yeni

bir oluşumla karşı karşıya kalacağız.

ABD hareketına Türkiye'nin aktif olarak katılmasını isteyenlerin argümanlarından biri de, dışında kalıp pasif durumda olmaktansa, içinde yer alıp masada da söz sahibi olmanın iyi olacağı. ("Savaşa girin masaya oturun" *Sabah*, 18.07.2002)

Bu da kabul edilemez bir argüman. Bu, doğrudan doğruya, bir paylaşım kavgasının taraflarından biri olma pozisyonunu tarif ediyor. Akbaba kültürünü pıspışlıyor. Bu, bize yabancı, hiç de aşına olmadığımız bir tavır.

Memetçik'in Irak'a girmesi durumunda, bir tehlike daha var hesaba katılması gereken. ABD, bir operasyon durumunda, Saddam Hüseyin'in biyolojik, kimyasal silah kullanma ihtimali olduğunu söylüyor. Eğer bu doğruysa, Türkiye'ye karşı da kullanabilir, en azından Irak'a giren askerlere karşı kullanabilir. Kimin savaşında, kimin için, ne uğruna ölecek Memetçikler?

Bir soru daha var aklıma gelen. Belki Memetçikler bir şey diyemiyor, ama Memetler ve Ayşeler ne diyor Türkiye'nin ABD kuyruğunda Irak'a saldırmasına? (Operasyon, hareket gibi kibarlaştırılmış laflardan sıyrılalım). ABD'de bile Irak'a operasyona kamuoyu desteği yüzde 59 düzeyinde. Müttefiklerinin katkısı olmadan, tek başına hareket etmesi durumunda daha da düşüyor bu destek (*Christian Science Monitor*, 17.07.2002). Türkiye halkı ne düşünüyor peki? Neden tartışmıyor bunlar? Ankara, ABD'ye "Bize Irak sürprizi yapmayın" demiş. Ben de Ankara'ya diyorum: Bize Irak sürprizi yapmayın sakın. Sakın!

18 Temmuz 2002

(NTV-MSNBC sitesinden alınmıştır...)

Paris'te Sivas şehitleri anıldı

2 Temmuz '93'te Sivas'da katledilen 35 aydın ve sanatçıyı anmak için, 6 Temmuz Cumartesi günü Paris'te, Türkiyeli demokratik kuruluşların oluşturduğu bir komite (ACTIT, APA, ASEP, BIR-KAR, EKM VE ODAK) tarafından bir miting düzenledi.

Birkaç gün öncesinden Türkiyelilerin yoğun olduğu semtlerde bildiri dağıtıldı ve miting için çağrı yapıldı. Saat 18:00'de başlayan miting 21:00'de sona erdi. Eyleme 300'ün üzerinde katılım sağlandı. Bu rakam, son eylemlere katılımın zayıflığı düşünüldüğünde anlamlıydı.

Ünlü Republique (Cumhuriyet) meydanında gerçekleştirilen mitingde komite tarafından hazırlanan program sunuldu. Sivas'la ilgili şiirler okundu, mitinge katılan sanatçı ve gruplar türküler söylediler, halk oyunları sunuldu. Komite adına bir konuşma yapıldı. Konuşmacı, Sivas katliamının unutulmayacağını ve katliamın arkasında devletin olduğunu vurguladı. Miting halaylarla sona erdi.

Bir-Kar/Paris

Adana'da anma...

1991 yılında katledilen İHD yöneticisi Vedat Aydın'ın cenazesine giderken kaza sonucu yaşamlarını yitiren Adana İHD başkanı ve yöneticileri (Elif Tuncer, Celal Ülmez, İmam Turan, Hasan Üzümlü, Yusuf Üzümlü) ölümünün 11. yıldönümünde mezarları başında anıldı.

Jandarma ve polislin yaptığı kimlik kontrolü sonrasında mezarlığa girildi. İHD'nin hazırlamış olduğu anmaya İHD yöneticileri, HADEP il başkanı ve yöneticileri, aileler ve sosyalist basın katıldı. Jandarmanın tutumunu eleştiren konuşmanın ardından devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Bir İHD yöneticisinin beşleri anlatan konuşmasının ardından "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Beşler onurumuzdur!" sloganları atıldı. Mücadelede şehit düşen diğer devrimcilerin mezarlarının ziyaretinin ardından eylem son buldu.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Mücadele

Postası...

Ortak mücadele dışında bir kurtuluş yolu yok!

Ben ilaç fabrikasında çalışan bir işçiyim. Çalıştığım fabrikada hiçbir sosyal hakkımız yok. Sabah saat 8:00'de iş başı yapıyor, akşam 18:00'e kadar çalışıyoruz. Başımızda kameralarla bizlere devamlı baskı yapılıyor. Çalıştığımız bölüm dahil fabrikanın hemen her bölümünde oldukça ağır ve bir pis koku var. Bizlere ne burnumuza takacak bir bez, ne de ellerimize giyecek eldiven veriliyor. Giyindiğimiz önlüklerden başka hiçbir koruyucu önlem yok. Hergün birçok arkadaşımız bu ağır koku ve sağlıksız çalışma ortamından dolayı zehirleniyor. Patronların bizlere tedavi diye sundukları tek şey ise yoğurt. Ne doktor var, ne ilaç. Bunların olmaması insanların hayatının hiçe sayılması anlamına geliyor.

Bu kadar çok çalışmamız yetmiyormuş gibi, bir de akşam saat 18:00'den gece 11-12'ye kadar mesailere bırakıyorlar. Bu da yetmiyormuş gibi devamlı, 'çabuk olun, çabuk olmazsanız işten atılırsınız' diye baskı yapmaları, çoğumuzun sigortasının olmaması, olanları bile canına tak ettiriyor. Sigortanın ne zaman işleme geçeceğinin belirsiz olması yaşadığımız sorunlardan birisi. Mesai paralarımızın kesilmesi, paramızın tam verilmemesi, ücretlerimizin düşük olması, kameralarla gözetlenmemiz, insanların patronların gözlerine girmek için birbirleriyle yarışa girmeleri, 'iş en çok ben yapayım da en iyi ben olayım' demeleri, işçilerin birleşip örgütlenmelerini engelliyor.

İşe girerken patronlar, 'İki ay sonra işçi dökümü var. Sen bizi, biz senin çalışmanı beğenirsek kalırsın. Yoksa çıkarsın' diyorlar. Patronların bizlerin can güvenliğini hiçe saymaları, kölece çalıştırmaları, "hakettiğiniz bu" demeleri, her yerde karşılaştığımız sorunlar. Bu sorunlara karşı ortak mücadele etmek zorundayız. Biz işçilerin bu düzene karşı birlikte mücadelesi dışında bir kurtuluş yolu yok.

Rumeli yakasından bir işçi

Tüm olumsuzluklara rağmen örgütleneceğiz!

İkitelli Organize Sanayi Bölgesi Çevre Sanayi Sitesi, 10-15 işçinin çalıştığı 600-650 küçük işletmenin biraraya gelmesinden oluşuyor. Burada çalışma koşulları, çalışma saatlerinin belirlenmesi işverenlerin inisiyatifine kalmıştır. Zaman gelir bir işçi üç gün eve gitmez. En az çalışma süresi sabah sekiz akşam sekiz, yani on iki saattir. İşçilerin hiçbir sosyal ve iş güvencesi yoktur. Asgari ücretin altında çalışırlar ve maaşlarını zamanında alamazlar.

İşveren işçilerin emeğini sömürerek kârına kâr katarken, işçiler DIE'nin açıkladığı rakamların da altındaki ücretle yaşamaya çalışıyorlar. Sefalet sınırının da altında yaşıyorlar. İşverenlerin işsizlik ve kriz edebiyatı, keyfi uygulamaları, baskı ve sömürsü karşısında işçiler sessiz kalıyorlar. En küçük demokratik ve ekonomik talep karşısında işveren

işten çıkarma tehdidi savuruyor. İşçilere gözdağı vermek, örgütlenmeyi engellemek, mücadelenin önünü kesmek için birkaç işçi işten atıyor.

İşyerleri günün 24 saati üretse de, işveren krizi bahane ederek işçileri azgınca sömürüyor. Örgütlenmenin önünü kesmek için öğle yemeklerinde dahi işçilerin dışarı çıkmasına izin vermiyor. Kaçak göçmen işçileri çalıştırıyor.

İşverenlerin bu uygulamalarına son vermek, üretimden gelen gücümüzü kullanmak, bölgedeki örgütsel birliği sağlamak yönündeki çalışmaları bugüne kadar sürdürdük. Örgütlenme çalışmalarımızı tüm olumsuzluklara ve baskılara rağmen sürdüreceğiz.

**Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
Yaşasın sosyalizm!**

İkitelli Organize Sanayi'den bir işçi

Parti saflarına katılma zamanı...

İşçiler, emekçiler, yurtseverler, ilericiler ve devrimciler olarak bu sömürüye, baskıya, anti-demokratik uygulamalara, keyfi tutuklamalara, analarımızın-bacılarımızın, oğullarımızın-kızlarımızın katledilmelerine daha ne kadar seyirci kalacağız? Ne zaman ayağa kalkacak, direnecek, bu kokuşmuş ve çürümüş köhne düzeni yıkacağız? Daha ne kadar bedel ödememiz, daha kaç can vermemiz gerekiyor bu zulme dur demek için?! Sıra bizlere gelince mi feryad-ı figan edecek, bu düzene lanetler yağdırarak, direnmenin önemini kavrayacağız.

Her zaman kaderimizi, geleceğimizi başkaları mı belirleyecek? Bütün bu olanları kader deyip daha ne kadar sineye çekeceğiz? Kaderimizi, geleceğimizi direnerek, mücadele ederek ne zaman belirleyeceğiz? Yoksulluk, açlık ve acılara ne zaman son vereceğiz? Kurtuluşumuzun, özgürlüğümüzün ellerimizde

olduğunu, bunun yolunun da örgütsel birlikteliklerden geçtiğini ne zaman anlayacağız? Ne zaman burjuvazinin ücretli kölelik boyunduruğundan kurtulacak, insanca, onurlu bir yaşam için meydanlara dalga dalga yüreyecek, "Üreten biziz, yöneten de biz olacağız!" sloganıyla burjuvaziye ve onun uşaklarına gereken tokatı atacağız? Daha ne kadar reformist ve revizyonist sendika yöneticilerinin bizi satmalarına, emeğimizi, ekmeğimizi çalmalarına sessiz kalacağız?

İşçiler, emekçiler, yurtseverler ve bütün dostlar! Gün sınıfın örgütlü gücünü dost ve düşmana göstermek günüdür! Üzerimizdeki ölü toprağını atalım! İşçi sınıfı partisinin önderliğinde özgür bir toplum ve dünya için, baskısız, sömürsüz bir yaşam için mücadele saflarında örgütlenelim! Haydi parti saflarına!

Sınıf bilinçli bir işçi/Sefaköy

Pratik faaliyetlerden...

Ekim Gençliği'nin yaz dönemi için planladığı işsizlik sorunu eksenli faaliyetin bir parçası olarak hazırlanan bildiri, Anadolu yakasında iki ayrı mahallede yaygın bir şekilde dağıtıldı. Bildiriler ilgiyle karşılandı. Yaklaşık 2000-2500 adet bildiri dağıtıldı. Çalışmalarımız hızlanarak devam edecek. Ekim Gençliği olarak semt emekçi gençliğinin ve işçi gençliğinin sorunlarına yönelik faaliyeti daha yaygın bir biçimde sürdüreceğiz.

Ekim Gençliği/Anadolu yakası

Devrimci görev ve sorumluluklar

Bugün işçi sınıfının örgütlenmesinin önündeki engel ne devletin devrimciler üzerindeki baskıları, ne de gündün güne yoğunlaşan saldırılardır. Eksiklik, komünist güçlerin sınıf çalışmasına gereken ciddiyet ve önemi vermemesi, yeterli önderlik görevini sergileyememesi, önlerine net bir çalışma programı koyamamasıdır. İşçi sınıfından kopuk hareket etmeleri ve sorunlara yabancı kalmaları, sınıftan uzaklaşmalarına neden olmaktadır.

Burada sınıf çalışması içinde verilen sözlerin zamanında yerine getirilememesi, devrimciler ve işçi sınıfının arasında oluşması gereken güvenin sarsılmasında bir nedendir. Bu da sınıfı örgütleme çalışmalarının sekteye uğramasına neden olmaktadır. Diğer bir engel de teorik yetersizlik, eğitim çalışmalarına gereken önemin verilmemesi, pratik çalışmanın teoriden kopukluğudur.

Sınıf çalışmasında teorik birikimin yanı sıra kitleyi harekete geçirmek ve örgütlemek, ajitatif bir birikimi de gerektirir. Devrimciler eksik yönlerini tamamlamak için eğitimde en ufak bir noktayı dahi gözden kaçırmamak zorundadır. Kitle hareketinin kendiliğinden yükselişinin uzun soluklu olmasını sağlamak, kitleyi yönlendirmek, harekete geçirmek teori ve pratiğin ajitasyon-propaganda faaliyetiyle bütünleşmesiyle mümkündür.

Bunun dışında hareket etmek, işçi sınıfının komünistlere olan güvenini yitirmelerine yolaçar. Bu da çalışmanın önüne aşılması zor büyük zorluklar çıkartır. Bu nedenle komünistler sınıf çalışmasında önderlik görevlerinin bilinci ve sorumluluğuyla hareket etmek zorundadırlar.

Komünistlerin işçi sınıfının dayanışmasını, mücadeleyi örgütlemeleri, sınıfın kendi proleter önderlerini çıkartmalarıyla mümkündür.

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Bir işçi/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

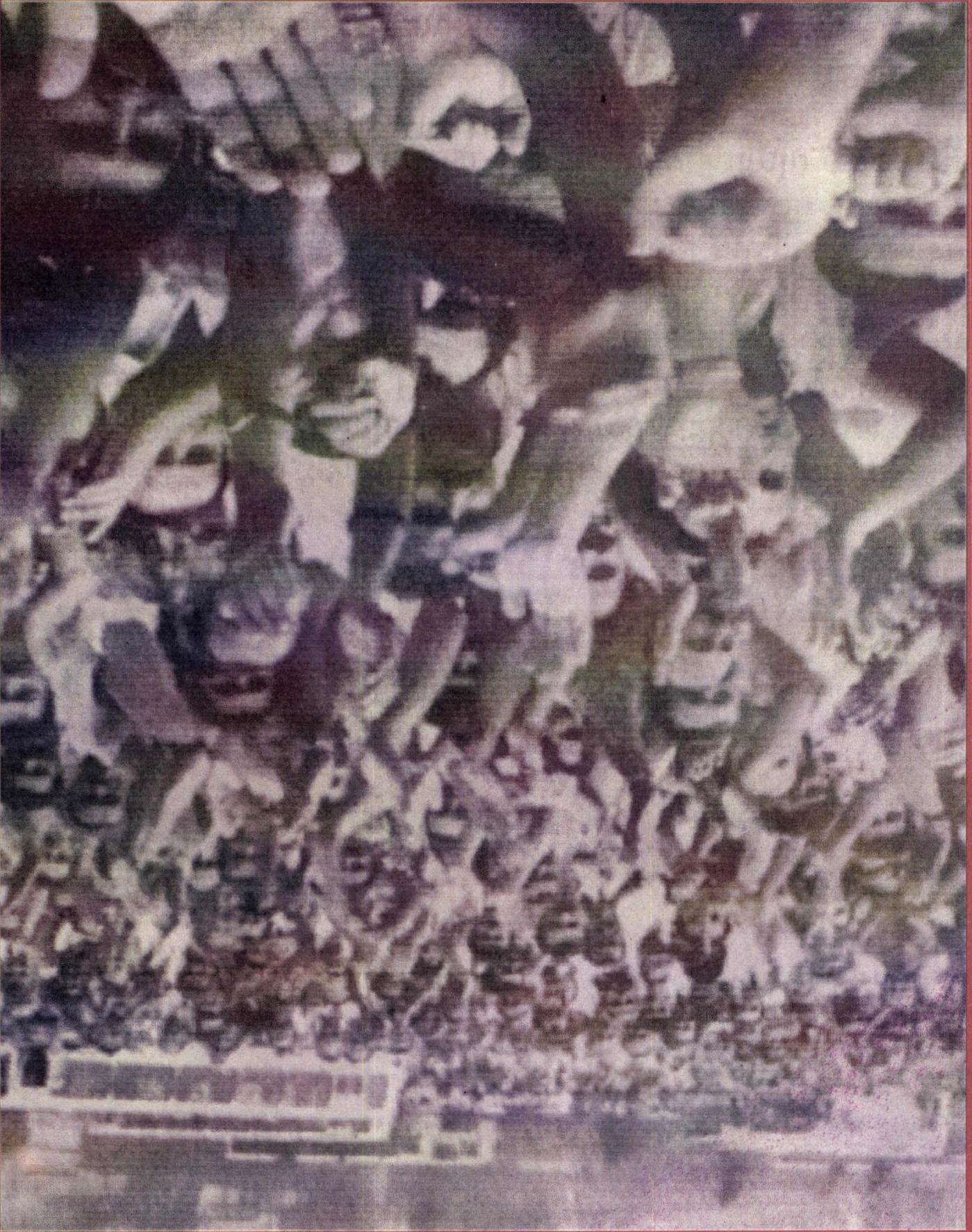
Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

93937
1002 30100 1051039

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

**Direnişçi İSDEMİR işçilerinin kazanması için
sınıt dayanışmasını yükseltelim!**